Catalunya

> Òrgan d'expressió de les CGT de Catalunya i de Balears · 8a. època · Juliol 2013 · núm. 152 · 0,50 euros · www.cgtcatalunya.cat www.cgtbalears.org

Fent camí cap a l'autogestió

Dipòsit legal: B 36.887-1992

CGT BALEARS

Papers de Balears

> Òrgan d'expressió de les CGT de Balears i Catalunya · núm. 152 · Juliol 2013 0,50 euros · www.cgtbalears.org · www.cgtcatalunya.cat

Fent camí cap a l'autogestió

Dipòsit Legal: PM 1.177-2005

EDITORIAL

No ens donem per vençuts

Resulta impressionant recordar ara les reivindicacions bàsiques del moviment obrer, en el context de crisi sistémica per la qual travessem i comprovar com hem anat perdent, en molt poc temps, totes les conquestes laborals i socials assolides, almenys en alguns països de l'occident industrialitzat, amb l'esforç, la lluita i la sang de milions de treballadores i treballadors, d'activistes socials i sindicals. Pensem en les lluites contra el treball infantil, contra la desigualtat salarial entre homes i dones, per la reducció de la jornada laboral, per un treball digne i amb drets, per unes condicions laborals superadoras de la semiesclavitud de la qual partíem en el segle XIX.

Ara, en ple segle XXI, el capitalisme ha desenvolupat el nou rostre de la globalització, adquirint una forta deriva cap al capitalisme financer enfront del capitalisme productiu, i l'ha aprofitat per a tornar a èpoques passades d'explotació, espoli i retallada dels drets salarials, laborals, socials de la majoria de la població. Sense escrúpols, sense sensibilitat, sense ètica, considerant a les persones com pura mercaderia d'usar i llençar.

Centrant-nos a l'Estat espanyol, les dades de l'atur reflectits en la EPA del 1r Trimestre de 2013, reflectien un panorama social dantesc i, el que és més greu, el govern ha llençat, intencionadament, la tovallola, acceptant que el drama de l'atur seguirà en xifres insostenibles fins al 2015 i següents.

Per a la CGT, aquest nivell d'atur representa, inexorablement, des del punt de vista de les persones treballadores, el fracàs de la reforma laboral, ja que no ha generat ocupació, però, des del punt de vista del govern, de qui van redactar i van decretar la reforma laboral, la reforma és tot un èxit ja que tenia com veritable objectivo flexibilitzar les condicions laborals, atorgar el poder absolut a l'empresa, acabar amb la negociació col•lectiva, negar el propi dret al treball i facilitar i abaratir l'acomiadament. Tot un èxit del govern.

A més, des de la CGT creiem que el govern se sent còmode amb aquestes xifres d'atur perquè li permetran dotar-se d'arguments a l'hora de presentar la pròxima reforma del sistema públic de pensions. Amb sis milions dues-centes mil persones aturades, amb nou milions de pensionistes i amb setze milions tres-centes mil persones cotitzant a la Seguretat Social, el govern parla d'un sistema públic de pensions insostenible. Per a això, procedeix la reforma de les pensions, procedeix allargar la vida laboral més enllà dels 67 anys, procedeix allargar el nombre d'anys cotitzats per a tenir dret al cent per cent de la pensió, procedeix augmentar el nombre d'anys cotitzats per a generar el dret a la pensió minima.

En conclusió, la majoria de la població no tindrà dret a una pensió pública digna, pel que la política del govern serà induir-nos a que totes i tots tinguem un pla de pensions privat. Aquest és el gran objectiu i tot està orquestrant-se perquè així sigui.

El sofriment de les famílies, de les persones és irrellevant en aquest pla estratègic del govern.

Per fer front a aquests plans del govern les i els treballadors, anem lents però segurs. El camí de lluita iniciat va generant suports en capes molt àmplies de la societat i aquesta lluita de classes que ha plantejat frontalment el capital i que de moment està guanyant, cada vegada tindrà una major resposta, cada vegada serà major la mobilització, cada vegada més el poble trobarà la resposta adequada per a treure's de damunt aquesta dictadura camuflada amb tints de democràcia parlamentària que està legislant a esquena del poble, contra els seus interessos, contra els seus drets i llibertats.

En aquest camí de recuperació de la lluita, d'autoparticipació, autoorganització, autogestió, que el poble ha començat a recórrer, sense que hi hagi tornada enrere, la CGT hem d'estar-hi ben presents i abocar-hi tots els nostres esforços..

"Companys, si enyoreu les primaveres lliures, amb vosaltres vull anar, que per poder-les viure, jo me n'he fet soldat"
"Abril 74", Lluís Llach

Edició del **Col·lectiu La Tramuntana:** Joan Rosich, Pau Juvillà, Joan Anton T, Jose Cabrejas, Mireia Bordonada, Dídac Salau, Josep Estivilli, Xavi Roijals, Jordi Martí, Josep Torres, Txema Bofill, Paco Martín, Moisès Rial i Laura Rosich. Col·laboradors: Pepe Berlanga, Toni Álvarez, Pep Cara, Ferran Aisa, Miquel-Dídac Piñero, Jaume Fortuño, Carlús Jové, Agurrelj, Joan Canyelles Amengual, Emili Cortavitarte, Bernat Muniesa, Alba Cañellas, L'amo en Pep des Vivero i les federacions i seccions sindicals de CGT. Tirada: 13.000 exemplars. **Redacció i subscripcions a Catalunya:** Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977340883. Col·laboracions: catalunyacgt@cgtcatalunya.cat, com-cgt-cat@cgtcatalunya.cat **Redacció i subscripció a Balears:** Camí Son Rapinya s/n, Centre Los Almendros 2n, 07013 Palma. Tel. 971791447. Col·laboracions: comunicacio@cgt-balears.org **Web revista:** www.revistacatalunya.cat.
No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laborados.

>> Agurrelg

> ON ENS TROBEM?

CONFEDERACIÓ GENERAL DEL TREBALL (CGT) DE LES ILLES BALEARS
Camí de Son Rapinya, s/n - Centre "Los Almendros", 2n 07013 Palma de Mallorca
Tel. 971 791 447 -Fax. 971 783 016 - lesilles@cgtbalears.org

Delegació Menorca
Plaça de la Llibertat, 5 07760 Ciutadella
Tel. 971 386 670 -Tel. 666 087 592
menorca@cgt-balears.org

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA
Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona -
spccc@cgt.es Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS SECTORIALS

- **Federació Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)**
- **Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit**
- **Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)**
- **Federació de Sanitat**
- **Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)**
- **Federació d'Administració Pública (FAPC)**

Via Laietana 18, 9è - 08003 Bcn
Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Carrer Clavells 11 - 08700 Igualada
Tel./fax 938042985 · cgtanoia@yahoo.es

Baix Camp/Priorat
Raval de Sta. Anna 13, 2n, 43201 Reus
baixc-p@cgtcatalunya.cat
Tel. 977340883. Fax 977128041

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46 - 08940 Cornellà -
cgtbaixll@cgtcatalunya.cat
Tel. 933779163. Fax 933777551

Comerç, 5. 08840 Viladecans
cgt.viladecans@yahoo.es
Tel./fax 93 659 08 14

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel. i fax 977660932
cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109. 08912 Badalona
cgt_bn@yahoo.es, tel. i fax 933831803

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos. 08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@cgtcatalunya.cat
Tel. i fax 938934261

Maresme
Unió 38 baixos, 08302 Mataró -
maresme.cgt@gmail.com
Tel. i fax 937909034

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51 08100 Mollet -
cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 935931545. Fax 935793173

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís 28, ent. 2a 17005 Girona
cgt_gir@cgtcatalunya.cat
Tel. 972231034. Fax 972231219

Ponent
Av. Catalunya, 2, 8è 25002 Lleida -
lleida@cgtcatalunya.cat
Tel. 973275357. Fax 973271630

Camp de Tarragona
Plaça Imperial Tarraco, núm. 1 Edifici 2, 3a Planta, 43005 Tarragona
cgttarragona@cgt.es
Tel. 977242580 i fax 977241528

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
flbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 933103362. Fax 933107080

Berga
Balç 4, 08600
sad@cgtberga.org Tel. 938216747

Manresa
Circumval·lació 77, 2n - 08240 Manresa
manre@cgtcatalunya.cat
Tel. 938747260. Fax 938747559

Rubí
Colom, 3-5, 08191 Rubí, flcgt_rubi@hotmail.com Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell
Rosellò 10, 08207 Sabadell -
cgtsabadell@hotmail.com Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa
Ramon Llull, 130-136, 08224 Terrassa -
cgtterrassafl@gmail.com
Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis, 08211 Castellar del Vallès
cgt.castellar-v@terra.es,
Tel./fax 93 714 21 21

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent
sallent@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Sort
Pl. Major 5, 25560, Sort
pilumcgt@gmail.com

TEMA DEL MES

Per fer front a la situació laboral del sector TIC, amb constants acomiadaments col·lectius i reduccions salarials, la Coordinadora d'Informàtica de CGT ha portat a terme un important i innovador procés de mobilització.

El sector informàtic canvia de marxa

Coordinadora d'Informàtica de CGT
http://www.cgtinformatica.org/

El sector

Qui conegui el treball informàtic sap perfectament que no té res a veure amb la imatge idíl•lica que presenten els mitjans de comunicació, polítics o empreses presumptament respectables. Un professional jove, guapo, vestit amb traje i corbata, altament qualificat, ben considerat i millor pagat.

Aquesta no és la nostra realitat, mai ho ha estat. És un sector jove, això si; qualificat, pot ser. Sobreexplotat també, des de sempre. I per la dinàmica del sector i els seus "professionals", ultracompetitiu i molt, molt, molt individualista. La compensació per aquestes condicions no era del tot dolenta, basada sobretot en la negociació individual i l'anomenat job hopping.

Això consistia (el job hopping) en cercar la millora de les condicions de treball, básicament el salari, canviant continuament de feina. Al voltant de l'any 2000 ningú no estava a la mateixa companyia més enllà d'un parell d'anys. El que no ho feia estava mal vist, fins i tot per les mateixes empreses que el tenien per un incompetent o, pitjor encara, un acomodat.

La situació sindical

D'altra banda aquesta pràctica feia impossible plantejar qualsevol forma de lluita sindical. Qui havia d'afrontar una costosa lluita per millorar les seves condicions si només enviant el seu curriculum rebia mitja dotzena d'ofertes, totes millorant aquestes condicions molt per sobre del que qualsevol lluita ho hagués fet i amb menys esforç. El sector vivia la seva pròpia bombolla i també estava a punt d'esclatar.

Creiem que l'experiència de la Coordinadora d'Informàtica és totalment exportable a d'altres sectors

Obviament el sindicalisme al sector era pràcticament inexistent. CCOO i UGT, els majoritaris, tenien una incidència nul•la en el sector, gestionat per alliberats de banca i caixes d'estalvi, i amb l'únic objectiu de acaparar les subvencions de la funcació tripartita.

A la CGT els afiliats són molt pocs i molt dispersos. A Barcelona no arribàvem a mitja dotzena, afiliats a Banca, Metall i Activitats Diverses i cap Secció Sindical constituida, i comencem a establir contactes entre nosaltres i també amb companys d'altres territoris (Madrid) i companys d'altres sindicats amb ganes "de fer coses". El resultat va ser la constitució de les primers Seccions Sindicals de CGT a Catalunya a Atos Origin i Indra, a més d'un treball important, encara sense Secció, a la empresa EDS (actualment a HP).

Neix la Coordinadora

Mancava la flama que fes que tot això arranqués, i la van trobar amb l'acomiadament d'un company a una petita empresa de Madrid, Integranova, a principis de 2008 quan estava treballant per formar la Secció Sindical de la CGT a aquella empresa. Ràpidament tota aquella estructura informal es va posar en marxa i va arrancar una campanya per la readmissió dels acomiadats que va sorpendre tothom.

Especialment interessant va ser la estructura i manera de treballar d'aquest grup que es gestava. Un grup amb relacions personals molt estretes, que ens consideràvem tots companys i amics, dels que la major part no teniem hores sindicals ni pertenyiem a cap Secció Sindical, afiliats diferents sindicats dins la CGT (Banca majoritariament, però també Activitats Diverses, Metall, Transports, Ensenyament, ...) i el que ens definia era que treballavem com informàtics.

Desprès d'aquesta experiència ens vàrem plantejar organitzar-nos dins la CGT. La peculiaritat del nostre sector, on les empreses i els treballadors queden enquadrats a l'àmbit de diferents sindicats de la CGT, ens van portar a presentar una ponència al Congrés de Màlaga per la creació d'una Coordinadora de Informàtica a la CGT que organitzés al seu si els treballadors informàtics dels diferents sindicats. Un cop aprovada la ponència amb la modificació de "Coordinadora" per "Coordinació" vàrem començar a treballar.

La Coordinadora avui

Els darrers quatre anys han estat de treball constant, molta militància i pocs mitjants, sovint amb la incomprensió de part de la organització. El nostre creixement en afiliació ha estat important (a Catalunya ja superem el centenar d'afiliats), tenim tres nuclis principals de la Coordinadora a Madrid, Barcelona i Saragossa, i afiliats a d'altres territoris com Valladolid, Lleó, Múrcia, etc.

Davant les agressions i retallades de drets, les respostes han de ser contundents, i una vaga indefinida és un instrument molt potent, especialment en el sector tecnològic

Tot i el creixement que hem tingut l'esperit continúa sent el mateix. La Coordinadora la continuem format companys que en molts casos no tenim ni hores sindicals ni Secció; treballem a nivel de sector, i no tancats a la nostra empresa; fem com a mínim una assemblea al mes. Això ens ha permés treballar a un sector on les Seccions Sindicals són la excepció més que la norma i on moltes vegades l'afiliat que participa a la Coordinadora és l'única persona afiliada a la seva empresa, i que si no ho féssim d'aquesta manera es trobaria sol.

Això ens ha permés portar endavant exitosament conflictes com la vaga de Alalza, on van acomiadar a la tot just constituida Secció Sindical, la lluita contra els acomiadaments de companys a les seves empreses (a CGI, a Irium, ISEE, Fotoprix, Yoigo, etc).

Tot això no vol dir que haguem descartat el paper que poden jugar les Seccions Sindicals, només que l'activitat sindical no ha quedat tancada dins les Seccions, com desgraciadament passa molt sovint a la nostra organització. Tot el contrari, gràcies a la activitat de la Coordinadora s'han constituit un bon nombre

El sector informàtic canvia de marxa

Cal adaptar els nostres mètodes i estructures a la realitat, i no tractar d'encaixar la realitat a unes estructures sindicals creades quan aquesta realitat era ben diferent

de noves Seccions Sindicals al nostre sector (des de Telvent fins a Axpe) i s'ha reforçat l'acció de les Seccions Sindicals als territoris on no tenien presència, com vam fer a Barcelona per la vaga indefinida d'Alten, o a Madrid per la vaga indefinida de HP, territoris on la Coordinadora va complementar l'activitat de les Seccions Sindicals.

Ara mateix la Coordinadora de Informàtica ha fet que la CGT sigui el sindicat amb més simpaties i més reconeixement al sector, tant per la activitat demostrada com per la facilitat que tenim en integrar nous militants a la nostra dinàmica. Una bona prova d'aquesta influència és la nostra presència a les xarxes socials, que és el mecanisme preferit pels treballadors informàtics per informar-se. Serveix com a exemple que el perfil de twitter de la Coordinadora te més de 6.000 seguidors, el segon perfil de tota la CGT només per darrere del de CGT-Catalunya, i per davant dels de CGT, Rojo y Negro i molt per davant del següent perfil sectorial, l'agrupació TIC de CCOO, que en té 700.

Als darrers mesos i a conseqüència de la crisi i les darreres reformes la conflictivitat s'ha disparat, amb tres vagues indefinides a empreses del sector que s'han portat a terme amb un seguiment força important i on la Coordinadora ha tingut una influència decisiva. Especialment significatiu és el cas de CapGemini, on la nostra acció va ser decisiva per tirar endavant la convocatòria de vaga indefinida que va portar a la retirada del ERO a finals de 2012 sense tenir cap presència a la empresa.

El punt àlgid d'aquesta conflictivitat s'ha assolit amb la vaga indefinida de HP, amb seguiments de la vaga del 90% i escenes que mai hauriem somniat de veure al nostre sector. Com diu Isaac Rosa al seu article "Los informáticos salen de la mina", fem la nostra feina en el nucli del sistema nerviós del capitalisme. Quan deixem de treballar, els sistemes informàtics cauen. I si cauen, tot trontolla.

Concluint

Creiem que l'experiència de la Coordinadora d'Informàtica és totalment exportable a d'altres sectors. És evident que model tradicional basat en Seccions Sindicals fortes i consolidades no ens servia en un sector en el que les Seccions eren (i són) inexistents a la major part de les empreses i per tant deixava sense espai de participació a la major part de la nostra afiliació i, a la vegada, limitava la nostra actuació a molt poques empreses.

Treballar en assemblees d'afiliats i no en plenàries de seccions ha fet que sigui molt més fàcil que els nous afiliats trobessin aquest espai de participació, perque entenem que l'afiliat a CGT ve al Sindicat amb ganes d'actuar, aportar i participar, i no a que li sol•lucionin els problemes. La freqüencia de les assemblees (una ordinària al mes, i les extraordinàries que calguessin) ens ha permés portar a les assemblees els problemes del nostre dia a dia i poder atacar-los entre tots, i sobretot que les assembles no fossin un tostó infumable com a vegades pasa quan enlloc de tractar els conflictes diaris aquestos es queden tancats a les Seccions i les assamblees només tracten temes interns.

I tot això sense que signifiqui deixar de banda les Seccions. Com demostren les vagues de Alten i de HP, les Seccions Sindicals segueixen jugant el seu paper, important, i la Coordinadora no ha fet més que enfortir-les i complementar les seves mancances allà on les han tingut, a banda de que possiblement la majoria d'aquestes Seccions ni tan sols existirien de no ser per l'activitat desplegada al sector.

El més important de tot és que aquesta no és una situació excepcional del sector de la informàtica. Tot el contrari, les grans empreses monolítiques amb les seves grans Seccions van perdent terreny a cada segregació que es fa. D'aquestes grans empreses es van esqueixant petites empreses que es troben en una situació molt similar a la que vivim nosaltres, mentre el nucli de l'empresa matriu es va quedant cada cop més minso. Per tots aquests treballadors i afiliats es farà necesari, com a nosaltres, tornar al sector i al sindicat, i és aqui on la nostra experiència pot ser d'utilitat.

Si ho mirem be, més que un nou sindicalisme potser estem fent una tornada als orígens.

I qué té de dolent? El que importa es adaptar els nostres métodes i estructures a la realitat, i no tractar d'encaixar la realitat a unes estructures creades quan aquesta realitat era ben diferent.

Vaga indefinida a HP. 7 dies que canviaran el sector TIC

Secció Sindical CGT Hewlett Packrad

El passat 10 de Juny, les assemblees de treballadors posaven fi a la vaga indefinida a Hewlett Packrad després de 7 dies de fort conflicte que ha suposat la major mobilització realitzada en el sector informàtic fins a la data.

A HP ja es vivia una situació de conflicte sostingut en els darrers dos anys i mig degut a la política d'acomiadaments de la multinacional, fins a 260 treballadors i treballadores. En aquest temps manifestacions, accions, vagues i diverses protestes es succeïen mentre l'empresa adoptava una política d'enrocament i supèrbia. Des del març, 60 companys i companyes més a l'atur en una empresa amb beneficis, el que va provocar noves aturades i manifestacions de resposta.

Però això no va ser tot, a banda de fer fóra la gent, el 23 de Maig l'empresa anuncia una brutal bateria de retallades salarials i de condicions laborals sobre la plantilla (article 41 de l'E.T. després de l'última reforma laboral). Com molts altres, aprofiten la destrucció de les escasses barreres que possava la llei per destrossar drets i salaris.

Tenint en compte el tipus d'agressió i els ridículs plaços legals de "negociació" (15 dies), proposem a la resta de sindicats i a les diferents assemblees de treballadors, que no hi havia altra sortida que anar directament a la vaga indefinida.

Des de la Secció sindical de CGT procedim a la seva legalització, decidida massivament per les assemblees de treballadors i recolzada per la resta de la representació sindical a l'empresa.

La nit del 2 de Juny s'inicia la primera jornada amb aturades del 95% en els torns nocturns. El matí es presenta amb barricades de pneumàtics cremant a Oviedo, piquets de 300 persones a Sant Cugat i aturades amb un seguiment real entre el 80 i 95% segons el centre de treball. No entra ningú als edificis excepte algun gerent després d'intervenció policial i sota una pluja de menyspreu i insults. Es realitza manifestació improvisada a clients d'HP.

L'empresa ignora la impressionant

El sector informàtic canvia de marxa

mobilització i espera que punxi el seguiment l'endemà. Tot el contrari, la determinació s'incrementa: nous piquets de centenars de treballadors, talls de tràfic en autopistes per l'acció de piquets, participació massiva en tots els centres de treball. Els serveis de sistemes informàtics comencen a ressentir-se i els clients (principals entitats financeres) expressen primeres queixes. RENFE es queda sense poder vendre bitllets des de internet degut a una incidència.

Les assemblees de treballadors i treballadores mica en mica es fan amb tot el control de la situació, evitant la manipulació ni en els objectius, ni en els mitjans, ni en el com. Es decideix visitar els principals clients de l'empresa els dos dies següents.

HP ignora els intents de mediació per part del Comitè Confederal de CGT, dimecres la intensitat es redobla: Se sumen nous centres de treball a la Vaga com Sevilla o Santander. Al matí nous talls de tràfic en l'autopista d'accés al polígon de Sant Cugat amb afectació al lateral de l'autopista A-7, manifestacions no notificades de 400 treballadors davant les seus de la Caixa i RACC, que han de tancar les portes durant les sorolloses concentracions.

A la tarda, massiva assemblea a Saragossa i manifestació de 600 persones pel centre de la ciutat. Apareixen articles en premsa relatius a imminents demandes contra HP per interrupció del servei informàtic a la Banca, especialment en caixers automàtics.

Dijous continua amb seguiments del mateix ordre. L'empresa esgota el termini legal recollit en la llei i imposa la major part de mesures però renunciant a la retallada salarial davant la magnitud de la protesta. Cap sindicat signa. Noves manifestacions de 400 treballadors davant Gas Natural i finalitzant en el Parlament on grups polítics mostren suport a la lluita. L'endemà es realitzaran assemblees i votacions sobre la continuïtat de la vaga.

Divendres la vaga no afluixa . A CGT després d'un debat no acceptem el vot electrònic doncs seria la porta oberta a vots de directius, gerents i esquirols. Aquesta postura és recolzada a Saragossa i Sant Cugat per les assemblees de treballadors, els vots per email no es contabilitzen però sí a Madrid on CGT no hi som presents.

A les assemblees i votacions es presenten gerents i personal afí cridat a toc de corneta. L'assemblea els mostra el rebuig de forma clara però participen en la votació contra l'opinió de CGT. El resultat és molt ajustat a favor de no seguir la vaga i causa divisió sindical entre CCOO i UGT, que deixen de recolzar-la i CGT. Cridem a noves assemblees el següent dilluns per pronunciar-nos sobre la intervenció d'empresa i esquirols en la votació.

Durant el cap de setmana, els seguiments es mantenen entorn del 80% però desgraciadament la vaga va ser ferida de mort el divendres davant la confusió creada. Les assemblees desconvoquen el dilluns una impressionant mobilització que va estar tocant amb els dits el triomf total sobre la cobdícia empresarial.

Durant aquests dies vam poder comprovar de primera mà que una vaga indefinida és un instrument molt potent, especialment en el sector tecnològic doncs la nostra feina es realitza en entorns complexes i amb una certa inestabilitat. Si no treballem, comencen a fallar.

Fem una crida a arriscar-se, a deixar-se la pell en els conflictes i a fer servir cada vegada més la vaga indefinida com a eina de lluita. Normalitzar-les, crear espaïs de decissió directa dels treballadors, la millor vacuna per evitar les manipulacions del sindicalisme de la rendició i el mal menor.

Davant les agressions i retallades de drets, les respostes han de ser contundents.

Caixa de resistència en suport a la vaga portada a terme a HP
Titular: CGT-Banca BCN
CC: 0182-1000-04-0201701721
Concepte: Caixa resistència HP

Afília't i Participa a la Coordinadora d'Informàtica de CGT

Coordinadora d'Informàtica de CGT

La situació laboral del sector TIC porta dos anys de canvi radical. Estem sofrint constants acomiadaments col•lectius, reduccions salarials i canvis en les condicions laborals que afecten a la nostra vida privada. El treballador informàtic fa molt que no és més que els altres treballadors. No som més afortunats i tenim millors condicions per treballar davant d'una pantalla en comptes de fer-lo en una fàbrica.

És necessari que ens organitzem i lluitem en defensa del bé comú; dels nostres llocs de treball i unes condicions dignes. Som una organització de persones que tracten de canviar una societat que no els agrada per desigual, injusta, autoritària i, en les més de les vegades, irracional. Per a això treballem en molt diversos camps de la vida quotidiana, del sindical a tot el que tingui a veure amb el social, lluitant per reparar a cada moment les injustícies que ens envolten.

Cal fer-se valer, demostrar la força que tenim. Cal respondre a la política neoliberal que ens domina. Però cal fer-lo no en els discursos ni en les fotos, sinó en la mobilització de forces que ens disposi en millors condicions davant la negociació.

Cal recuperar la solidaritat social, aquesta veu que sempre ens ha dit que tenim a veure en tots aquells assumptes on es litiga el benestar de la majoria. Que no hi ha plets propis i aliens, que el meu no acaba en les quatre parets de la meva empresa. Que la lluita d'allí és la meva lluita, que les pensions són la lluita també dels joves, que la lluita contra l'atur ho és també dels treballadors més o menys estables. En aquestes estem i a aquestes et convidem.

CGT no et proposa la comoditat de tenir la vida arreglada a canvi d'una quota i un carnet. La nostra oferta es limita a presentar-te un espai sindical i social des del qual defensar els teus drets en companyia i suport d'uns altres i altres com tu. Sols això. I res menys que això.

Per afiliar-te a la CGT acosta't a la federació local més pròxima i indica que vols afiliar-te. També pots descarregar-te el formulari d'afiliació al nostre web per a lliurar-lo en mà o enviar-lo per correu electrònic a info@cgtinformatica.org

Per afiliar-te és recomanable que sàpigues, en cas d'estar treballant, quin és el conveni col•lectiu que s'aplica en el teu contracte. En el sindicat et podran indicar si hi ha secció sindical de CGT en la teva empresa perquè et posis en contacte amb ells.

Per saber quin és el conveni col•lectiu en el qual estas inscrit, aquest ha d'aparèixer en el teu contracte. Sóc informàtic. Quin conveni col•lectiu tinc? Depèn. Si treballes en una empresa consultora el més probable, almenys així hauria de ser, és que tinguis el Conveni Col•lectiu estatal d'empreses de consultoria. Sóc informàtic i no treball en una consultora. Llavors pot ser que tinguis el conveni d'oficines i despatxos, el de metall, el de publicitat o …. Independentment del teu conveni, nosaltres et donarem suport.

Per a qualsevol altre dubte, utilitza el formulari de contacte del nostre web http://www.cgtinformatica.org/

TREBALL - ECONOMIA

El 8 de juliol acabava el termini d'un any establert per la reforma laboral per a la prórroga automàtica dels convenis pendents de resolució, un fet que ha generat incertesa i suposa un nou atac als drets laborals

La Patronal aprofita la possible caiguda de milers de Convenis per reduir drets laborals

Àlex Tisminetzky
Advocat laboralista

L'"extremadament agressiva" Reforma Laboral (segons paraules de De Guindos) desplega els seus efectes, a més de l'augment exponencial de les cues de l'atur. Al juliol d'enguany 1.500 Convenis d'arreu l'Estat espanyol havien de renovar-se, però els empresaris han estat estenent el missatge de la por per negociar-los el més a la baixa possible. I ho podien fer perquè el govern espanyol els ha donat una nova "arma letal": els Convenis Col•lectius que no es renovin perdran tota vigència, amb unes conseqüències imprevisibles per uns 2 milions de treballadors. Els salaris i drets minven en una negociació desigual que no es recorda en 30 anys de monarquia postfranquista.

Juliol negre

La Negociació Col•lectiva ha canviat radicalment en pocs anys: avui en dia la representació sindical arriba a la taula lligada de mans i peus, mentre els empresaris s'ho miren relaxadament veient caure successivament drets laborals, pel bé del lliure mercat i l'augment de la plusvàlua. I és que el 7 de juliol estava destacat en vermell en molts calendaris. Com a conseqüència de les darreres Reformes Laborals, una gran quantitat de Convenis Col•lectius podien deixar de tenir cap efecte si s'arribava al final del seu període de vigència sense que s'hagi arribat a un acord per a renovar-lo o per a signar un nou Conveni (ja que s'ha eliminat la anomenada "ultraactivitat").
En aquest cas, es calcula que uns 2 milions de treballadors a l'Estat espanyol deixaran d'estar emparats en aquests Convenis Col•lectius "decaiguts", i passar a dependre del Conveni superior de sector, si existeix, o simplement dels drets mínims establerts a l'Estatut dels Treballadors.

Debat entre els juristes per una norma desconcertant

Els juristes encara avui en dia discuteixen les conseqüències concretes d'aquesta norma, però ningú dubta de que l'objectiu del govern espanyol ha estat sobradament aconseguit: inculcar la por en un dels bàndols que participa a la negociació, el dels treballadors, obligant-los a rebaixar les seves reclamacions.
El debat jurídic està obert, i encara els tribunals no han pogut assentar jurisprudència sobre com s'aplicarà aquesta norma.
En tot cas jutges i advocats laboralistes han defensat en darrers articles que els drets reconeguts fins ara en un Conveni Col•lectiu no desapareixerien amb la desaparició jurídica del Conveni, sinó que es mantindria com a "dret adquirit", però els nous treballadors contractats posteriorment ja no comptarien amb aquests drets i salaris "mínims".

Trencament radical de la Negociació Col•lectiva

Tot ha canviat en només dos anys. Fins les darreres reformes, la estructura dels drets laborals que imperava a l'Estat espanyol era de drets progressius. Hi havia uns drets mínims, establerts a l'Estatut dels Treballadors, i el Conveni Col•lectiu de sector només podia millorar aquests; alhora, un Conveni inferior (per exemple autonòmic o provincial) només podia millorar el superior (per exemple l'estatal); i finalment el Conveni Col•lectiu d'empresa només podia millorar els drets laborals establerts als anteriors Convenis superiors.
En només pocs anys, les continues Reformes Laborals han capgirat els fonaments jurídics de la Negociació Col•lectiva. Primer es va facultar al Conveni d'empresa per a acordar drets i salaris per sota del Conveni de sector, fet que ja va trencar la columna vertebral de la negociació entre empresaris i treballadors, ja que cada empresa podia pactar sense atenir-se al Conveni de sector, millorant la seva "competitivitat".
Posteriorment els presidents Rajoy i Zapatero van posar una altra eina al servei dels empresaris, i és la possibilitat de no aplicar el Conveni de sector o el d'empresa (l'anomenat "despenjament"), que novament nega un punt fonamental de l'estructura de la Negociació Col•lectiva, que és l'eficàcia general del que es negocia, donant veda lliure a la competència entre empreses del mateix sector a base de no complir salaris i drets del Conveni en vigor.

Nous convenis amb drets a la baixa

La gran beneficiada de la confusió i por que s'ha estès entre els treballadors és sense dubte la patronal, que ha arribat a la taula de negociació dels nous Convenis amb una posició de força mai somiada. I comencen a treure'n profit, segons es pot comprovar a les fredes dades; segons ha calculat el Gabinet d'Estudis de la CGT, la cobertura dels Convenis, la cobertura dels Convenis ha passat de ser de pràcticament el 100% dels treballadors al 2008, a només 40% a finals de 2012.
Alhora, molts nous Convenis s'han estat pactant sota l'amenaça constant de la patronal de deixar "decaure" l'anterior Conveni, arribant a acords que en gran part signifiquen renuncies a drets laborals i salarials, com ho demostra que la mitja dels augments salarials hagi estat només del 0.6%, molt inferior a l'IPC, calculat (i a la baixa) pel govern en el 2.9%.

Acords Patronal amb CCOO i UGT

A primers de juny, la burocràcia sindical de CCOO i UGT arribava a un acord amb la Patronal per a que es respecti la ultraactivitat dels Convenis en Negociació.
Però una simple lectura d'aquests acords ja ha portat a l'esquerra sindical a denunciar que són "simples declaracions d'intencions", amb "recomanacions", que en cap cas poden obligar o vincular als empresaris concrets que estan negociant els Convenis.
Per tant, la vigència del Conveni continua estant a les mans dels interessos de negociar dels empresaris, que han aconseguit eliminar un dels límits legals que mantenia drets i salaris, dificultant a l'extrem la Negociació Col•lectiva en aquesta tasca incasable de reduir salaris i eliminar drets laborals.

Apunts pràctics

Què és la ultraactivitat?
Abans de la darrera Reforma Laboral de 2012 si un Conveni Col•lectiu arribava a la seva data de finalització, continuava vigent fins que s'acordava un de nou. És l'anomenada "ultraactivitat".
Amb la aplicació de la Reforma Laboral si no s'arriba a cap acord entre treballadors i empresaris per signar un de nou, l'anterior Conveni Col•lectiu deixa de tenir cap efecte.

Què passa si el meu Conveni d'empresa "decau"?
Si un Conveni deixa de tenir vigència entra en vigor el Conveni superior; per exemple, si decau un Conveni d'empresa concreta (per exemple SEAT), entra en vigor el Conveni Col•lectiu immediatament superior, normalment el de sector (el del metall autonòmic o provincial).

Què passa si el Conveni que "decau" és de sector?
Si el Conveni que deixa de tenir vigència és el de sector, i no té cap Conveni superior, s'aplica l'Estatut dels Treballadors. Per exemple, si decau el Conveni autonòmic entra en vigor l'estatal, si decau l'estatal entra en vigor l'Estatut dels Treballadors.

Què li passaria al meu salari?
La resposta no és pacífica entre els juristes. Però el sector majoritari entén que si el Conveni Col•lectiu deixa de tenir vigència el treballador manté el seu salari anterior com a "dret adquirit", però pels nous treballadors contractats entraria en vigor només el límit de l'Estatut dels Treballadors, el Salari Mínim Interprofessional, actualment de 645 euros.

** Un article publicat a la revista L'Accent*

L'acord sobre la ultraactivitat dels convenis col•lectius és un brindis al sol, un viatge a cap lloc, per a desmobilitzar

Secretariat Permanent del Comitè Confederal de la CGT

L'Acord sobre Ultraactivitat dels Convenis Col•lectius del 23 de Maig de 2013, subscrit per CEOE, CEPYME, CC.OO i UGT, a través de la Comissió de Seguiment de l'II Acord per a l'Ocupació i la Negociació Col•lectiva 2012, 2013 i 2014 (II AENC) és un viatge a cap lloc, que només pretén desmobilitzar a les i els treballadors.
Per a la CGT és fals que l'acord sobre ultraactivitat millori la reforma laboral.
La llei 3/2012 de Reforma Laboral aprovada pel govern, quant a la Negociació Col•lectiva està afectant a tres àmbits fonamentals.
Primer, destrueix la capacitat normativa dels convenis, doncs les condicions col•lectives pactades, poden ser eliminades (despenjament) i/o modificades unilateralment per l'empresari, sobre la base de la "descausalització" que contempla aquesta reforma laboral.
Segon, desnaturalitza l'eficàcia general del conveni, doncs obre la via per a la individualització de les condicions del contracte.
Tres, "fulmina" la ultraactividtat dels convenis, els quals tindran una eficàcia màxima d'un any, excepte pacte en contra.
El present Pacte no tanca el problema, doncs al ser un Acord de Parts i mancar de força vinculant per a les Comissions Negociadores dels Convenis Col•lectius, ens trobem en el món de les recomanacions, les quals tindran més o menys graus d'acceptació en la mesura que convingui a les parts.
L'Acord és una mera declaració d'intencions, on s'insta a les …"unitats de negociació"… a tenir voluntat de continuïtat i que prevalguin la …"bona fe negocial".
El Pacte aborda la necessitat de continuar amb la regulació contractual (més enllà del 8 de juliol 2013), sempre que les parts negociadores es comprometin a continuar negociant, alhora que qualsevol de les parts… "podrà decidir que la negociació està esgotada i, per tant, instar la mediació obligatòria o l'arbitratge voluntari…", per tant , res de nou que no reculli la Reforma Laboral 3/2012, que ja establia aquesta possibilitat que una de les parts entenent que no s'està negociant de bona fe per l'altra, pot instar procediments de mediació i inclusivament arbitratge. Igualment, el Pacte resol les situacions de bloqueig en la negociació col•lectiva, amb un…"haurien d'acudir als sistemes de solució extrajudicial de conflictes..."

Des de la CGT, entenem que és un viatge a cap lloc, que precisament això és el que es pretén (consensos), desactivar el conflicte social i, així s'expressa textualment en l'exposició de motius de l'Acord .. "donar certesa i seguretat a empresaris i treballadors".
Des del punt de vista jurídic, res està resolt, veurem quan es judicialitzin els primers Convenis Col•lectius que perdin eficàcia.
Per a la CGT, des del punt de vista sindical, la voluntat de tornar a l'anterior (pacte, consens), és tot el contrari del principi d'esperança per a les classes assalariades, doncs desactiva el conflicte existent en les relacions laborals concretes de sectors o empreses, tornant a insistir en una cultura que impossibilita la interconnexió i generalització del conflicte amb un nexe ara comú a totes les persones assalariades.
La pèrdua del Conveni Col•lectiu, alhora que és una declaració de derrota cara als i les treballadores, es ven amb una idea absolutament falsa consistent que el pacte per a prorrogar els convenis, esmena substancialment la reforma laboral.
Per a la CGT, el més greu d'aquesta estratègia anomenada pacte social és que frena la lluita contra el desmantellament dels drets laborals i socials, i ens allunya encara més de la possibilitat d'organitzar el conflicte per a canviar i impedir el desastre laboral i social.
Per a la CGT, els convenis col•lectius tenen la força normativa de la legalitat i afecten a tots les i els treballadors/as i la vigència de totes i cadascuna de les condicions col•lectives, es mantindrà sense límit fins a la seva substitució per altre nou conveni.
Això és el que cal defensar en les negociacions en qualsevol dels àmbits que aquestes es donin, sectorials o d'empreses i, solament la capacitat organitzada dels i les treballadores, és la que farà respectar les regles de joc que tant han costat a la lluita sindical en aquest model de relacions laborals.

La CGT davant l'informe dels experts per a reformar el sistema públic de pensions

12 experts miserables, per almenys 12 mentides

Secretariat Permanent del Comitè Confederal de la CGT

Per a la CGT, aquests experts, no actuen científicament sinó que menteixen a la població en benefici de les grans empreses, que són qui els paguen, per eliminar el dret a una pensió pública i incentivar els plans privats de pensions.
Després de la seva presentació a l'opinió pública, l'informe elaborat per 12 experts sobre el Sistema Públic de Pensions se li presentava al grup de treball del "Pacte de Toledo" i posteriorment serà debatut al Parlament.
L'objectiu essencial de l'Informe dels 12 Experts és adoctrinar la població sobre la necessitat de reformar el sistema públic de pensions, per insostenible, i que la pensió pública deixi de ser un dret, reduint la seva quantia i el nombre de persones que podran accedir a la mateixa. Per a la CGT, estem un informe de 12 experts miserables per, almenys, 12 mentides conscients:

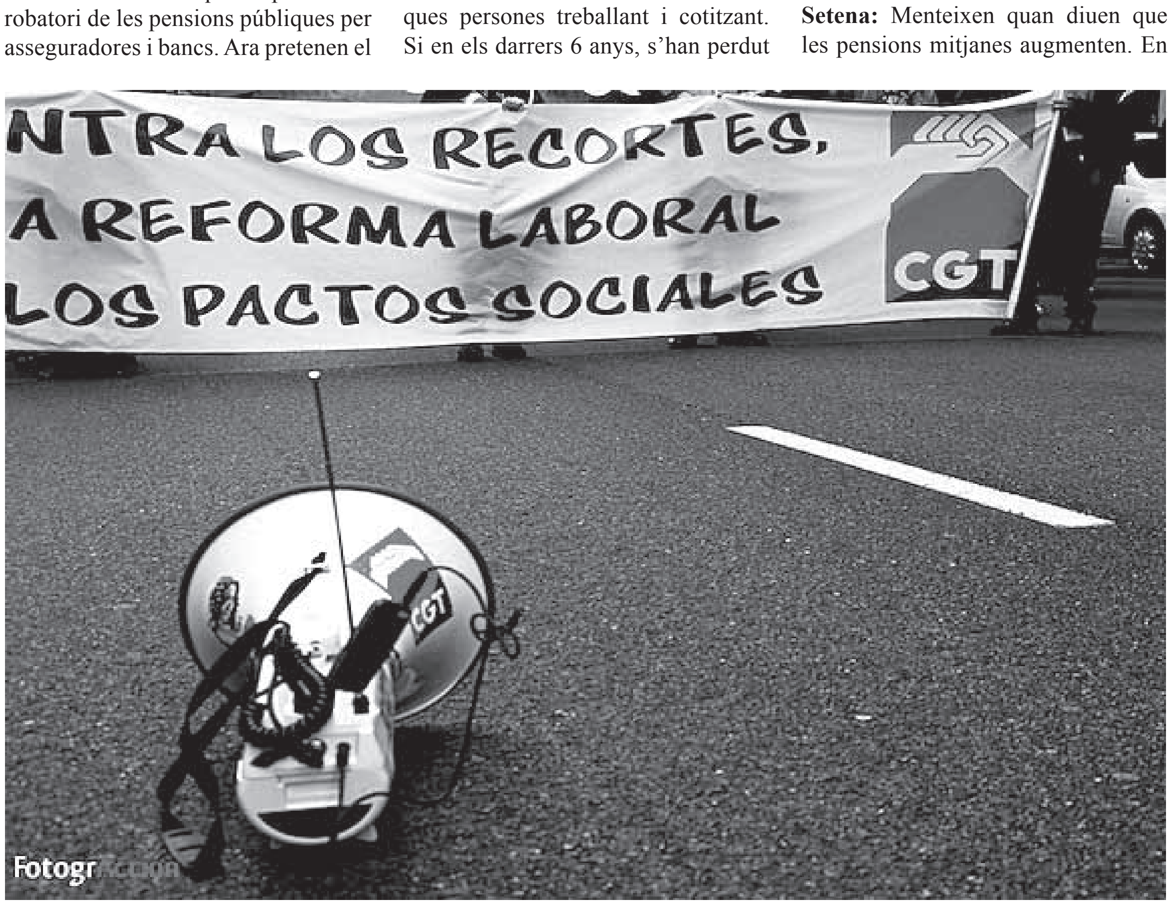
Primera: La seva ciència no és ciència, sinó pura ideologia estafadora. El 1995, aquests mateixos experts pagats per BBVA i La CAIXA, ja vaticinaven, en un altre informe, el desastre del sistema públic de pensions per a 2010, en ser insostenible. La realitat ha demostrat que el seu informe no era científic sinó manipulat per "pura ideologia neoliberal", per causar alarma social i que es produís el robatori de les pensions públiques per asseguradores i bancs. Ara pretenen el mateix.

Segona: No és veritat que la despesa social en Pensions a l'estat espanyol sigui més gran que en altres països de la UE. El nostre percentatge dedicat a pensions sobre el PIB, és a dir, sobre la riquesa que tots / es vam crear en un any, és menor en 4,6 punts al de França, en 5,2 a Itàlia, en 3,5 a Grècia, en 2,4 a Portugal ia 0,8 punts al d'Alemanya.

Tercera: Ens volen fer creure que hi ha pocs ingressos a la Seguretat Social. Els ingressos per cotitzacions socials han disminuït a causa de les 17 maneres de que gaudeixen els empresaris per desgravar, reduir o simplement no cotitzar les seves quotes patronals. La baixada de les cotitzacions patronals vénen sent progressiva des de la primera gran reforma de la Seguretat Social el 1985.

Quarta: NO proposen que els ingressos per cotitzacions s'incrementarien en milions d'euros si:
- Es destoparan els salaris alts, a partir de 36.000 euros, i es cotitzés per tot el ingressat.
- S'eliminaran les desgravacions i reduccions fiscals en els plans de pensions privats.
- Es crearà ocupació per a totes les persones, en lloc d'acomiadar i tancar empreses.

Cinquena: Argumenten que hi ha poques persones treballant i cotitzant. Si en els darrers 6 anys, s'han perdut 3,3 milions de cotitzacions directes és perquè els empresaris han decidit no "donar ocupació" i perquè el govern els ha facilitat amb la Reforma Laboral l'acomiadament lliure i molt barat. Malgrat tot, se segueix produint més quantitat de riquesa en termes de PIB tot i que hi ha 4 milions menys de treballadors/es.

Sisena: Amenacen amb que hi ha més esperança de vida. Obliden que això té molt a veure amb que la mortalitat infantil és dràsticament menor, en gaudir ara de millor salut i higiene i per a res té a veure amb ser "uns voraços consumidors de recursos públics".

Setena: Menteixen quan diuen que les pensions mitjanes augmenten. En els últims anys, el 51,58% (gairebé 5 milions de pensions) es troben per sota del Salari Mínim Interprofessional (630,45 euros). L'augment mitjà de les pensions es deu a que la pensió mitjana a gener 2013 ascendia a 849,60 euros perquè les pensions de més de 1.500 euros fins a la màxima pensió de 2.548,11 euros, que representen el 12,5% de totes les pensions, és a dir, 1.123.294 pensions, distorsionen estadísticament la realitat de la totalitat de les pensions que ascendeixen a 9.037.597.

Vuitena: El de l'envelliment de la població, resulta l'argument més abominable des de qualsevol òptica humana racional. Se'ns vol obligar a jubilar als 67 anys o 70 i, alhora, tenim 6 de cada 7 joves de 16 anys als 25 anys, aturats i aturades per decret dels mercats-públic i privat-, i els seus mercaders. Només amb aplicar la rotació (substitució) d'un treballador / a jove per un treballador / aa partir dels 60 anys, d'aquí a 2027, es generarien milions de cotitzacions, es dignificaria la vida de les persones en el seu temps alliberat dels treballs obligatoris i, alhora, s'obriria la possibilitat de futur per a milions de persones joves.

Novena: El fer dependre les pensions presents i futures del dèficit (ingressos - despeses), és l'última gran estafa que, aquests miserables "experts", polítics, empresaris i financers, volen realitzar per diverses raons "lògiques":
- Al sistema financer - immobiliari, se li injectat directament de 41.000 milions d'euros i indirectament se li ha vingut avalant (deute de l'estat) fins a més de 300.000 milions d'euros.
- El sistema impositiu a empresaris i al capital, els permet un frau d'almenys 70.000 milions d'euros actuals a través o per mitjà de desgravacions, deduccions, reduccions, i fins i tot, eliminacions d'impostos, en tota la cadena impositiva de l'Impost de Societats , les SICAV, l'Impost de Patrimoni, l'impost obri dipòsits, fons d'inversió, etc.

Desena: Ignoren que la riquesa que creem entre tots i totes, és a dir, la majoria social assalariada, es reparteix cada vegada més de manera molt desigual. Cada vegada hi ha més injustícia social, les rendes altes (una exigua minoria), ha sextuplicat seus ingressos a costa del robatori per desposessió de les rendes salarials de la immensa majoria i, per contra, les seves contribucions (impostos) al sosteniment del comú , ha disminuït en els darrers 6 anys, és a dir, els rics / poderosos són cada vegada més rics i poderosos a costa del comú.

Onzena: Neguen el dret a la pensió i que sempre hi ha d'haver diners (generem riquesa i recursos suficients), per abonar unes pensions dignes. Per a això, només han de complir i fer complir la legalitat vigent (CE), ja que estem en un estat social i de dret que obliga pensions suficients i dignes per a tothom.

Dotzena: El segrest i presa d'ostatges (en aquest cas de 8,3 milions pensionistes), és un delicte i si és massiu, com en aquest cas, és pura i simplement "terrorisme ideològic i material". Això és el que han fet els "experts" miserables que han pres d'ostatges als que no poden defensar des dels asils, des de les llars on són el suport de la vida dels seus fills i néts aturats / es i desnonats / es, des de les residències o des dels "llars de caritat" ....

Les pensions són un dret que la CGT defensarà al carrer amb la mobilització.

Els suïcidis: pandèmia de salut pública

Un milió de suïcidis cada any al món. 3000 suïcidis al dia. Un suïcidi cada 40 segons, sovint amb rerefons socioeconòmic

Moisès Rial
Secretari de Comunicació CGT Catalunya
@llibertats

Símptomes que s'associen a pensaments suïcidis neixen amb la depressió, la desesperança, la incapacitat per a continuar la vida quotidiana, sentiments de soledat, manca de vincles socials, patiment i dolor interminables per la malaltia física, pensar que la mort és mes desitjable que la vida... molts d'aquests símptomes s'han multiplicat per la situació socioeconòmica d'atur estructural, manca de perspectives de futur i creixent exclusió social.
I la població ocupada, pateix efectes similars, angoixes i ansietats per la por a perdre la feina, que comporten creixents malalties mentals, derivades de l'àmbit laboral, no reconegudes com a malalties professionals. En els casos més extrems, poden derivar en suïcidi. Cal recordar que el Tribunal Suprem ja ha dictat sentència on reconeix com accident laboral el suïcidi al seu propi domicili.
Segons dades de l'OMS, cada any se suïciden gairebé un milió de persones, el que suposa una taxa de mortalitat "global" de 16 per 100 000, o una mort cada 40 segons.
En els últims 45 anys les taxes de suïcidi han augmentat en un 60% a nivell mundial. El suïcidi és una de les tres primeres causes de defunció entre les persones de 15 a 44 anys en alguns països, i la segona causa en el grup de 10 a 24 anys, i aquestes xifres no inclouen les temptatives de suïcidi, que són fins a 20 vegades més freqüents que els casos de suïcidi consumat.
S'estima que a nivell mundial el suïcidi va suposar el 1,8% de la càrrega global de mortalitat el 1998, i que el 2020 representarà el 2,4% als països amb economies de mercat. Encara que tradicionalment les majors taxes de suïcidi s'han registrat entre els homes d'edat avançada, les taxes entre els joves han anat en augment fins al punt que ara aquests són el grup de major risc en un terç dels països, tant al món desenvolupat com als països en desenvolupament.
Els trastorns mentals (especialment la depressió i els trastorns per consum d'alcohol) són un important factor de risc de suïcidi a Europa i Amèrica del Nord, en els països asiàtics, però té especial importància la conducta impulsiva. El suïcidi és un problema complex, en què intervenen factors psicològics, socials, biològics, culturals, ambientals i sovint de naturalesa socioeconòmica.
És evident que la prevenció del suïcidi requereix també la intervenció de sectors diferents del de la salut i exigeix un enfocament innovador, integral i multisectorial, amb la participació tant del sector de la salut com d'altres sectors, com ara els de l'educació, el món laboral, la justícia, el dret, la política i els mitjans de comunicació.
De fet s'ha institucionalitzat el 10 de setembre, el Dia Mundial per a la Prevenció del Suïcidi, per tal de conscienciar d'aquesta pandèmia global, i es fomenten a tot el món compromisos i mesures pràctiques per prevenir els suïcidis. Cada dia hi ha de mitjana gairebé 3000 persones que posen fi a la seva vida, i almenys 20 persones intenten suïcidar-se per cadascuna que ho aconsegueix.
Una guerra de destrucció massiva silenciosa, i massa sovint silenciada, que ens hauria de fer reflexionar dels valors d'ajuda mútua, del treball comunitari i les condicions d'economia de mercat que impulsen l'exclusió social, i en darrer terme, poden induir també al suïcidi.
Tenim exemples recents en els moviments socials com la Plataforma d'Afectats de les Hipoteques, on l'aïllament individual n'evita el risc de suïcidi en determinats casos pel treball d'empoderament social dirigit a la lluita de la PAH pel dret a un habitatge digne, o els treballs comunitaris de grups d'afectats per addiccions com l'alcohol, el joc, les drogodependències, etc. Sovint són fugides endavant, quan el que assenyalen és un problema estructural de model de societat, es digui BCN World, es digui consumisme compulsiu, on el model d'economia de mercat imposa unes normes d'exclusió social a qui no té capacitat econòmica de consum, que cada cop deixa més persones s'aboquin a buscar respostes de fugida ràpida, que provoquen ludopaties i danys psicosocials que deriven en trastorns mentals i de comportament, que agreuja l'aïllament social i posterior exclusió social .
Fins i tot ja es quantifica que els problemes de salut mental poden representar el 4% del PIB d'un país, i la depressió es podria convertir el 2020 en la segona causa de discapacitat al món. Inclús a Catalunya, la Federació Catalana d'Associacions de Familiars i Persones amb Problemes de Salut Mental ha volgut reclamar a l'administració que no disminueixi els recursos destinats a aquest àmbit, ja que ha xifrat en 156 milions d'euros el cost directe que té la depressió a Catalunya, i 580 milions d'euros el cost indirecte d'aquesta malaltia, amb el perill que es retiri els recursos que treballen les problemàtiques de salut mental a Catalunya. I aquí el conseller Boí Ruiz hi té una responsabilitat directa. Cal la millora de la detecció a l'atenció primària, per exemple, pot ser una bona eina per ferhi front, amb recursos humans i econòmics.
A Catalunya des del 2007, a l'inici de la crisi, els suïcidis no han parat de créixer, fins al punt que en el col•lectiu d'homes d'entre 30 i 44 anys, aquesta és la primera causa de mort i la segona en la franja de 15 a 29 anys .
Les darreres dades a Catalunya són escruixidores: el 2011 van suïcidar-se 478 persones (355 homes i 123 dones). A l'Estat espanyol es van suïcidar-se ni més ni menys que 3.180 persones el 2011.
Una pandèmia social, que supera l'accidentalitat de trànsit, que cal fer surar en el debat públic, que és un problema de salut pública de primer ordre, que té efectes colaterals en l'entorn familiar i social prou devastadors, i com a societat ens hauria de fer reflexionar i actuar des dels poders públics i des de la societat civil, perquè del dret a viure en dignitat, ningú en quedi exclòs i evitem més suïcidis innecessaris.
En un futur no molt llunyà, caldrà que la Cort Penal Internacional, com ja va utilitzar durant els Judicis de Nuremberg (1945 al 1949), ampliï com a crim contra la humanitat els actes d'assassinat massiu en els danys de lesa humanitat, els suïcidis d´arrel socioeconòmic com atemptat contra la humanitat. I l'austericidi social de les retallades té responsables amb noms i cognoms de sobres coneguts, perquè siguin els primers encausats i fer que la por canviï de bàndol.

L' ALTRA REALITAT

Re-evolució

Pepe Berlanga

Encara que soni a pretenciós i gastat, estem vivint un moment històric, d'aquests escassos instants que de tant en tant desestabilitzen els fonaments d'una tranquil•la societat. Tot es qüestiona, la política, els polítics, l'economia, els gurús econòmics, la societat, el sistema social, les creences religioses, l'església, el grup, les persones,… És a dir, res és inamovible i tot pot desembocar en una controvèrsia.
Els poders dominants, siguin polítics, econòmics o religiosos, desenvolupen accions coercitives pretenent culpabilitzar-nos d'una situació que no hem creat, quan simplement som víctimes involuntàries o dit d'altra manera, danys col•laterals.
Deien que la societat es trobava alienada, fragmentada i imbuïda de valors merament mercantilistes. Res més lluny de la realitat. Les nombroses contestacions que es vénen promovent en resposta a entorns molt precisos socialitzant els problemes i compartint les solucions, després de reconèixer-se com subjectes víctimes d'una realitat que, per imprevista, resulta difícilment assumible, són exemple de que estaven equivocats. L'aparició de nous moviments socials antijeràrquics i la recuperació de pràctiques organitzatives pròximes a l'ideari llibertari obren pas a l'esperançadora reaparició d'un corrent social disposat a lluitar per construir un món lliure i autogestionari.
No cal ser un il•luminat per a pronosticar que únicament la solidaritat, el suport mutu i la recuperació plena de l'exercici de la llibertat fins a les seves últimes conseqüències, són el camí a seguir si volem enfrontar-nos a tant gran agressió.
Això implica necessàriament una participació activa de l'individu, en lloc de plegar-se que uns altres li treguin del destret.El coneixement de la nostra història ha d'ajudar-nos a no pecar d'ignorància i enfrontar adequadament aquesta nova oportunitat, especialment quan la nostra presència en el món laboral i incidència en la societat ha minvat substancialment.
Recordem que bàsicament el desenvolupament de l'anarcosindicalisme en el segle passat es va determinar decisivament quan la problemàtica real dels treballadors va ser el leiv motiv de l'activitat sindical, quan la proximitat es feia sense distincions ni falses pureses ideològiques, el resultat, a la vinculació amb l'Organització s'hi arribava amb la pràctica de la solidaritat i la recerca de l'emancipació de l'ésser humà.
Per això si volem fer-nos mereixedors de l'obra que van cimentar qui ens van precedir, exemple sense comparança de l'ideari anarcosindicalista i de l'anarquisme, sense referent ni confrontable amb qualsevol altra organització obrera del món, hem de re-evolucionar i, sense oblidar-nos que personificant l'eix central de la nostra idiosincràsia anarcosindicalista, ens correspon no únicament reivindicar millores laborals o socials, sinó que estem obligats a estendre la llavor d'una re-evolució que compti amb amplíssim suport social i reculli les experiències ja engegades, amb la finalitat de construir una nova societat.
Fem de nou nostre aquest crit de rebel•lia que "l'emancipació ha de ser obra dels treballadors mateixos o no serà".

El temps de la força de les paraules soles s'ha esgotat

És temps de la raó de la força davant la gravíssima violència del sistema polític, econòmic i social

Desiderio Martín

L'Enquesta de Població Activa (EPA) del primer trimestre 2013 ens tornava a mostrar que no existeixen límits per a l'actual Govern espanyol, per a continuar endavant en les seves polítiques de miserabilitat de la majoria social, i aprofundeix en la mateixa, dia darrere dia, consell de ministres darrere consell de ministres, davant la "soportabilitat" de la població. La violència i agressió dels poders públics i econòmics, ha passat a ser la norma de comportament d'aquest govern, igual que de l'anterior.

La EPA, mostra que les persones que han estat expulsades de les ocupacions i condemnades a l'atur com a conseqüència no només de la recessió econòmica, sinó sobretot de lleis laborals com la Reforma Laboral del PP de 2012, han estat en el primer trimestre de 2013, 237.400 i en termes anuals (març 2012- març 2013), les persones desnonades de les ocupacions han estat 563.200. La taxa d'atur, s'incrementa en un punt i ja se situa en el 27,16%. Aquesta mitjana estadística no pot amagar que 9 de 19 Comunitats Autònomes, és a dir gairebé el 50% de CCAA, tenen taxes d'atur superiors al 30%, i on Ceuta s'emporta el "palmell" amb una taxa de 38,43%, seguida d'Andalusia (36,87%) i Extremadura (32,56%). I on els joves fins a 25 anys sofreixen i suporten una taxa d'atur del 57,2%, és a dir 960.000 i si ho ampliem fins als 29 anys, el total d'aturats/des ascendeix a 1,8 milions.

La Reforma Laboral del PP s'ha dut per davant tant l'ocupació temporal com l'ocupació fixa, perquè al possibilitar l'acomiadament lliure i molt barat a l'empresariat, aquest ha fet fora aquells treballadors (qualificats i no qualificats) amb majors costos, és a dir els fixos i en els tres trimestres complets que la reforma porta aplicant-se amb violència institucional i legal, s'han destruït 388.900 ocupacions fixes i 395.700 ocupacions temporals.

A l'augmentar l'atur obligat (acomiadaments) i augmentar el nombre de persones parades de llarga durada (més de 2 anys) i ser limitades en el temps les prestacions d'atur (2 anys per a les contributives i el subsidi a 6 mesos), cada vegada augmenten més les persones que no perceben cap prestació, arribant la cobertura de prestacions solament al 64,05% de la població parada, trobant-nos en la paradoxa que ha descendit en 7 punts aquesta cobertura respecte al 2007, i en canvi, s'han incrementat els desocupats en 4 milions des de l'inici de la "crisi-estafa".

Les llars on tots els seus membres actius estan en atur se situen ja en gairebé 2 milions. I el Govern MISERABLE amenaça i, de seguir amb aquesta "soportabilitat" social, ho engegarà, amb un Projecte de Llei (que anirà pel tràmit d'urgència), per a BAIXAR LES PENSIONS, les actuals i les futures, això és el que significa la famosa revisió del "factor de sostenibilitat"que la Llei 27/2011 de Pensions del govern del PSOE, conjuntament signada i pactada amb la CEOE, CCOO i UGT, va introduir com element garantitzador i d'estabilitat del nostre sistema públic de pensions.

Les conseqüències es notaran a curt termini , és a dir per als actuals pensionistes, a "l'eliminar la pujada automàtica de les pensions, lligades a l'IPC" ja ho han posat en pràctica en els anys 2011, 2012 i 2013, i a mitjan i llarg termini, és a dir per a totes les generacions futures de pensionistes a "l'augmentar el període de càlcul de la base reguladora, augmentar el nombre necessari d'anys cotitzats per a poder jubilar-se i augmentar (retardant) l'edat de jubilació…" (1)

Un element afegit d'indignació es troba en la justificació ideològica i política de les polítiques de retallada i miserabilitat. Repeteixen fins a la sacietat que les polítiques d'austeritat i la devaluació interna (robatori dels salaris i rendes del treball), són inapel•lables perquè no hi ha altre remei i ens tornen a vendre de manera absolutament "màgica" que per al 2015 l'economia creixerà i arribarà el "paradís".

Això sí, són clars i a més cruels, en el període de dos anys 2013 i 2014, els efectes directes i indirectes de la pujada d'impostos (IRPF fonamentalment) i les retallades de la despesa (sanitat, prestacions, educació, cultura), suposarà una disminució de 2,7% de l'ocupació la qual cosa equival a la pèrdua de 467.000 llocs de treball (2) .

Aquestes idees i la seva difusió, sense idees crítiques (raons) com contrapès, que alhora, i al mateix temps, siguin posades en l'escena política i social acompanyades de la raó de la força, possibiliten que les forces dels mercats actuïn amb absoluta llibertat i avancin de manera especialment greu, les extremistes retallades de la despesa pública i que continuï el transvasament multimilionari al sector financer i les escandaloses indemnitzacions als seus directius.

El temps de les paraules, la força de la raó, està esgotat, doncs aquesta "democràcia representativa" i les seves institucions, parlament, judicatures i exèrcits, fa temps que han donat un cop d'estat a la pròpia democràcia formal i avui, només és el mercat (i ells els seus representants) qui legisla les polítiques de robatori i espoli.

Són temps de la raó de la força, són temps de desobediència real, són temps de rebel•lia material, si volem deixar de suportar tanta violència perquè la vida pugui fer-se des dels principis universals dels drets per a tots i totes: treball, salut, pensions, educació, cures i prestacions, llibertat.

Notes:
(1) Del document remès pel govern del PP als diputats a l'abril de 2013, titulat "El factor de Sostenibilitat".
(2) Del Programa enviat a Brussel•les sobre els comptes públics del 2013 al 2016.

** Desiderio Martín és membre del Gabinet Confederal d'Estudis de la CGT. Article publicat al núm. 268 del Rojo y Negro*

Contra la LOMCE, la LEC i les retallades, en defensa de l'educació pública

Federació d'Ensenyament CGT Catalunya

Davant de la profunda agressió que estan sofrint els serveis públics i, en particular l'ensenyament, des de la comunitat educativa estem lluitant per aturar aquestes polítiques, el resultat de les quals es una merma en la qualitat de l'educació pública que agreuja cada cop més les diferències socials entre rics i pobres. Per això ens hem estat mobilitzant contra l'augment de taxes, els acomiadaments i les retallades, per un ensenyament públic i de qualitat, contra la seva privatització.

Estem en lluita per aturar la LOMCE i els pressupostos antisocials.

- Contra la LOMCE i el greu atac a l'escola pública que significa, sense oblidar que a Catalunya s'aplica la LEC, que conté molts dels aspectes que denunciem a la LOMCE.

- Contra els Pressupostos de la Generalitat en les dues vessants, a) la laboral, contra els acomiadaments, la precarització laboral i la retallada salarial del 7% ja aplicada i, b) la social, contra amb retallades a tots els sectors públics (educació, sanitat, serveis socials...).

Ens oposem a la privatització de l'educació, al tancament de centres públics i a la precarització de la gent que hi treballa a l'ensenyament. Volem que es cobreixin les baixes de professorat des del primer dia, que les aules no estiguin massificades i que es retiri l'augment de taxes a la FP i a la Universitat, que són traves per accedir a la formació a les filles i fills del poble.

També volem que els centres educatius públics no imitin els models de gestió privada piramidal. Per un ensenyament de qualitat ens cal recuperar la gestió democràtica dels centres educatius on els claustres i els consells escolars siguin verdaders òrgans de govern .

No a les retallades que pateix l'educació pública

- No a la massificació de les aules, més alumnes i menys professors provoquen menys atenció a l'alumnat i un deteriorament de les condicions de treball del professorat.
- S'ha aturat la construcció de nous centres (molts alumnes seguiran en barracons) i les inversions pel manteniment dels actuals.
- Cau en més del 25% en els darrers cursos el pressupost dels centres pel seu funcionament.
- Reducció de beques de menjador, per llibres i projectes.
- Es cobra una mitjana de 250 euros pels cicles formatius de grau superior.
- No es cobreixen suficientment les substitucions de professorat per baixes.

No a la LOMCE

- Que impulsa la privatització a l'ensenyament i que més recursos públics vagin a les empreses privades.
- Que allunya a famílies i professors/es de la gestió dels centres (amb una direcció nomenada a dit per l'administració amb plens poders).
- Que segrega els alumnes a nom de la competitivitat entre centres, donant més recursos no a qui més ho necessita sinó en funció dels resultats.
- Que impedeix l'escola en català i la immersió.
- Que ens retorna a un ensenyament que té per objectiu preparar exàmens i revàlides i que abandona qualsevol esperit crític.

No a l'aplicació de la LEC

- No al decret de plantilles

Mobilitzem-nos en defensa de l'educació pública de qualitat.
Que no t'enganyin: no són retallades, són privatitzacions.

Contra l'explotació al sector de l'automòbil

Convenis miserables que comporten més productivitat, flexibilitat, ritmes i hores extres, menys salut laboral, salaris més baixos i pèrdua de drets

Coordinadora de l'Automoció. Federació de Sindicats de la Indústria Metal•lúrgica de la CGT (FESIM-CGT)

El sector de l'automoció segueix sent un dels pilars bàsics de l'economia espanyola (7% del PIB), un sector que ha destruït més de 230.000 ocupacions, de les 670.000 perdudes en la indústria de tot l'estat espanyol. No obstant això, les dades diuen que mentre segueix la desaparició d'empreses i d'ocupació, els beneficis dels empresaris fins i tot han superat un 8% els nivells de 2007, any anterior a aquesta estafa anomenada crisi.

La societat espanyola estem sofrint les conseqüències del procés anomenat "globalització". Les receptes econòmiques dels poderosos ens dirigeixen a la recessió, a l'atur i a la pèrdua de drets conquistats després de decennis de lluita, esforç i sofriment, així com al desmantellament del sector públic i del que queda de l'anomenat "Estat del Benestar". I aquestes receptes sempre han estat imposades sota la por i el xantatge de la deslocalització, els ERO, els acomiadaments o els tancaments.

Els treballadors del sector de l'auto i components han estat precaritzats pels últims convenis col·lectius signats pel sindicalisme institucional

Els executius de l'Auto s'han destacat en aquesta indecent actuació xantatgista. Però a més en el sector de l'automòbil, la flexibilitat, l'augment de jornada, les retallades salarials i de drets, la precarització del treball, la deterioració de les condicions, la nova organització del treball… augmenten l'explotació dels treballadors (ciutadans com tu), provocant la deterioració de la nostra vida, de la conciliació de la vida laboral i familiar, de la salut,… el que ha situat al capdavant de la Productivitat i Explotació a les fàbriques de l'auto d'aquest país.

Però per a ells no és suficient. Els directius es reparteixen milions d'euros de beneficis en sous i dividends i de la mà de ANFAC, (lobby que agrupa als fabricants de vehicles), fan xantatge als treballadors del sector i als ciutadans, pressionant i traient més diners de les Administracions Públiques. Després no hi ha recursos per a sanitat, educació, habitatge… Tot això amb l'aval dels sindicats majoritaris i institucionalitzats que col•laboren en els augments de la competitivitat, fent-se corresponsables dels rebaixis salarials, de l'empitjorament de les condicions de treball i de la precarització sobre l'ocupació, per a mantenir les seves grans estructures de sindicats verticals.

Durant els últims anys aquesta seqüència es repeteix a Iveco (Fiat), Nissan, Seat, Opel, Ford, Peugeot, Citroën… és a dir; en tots els grans fabricadors. Amb la promesa del manteniment de plantes, la fabricació de nous models o la creació d'ocupació, les grans multinacionals fan xantatge als seus treballadors perquè es rebaixin les seves condicions laborals i als seus representants perquè facilitin noves contractacions en condicions més precàries. La necessitat humana estreny, les administracions intercedeixen a favor de les companyies i deriven ajudes i fons públics a les butxaques d'uns pocs.

A més, els governs del PSOE i del PP, amb les successives reformes laborals, han donat a aquests directius eines barates per a acomiadar, empitjorar condicions o directament tancar empreses. Tot això perquè els treballadors del sector de l'auto i components, han estat empobrits i precaritzats pels últims convenis col•lectius signats pel sindicalisme que ho accepta tot i ens ven a tots. I aquesta deterioració està arribant a límits insuportables.

Abans d'aquesta gran estafa que va començar en el 2007, i enmig d'ingents beneficis, van tancar centenars d'empreses de components i van realitzar un ajustament brutal en el sector. Les 670.000 ocupacions desaparegudes des de 2007 en la indústria, estan molt vinculades a l'Auto. Ara amenacen amb un segon ajustament de salaris i condicions de treball en les empreses matrius fabricadores. Busquen abaratir els costos, sigui com sigui. Costos que no suposen ni el 10% del preu del producte. Però busquen mercats, comunitats i països amb encara menys protecció social i control sindical, on no hagi legislació que protegeixi als treballadors/as. Tot en nom dels seus beneficis, pressionant a governs i poders polítics.

El recent accident mortal ocorregut a Bangla Desh és un horrible exemple de les conseqüències d'aquest capitalisme inhumà. Perquè els beneficis no són gratis, es paguen amb la nostra salut i la nostra vida. La pressió en els llocs de treball, els ritmes i la flexibilitat desbocada, porten a que els treballadors ens "trenquem" després d'uns anys. I així, augmenten les malalties professionals, els accidents i les lesions permanents. I llavors ens llancen fora de les fàbriques a càrrec de les arques de l'estat i qui fabriquem aquests cotxes, sofrim els efectes nefastos que sobre la nostra salut ha generat la seva explotació, amb pensions cada vegada més reduïdes. I les mútues laborals, com clients de les empreses, i en interès d'aquestes, no treballen per a la nostra salut si no per a augmentar els seus beneficis.

Els qui ens enfrontem a les decisions inhumanes de les empreses, siguem del sindicat combatiu que siguem, patim acomiadaments, represàlies antidemocràtiques racisme o discriminació sindical en el lloc de treball . Des de CGT volem denunciar aquesta situació i mostrar l'altra cara més enllà de la parafernàlia, les llums, els reclams publicitaris o el "glamour" del Saló de l'Automòbil de Barcelona, exponent visuals del capitalisme industrial, on es reuneixen als accionistes i empresaris més bel•ligerants contra els drets dels treballadors i capdavanters de l'acumulació de beneficis en menys mans, i que aquesta vegada va comptar amb l'escenificació d'una cimera dels governs català i espanyol per fer-se la foto amb tots aquests personatges que malbaraten a costa nostra.

Volem treballar i viure dignament com treballadors/es i ciutadans/es. TREBALLAR PER A VIURE, SENSE QUE ENS EXPLOTIN.

Si els governs donen fons públics, i les multinacionals no compleixen els seus compromisos QUE S'INTERVINGUIN LES EMPRESES, AMB CONTROL OBRER. És urgent recuperar una aposta seriosa per la indústria, que aporti ocupació fixa, que aposti per I+D+i. No volem ni podem ser el múscul del que uns altres inventen. Això no és futur. Exigim un nou model productiu, que a més actuaria d'efecte multiplicador en altres sectors. Però no ho volem a qualsevol preu, ho volem amb justícia, amb dignitat i amb futur. NO HEM TREBALLAT I LLUITAT EN AQUEST PAÍS PER A TORNAR AL SEGLE PASSAT.

Per això la CGT rebutgem aquesta situació i exigim un futur en el qual treballem per a viure, i la riquesa que creguem amb les nostres mans no vagi a les butxaques d'uns pocs, si no a permetre que tots i totes visquem dignament.

Per tot això des de la CGT reclamem:

- Polítiques industrials clares i responsables en tot l'estat espanyol. Amb un veritable control social i públic de les empreses, fomentant l'I+D+i.
- Actuacions legals, polítiques i socials contra les polítiques de deslocalitzacions i externalitzacions que estan portant a terme nombroses empreses.
- Acabar amb els ERO del xantatge que estan sent excusa per a rebaixar les condicions de treball. NI UNA RETALLADA MÉS DE SALARIS I DRETS!
- Davant l'augment de la competitivitat i productivitat; REDUCCIÓ DE JORNADA, 35 H. SETMANALS, JA! PEL REPARTIMENT DE LA RIQUESA I DEL TREBALL.
- Manteniment i foment de les mesures de relleu generacional per a lluitar contra la xacra de l'atur juvenil. JUBILACIÓ ALS 60 ANYS.
- Controls efectius de Prevenció de Riscos Laborals, reconeixement de malalties professionals. Mútues i Empreses han de pagar els costos en malaltia que provoquen els ritmes de treball; REBAIXA DELS RITMES DE TREBALL.
- READMISSIÓ DE TOTS/ES ELS TREBALLADORS/ES ACOMIADATS/DES PER DEFENSAR LES CONDICIONS DE TREBALL, a Seat, Nissan, Ford o Renault, i empreses auxiliars.

La Renda Bàsica és una proposta per a la lluita social

CGT Balears va organitzar unes Jornades sobre la Renda Bàsica de les Iguals

Pep Torres, CGT-Balears

El club Diari de Mallorca de Palma va acollir el 26 de juny la conferencia "Renda Bàsica de les Iguals" impartida per Manuel S. Baiona, del col•lectiu Baladre, i Manuel la Canyada Porras, de CGT Extremadura, dins de la Jornades del mateix títol organitzades per CGT Balears. El local de CGT Balears, a Àngel Guimerà 48, va ser l'escenari triat per impartir els diferents tallers en el segon dia de les Jornades.

"La Renda Bàsica com a alternativa anticapitalista" (Baladre), "Dimensions de les Rbis com a eina de transformació social" (Baladre i CGT), "Mobilització social per la Rbis, Pilp a Extremadura" (CGT Extremadura) i "Propostes de transformació social des de l'autogestió, municipalisme llibertari, antipatriarcal, agroecològic, treball i ocupació i distribució i la riquesa" (CGT i Baladre), van completar el programa de les esmentades Jornades.

En un descans del programa vam tenir l'oportunitat de xerrar amb els dos protagonistes i formular-los una sèrie de preguntes:

- Per a una persona neòfita en la matèria, què és la Rbis?.

MB. - La Rbis, en general, és l'ingrés per a cada persona, universal, incondicional, sense cap tipus de condició i que la quantia que percep és suficient. Però en particular és una lectura de les rendes bàsiques des d'una perspectiva d'una proposta més per ajudar a sortir del capitalisme, juntes, amb moltes propostes i en aquest cas, les Rbis les seves característiques són: és un ingrés individual, és universal, incondicional i la quantia ve marcada per una fórmula, la meitat de la renda per càpita.

Però es percep d'una manera particular, diferent. Ja no és només un ingrés per a tu, El 80% del que et correspon d'aquesta quantia va per a tu i el 20% restant va al fons de la Rbis. Un fons que es gestiona a cada barri, poble segons les seves particularitats, que fa un llistat de necessitats. I l'últim matís que defineix la proposta és que és una proposta per la lluita social.

MC.- Jo afegiria que és una proposta d'a baix pels d'a baix, per articular processos de transformació com altres propostes.

- Quines eines es necessiten perquè els governs acabin per instaurar la Rbis.

MB. -Força social amb moltes i variades eines. Evidentment des de les relacions diverses i amb gents molt àmplies. Gents, persones de tot tipus. Fa mancada força, voluntat al carrer i lluita. Els governs i els mercats que estan darrere d'ells es van a resistir a l'hora d'instaurar la Rbis. Llavors estem parlant de lluita, de confrontació, estem parlant d'exigència. No de cessió. Gens que veure quan estan disposats a donar la part abans que el tot.

MC - Es necessita molta lluita. La Rbis no se implantarà si no és amb una mobilització sostinguda d'els qui són els beneficiaris d'ella. Els aturats, les persones que no tenen recursos, que és una part molt important de la societat, i de la classe obrera. Difícilment es va a implantar la Rbis si la part d'aquest univers no ho fa seu.

- La Rbis és bàsicament anticapitalista. Com s'implanta en un món capitalista?

MB - La Rbis és anticapitalista, les rendes bàsiques no totes són anticapitalistes. Hi ha rendes mínimes d'inserció disfressades de rendes bàsiques i tenen contraprestació. Hi ha rendes bàsiques molt febles. Tenir en comptes que la tendència en la Rbis en la part individual de la percepció, la del 80% del que et correspon, nosaltres defensem que progressivament ha de tendir a zero i que el fons de renda bàsica tenda a cent.

MC - La Renda bàsica que nosaltres proposem evidentment té una orientació i arrel anticapitalista. Llavors, com moltes altres propostes, perquè s'obrin camí es necessita un procés de lluita. Per si solament la nacionalització en la banca és una mitjana anticapitalista. No. El capitalisme pot viure perfectament amb una banca pública forta. És una eina. Doncs passa el mateix amb al Rbis. Clar que pot haver-hi una societat capitalista que integri alguns tipus de rendes bàsiques, sobretot les que ells criden les rendes mínimes, les d'inserció. Però de la Rbis que nosaltres estem parlant és incompatible amb el capitalisme.

- Baladre lluita contra les polítiques de retallades. Com es pot obrir bretxa?

MB - Amb moltes propostes i entre elles la de la Rbis. Plataformes, com s'han demostrat a Extremadura, Canàries, país Basc, Galícia, al País valencià, que és possible trobar un terreny d'aliances en temes de drets socials, a més de l'habitatge, de l'ocupació pública, de la protecció sanitària universal, de l'educació; també estigui la proposta de la renda bàsica de les iguals. Són etapes d'implementació, des d'on estem fins a on volem anar, i aquestes pràctiques ens estan donant una gran alegria i satisfacció. Portem 20 anys amb Ecologistes en Acció, amb la CGT col•laborant. De fer, de construir també contra altres entitats.

- Quin paper juga CGT en aquest projecte?

MC - Jo crec que CGT ha de ser el sindicat dels precaris, cosa que ja són la immensa majoria dels treballadors. Si estem d'acord amb aquesta premissa, CGT ha de moure's al món de la precarietat i en aquest món, el dels aturats tenen una importància enorme. La CGT ha de fer seva aquesta proposta com una eina de lluita, a més com una eina de lluita que ascendeixi la conjunt de la classe treballadora.

- La Rbis és una alternativa o un instrument de canvi?

MB - La Rbis és una eina i com a eina en si mateixa no és una alternativa. La Rbis ajuda a configurar una alternativa.

MC - Ho acabo de dir, és i ha de ser una eina de lluita de la classe treballadora.

- La Rbis neix de baix pels de baix.

MB - Efectivament. La Rbis neix de col•lectius, d'assemblees de gent aturada, precarietat , de col•lectius de dones, feministes , de centres socials, sectors professionals del món i del treball social. Aquí hem nascut, als barris perifèrics.

MC - Sense lluita les idees són pur paper. Són una pura declaració d'intencions. Sense col•lectius, sense població que facin seves les propostes es queden en res. Que és el que hem fet nosaltres a Extremadura. Que podem estar orgullosos, doncs que l'hem compartit i l'hem convertit en un instrument de lluita. Hem passat dels locals militants a les oficines d'ocupació. Hem passat dels debats, seminaris entre sociòlegs a les oficines de l'Inem i als barris mes marginals. Literalment estem davant d'aquestes oficines. Clar que els aturats són un subjecte social. Per què un aturat va a ser un subjecte passiu. És un subjecte actiu d'aliances . El debat no està en si han de ser 600 o 630 euros. Pel meu és molt més important que hi hagi gent que entengui la proposta i es faci amo d'ella i després la baralli en una porta d'una oficina d'ocupació.

- En la conferència es va emprar la següent expressió: "Ansietat, tranquimacin i escopeta", quin significat tenen aquestes tres paraules?

MC -Significa d'una banda angoixa i per un altre falta de causes per a aquesta ansietat i angoixa. Significa que hi ha molta gent que està sofrint a dolls. Això és el tranquimacin i la depressió. Estem parlant que hi ha una part importantíssima de la població que està noqueada. L'atur noquea sempre. El treballador en atur és com un boxador sonat. I un dia s'aixeca, i en un acte de rebel•lia i desesperació, pensa vaig a agafar l'escopeta. La CGT el que li està planejant a la gent no és si s'ha d'agafar l'escopeta sinó una lluita col•lectiva. L'atur no és un problema individual. És un problema social, és un fracàs social. L'atur es viu en primera persona i per això és tan difícil organitzar als aturats. El millor ansiolític de tots és la lluita obrera, el millor tranquimacin és la unitat de la gent. Recuperar la confiança en l'altre. Com es fa? Organitzant-se i lluitant allí on està.

- Per concloure, amb la que està caient, hi ha motius per a l'optimisme?

MB - Moltíssim. Nosaltres que portem 28 anys amb la proposta i fem les comparatives al•lucinam amb el que estem vivint. Ens emociona. Ens emociona veure a Castella-la Manxa una plataforma per la Rbis, en Andalucia, Galícia, València, Extremadura, Euskalerria..etc. Però veure-les al carrer i sabent incorporar altres propostes, habitatge, ocupació publico, desmilitarització. És impressionant el que estem veient, fins i tot en el terreny dels partits, dels sindicats. És realment impressionant el que està succeint.

MC - Si. Per descomptat. Hem de sortir de les nostres rutines militants i posar tot el nostre potencial, que és molt, al servei de la revolta social. Cal organitzar l'esclat social. La crisi per si sola no porta l'esclat, que va. Hem de posar la nostra força militant al servei d'aquest esclat social que tingui un horitzó de transformació anticapitalista.

Precarietat en les pràctiques laborals

Becaris: la baula més precària

Les empreses abusen de les pràctiques professionals per a rebaixar salaris i condicions

Tomás Muñoz

N'hi ha prou amb entrar a algun dels portals més populars de recerca d'ocupació a internet. Una gran part de les "ofertes laborals" publicades amaguen modalitats de contractació becada. Antonio Costa, professor de Dret del Treball i de la Seguretat Social en la Universitat de Còrdova, creu que no només hem de parlar de becaris, sinó "en general de pràctiques professionals no laborals, doncs en molts casos la beca no és imprescindible malgrat prestar-se serveis en règim de formació-pràctiques, la qual cosa és més alarmant si cap, doncs ni tan sols s'abona una quantia econòmica".
Després de l'alta taxa d'atur juvenil (57,2%) i la prevalença de la contractació temporal, l'altra aresta de la precarietat juvenil és el suposat període de formació laboral. "Aquestes pràctiques en empreses acaben allargant-se i encadenant-se, canviant d'empresa però en la majoria dels casos sense expectatives de contracte laboral futur i sense que es rebi formació com contraprestació", explica Eduardo Ocaña, activista de l'Oficina Precària.
Les modalitats d'aquest tipus de vinculació entre empleador i empleada són molt variades. Una d'elles són les pràctiques no laborals del subsistema de Formació Professional per a l'Ocupació. Van dirigides a persones aturades (general i principalment, joves), amb escassa o cap qualificació, que hagin superat el corresponent curs de Formació Professional Específica (certificat de professionalitat). Aquesta modalitat exigeix que existeixi un conveni entre el Servei Públic d'Ocupació corresponent i l'empresa on es desenvolupa. El programa, que desenvolupa una administració (local o regional), també inclou el pagament a l'empresa per a compensar les despeses "de formació". Un exemple d'això serien les 30 beques que les tendes Leroy Merlin ofereixen a Cantàbria. Dotades d'una "ajuda" de 350 euros mensuals, el suposat període formatiu transcorrerà entre el 1 de juliol i el 15 de setembre de 2013 en la seva botiga de Santander, probablement en el període que la majoria de la plantilla gaudirà les seves vacances.
Una altra modalitat són les pràctiques no laborals en empreses per a no titulats –acadèmiques universitàries externes, curriculars o extracurriculars, basades en un programa de formació i pràctiques en FP reglada–, que requereixen d'un conveni entre l'empresa i la institució educativa. També requereixen d'un conveni amb algun Servei de Pràctiques en Empresa (organisme pertanyent a les universitats) les pràctiques no laborals en empreses, que inclouen una subvenció a l'empresa i un compromís de contractació mínima per part d'aquesta d'entre tres i nou mesos posterior a la finalització de la beca. Aquesta situació porta a molts estudiants a deixar-se assignatures sense aprovar per a seguir matriculats un any més i poder seguir optant a llocs becats que requereixen de conveni amb alguna institució educativa.
"L'escandalós del tema és que existeixen dues modalitats contractuals formatives –contracte en pràctiques i per a la formació i l'aprenentatge– que serveixen als mateixos o similars objectius. En alguns casos és pràcticament impossible diferenciar si el que fa el becari en pràctiques és com treballador amb tals contractes o com becari", explica Antonio Costa.

Treballadors de segona

"Al no ser considerat treballador, el becari no té contracte laboral ni s'acull al conveni col•lectiu del seu sector, deixant el seu salari i condicions a total discreció de l'empresa", lamenta Ocaña. Antonio Costa aclareix que en aquesta modalitat laboral "no existeix ni salari mínim, poc o gens de jornada màxima –encara que sí algunes limitacions generals–, ni dret de vacances o permisos, ni causalitat en les extincions, ni drets de conciliació, ni de representació sindical en l'empresa, vaga, etc. I pel que fa a la Seguretat Social, manca de dret a les principals prestacions".
A aquesta desprotecció i absència de drets cal sumar la situació d'incertesa i pressió de les persones que estan en aquesta situació. "Assimilen que fan pràctiques que són el seu futur treball –fins i tot en aquest mateix lloc–, perquè en definitiva és una cosa així com una espècie de període de prova previ, i per tant, com a tal, implica treball que té poc de formació i sí molt de demostrar com treballa", lamenta Costa.
Les empreses es beneficien en diversos aspectes a més de l'estalvi en salaris. "Permet modelar el tipus de treballador", exposa Costa, per a qui "el cas de les empreses de comunicació és paradigmàtic". Les ofertes de "pràctiques" en mitjans de comunicació estan omplint les redaccions de "becaris" que desenvolupen labors d'empleats. De fet, existeixen empreses en el sector que després d'un ERO extintiu reforcen la seva plantilla amb treballadors vinculats a través d'alguna de les modalitats de treball becari. Redaccions de mitjans com Público.es, Intereconomia o nombroses capçaleres locals o digitals són un bon exemple d'això. Becaris que duen tot just uns mesos ocupen funcions i responsabilitats laborals. "Durant tot el període que vaig passar de becari, vaig treballar com qualsevol altre. En la majoria de les ocasions, les jornades eren d'una mica més de vuit hores i treballava entre un i dos caps de setmana al mes", confessa una antiga becària de Público que prefereix mantenir l'anonimat per temor a tancar-se portes professionals. No és l'única; una altra antiga becària del diari El País denuncia que cobria "un lloc estructural, sense supervisió i treballava caps de setmana i més hores de les que expressa el conveni".
És legal substituir treballadors acomiadats per becaris? El professor Costa afirma que "no és que sigui legal, és que no hi ha res que ho impedeixi, ja que legalment un becari no és un treballador. Existeix una regulació excessivament ambigua i permissiva i, d'altra banda, una falta de control i inspecció per part de l'Administració".

No més beques per treball

La generalització d'aquest fenomen comporta també problemes per al conjunt de la societat, "com la destrucció de llocs de treball amb contractes laborals, ja que les empreses prefereixen becaris amb poca o cap remuneració, el que, a més, genera una pressió a la baixa dels salaris", assenyala Ocaña. Per aquest motiu, des de l'Oficina Precària s'ha llançat la campanya "No + becas x trabajo", que compta amb una web (http://www.nomasbecasportrabajo.org/) amb la qual pretenen recopilar denúncies de becaris per a estudiar i visibilitzar el fenomen.A més, pressionaran perquè es retirin o es modifiquin els Reials decrets que permeten que les empreses substitueixin treballadors regulats per becaris, així com per a limitar la figura del becari únicament a la formació pràctica obligatòria lligada als estudis. A França, on activistes de Génération Précaire duen temps pressionant, l'Assemblea Nacional acaba de prohibir les pràctiques sense salari.

** Article publicat a la revista Diagonal.*

La Nova Llei de Costes: donar a uns pocs el que és de tots

Secretariat Permanent del Comitè Confederal de la CGT

La CGT manifesta que la nova Llei de Costes del govern del PP, lluny de configurar-se com una norma que protegeixi el nostre patrimoni natural, es converteix en una Llei que permetrà seguir urbanitzant-lo. Així mateix pretén amnistiar gran part dels excessos urbanístics i emparar la privatització de Domini Públic Marítim Terrestre.
El passat 31 de maig va entrar en vigor la denominada Llei de Protecció i Ús Sostenible del Litoral i de modificació de la Llei de Costes, que retorna al nostre litoral a la situació de desprotecció anterior a 1988 i que regularitzarà, d'una forma o altra, a més de 150.000 habitatges, 1700 indústries, hotels en plena platja, marines i ports esportius privats, reobrint la veda a una nova re-urbanització del litoral espanyol.
La nova Llei de costes concedeix als Ajuntaments la potestat de legalitzar les urbanitzacions en la zona de servitud de protecció, mitjançant la reducció de la mateixa de 100 a 20 metres.
Prorroga fins a 75 anys les concessions en terrenys públics, permetent la seva inscripció registral i transmissió "inter vivos" o "mortis causa".
També s'exclouen amb absoluta arbitrarietat 3400 habitatges situats en el DPM-T de 12 nuclis poblacionals.
Es permet la realització als propietaris d'obres de defensa enfront de la inundació o avanç dunar natural. En els trams urbans podrà autoritzar-se la celebració d'aquells esdeveniments d'interès general amb repercussió turística.
La CGT declara que el rerefons d'aquesta Llei no és altre que el seguir apostant per un model econòmic i territorial, l'especulació urbanística i financera, que ha enriquit molt a uns pocs i ha empobrit al conjunt de la ciutadania.
Ens trobem davant una evident involució normativa que va a suposar una pèrdua col•lectiva d'un patrimoni natural i d'un bé comú, en benefici d'una classe privilegiada que són els únics als quals aquest Govern pretén representar.

No són pràctiques, és treball. Sense drets i invisibles en les estadístiques

Ignacio Martín Pina
Advocat i membre de l'Oficina Precària

La becarització s'ha convertit en una forma general d'ingrés al mercat laboral per a totes aquelles persones que tinguin títols formatius.
A l'Estat espanyol existeix una representació de la figura del becari com aquest entranyable jove que passeja per l'oficina fent coses avorrides i poc importants però que tanmateix està carregat d'il•lusions. És la renovació del mite de l'aprenent que passa a la maduresa a través del treball i d'algun que altre cop.
Aquesta assimilació, excepte en l'honorable excepció del vinyetista Forges, ha representat al becari com figura submissa i espantada davant el món del treball. Aquesta visió, que parteix d'una concepció paternalista del món de l'ocupació, és responsabilitat directa d'un model de relacions laborals que segueix sent anacrònic amb la realitat productiva.
El missatge que se'ls dóna als becaris, els quals tenen estudis de FP o universitaris, és el que el món del treball és molt dur i que gràcies a aquells que tenen empreses o aquells que s'han guanyat ocupacions fixes –obviant que la falta de personal tècnic va permetre un accés directe i ràpid dels professionals formats durant els anys '70 i '80– podran adaptar-se després dels seus anys (inútils) de formació en l'entorn laboral.
Els becaris són una figura que se sosté mitjançant la legislació creada per l'anterior Govern del PSOE (Reials decrets 1543/2011 i 1707/2011), però no hauria de ser aplicada, doncs contravé les normes establertes per l'Estatut dels Treballadors i ratificades per la jurisprudència respecte a la laboralitat –bàsicament: quan s'entén, en dret, que hi ha una relació laboral o no la hi ha–. En resum, poden anomenar-se becaris però són treballadors.
En aquests moments, quan l'atur juvenil supera el 50%, observem com la figura del becari serveix com vàlvula d'escapament per a les aspiracions juvenils de trobar una ocupació, i sobretot de trobar una renda amb la qual sobreviure. Situació que ve aprofitada per la classe empresarial d'aquest país per a posar pel terra els costos laborals –pensem que parlem de salaris sempre inferiors als determinats per conveni col•lectiu, quan hi ha salari, a més de la falta de pagaments a la Seguretat Social–.
Aquesta forma de contractació no està radicada en un sol sector, s'aplica del sector industrial al financer, passant per turisme, comunicació, etc., i en empreses de qualsevol titularitat –empresa privada, pública, administració autonòmica, administració general de l'Estat, etc.– La becarització s'ha convertit en una forma general d'ingrés al mercat laboral per a tots aquells treballadors que tinguin títols formatius.
Amb les dades que estem recopilant amb la campanya "No més beques per treball" estem comprovant que són molts els becaris que sostenen o són part fonamental de l'activitat productiva de les seves empreses, realitzant torns i funcions ordinàries de la resta d'empleats. És a ells als que ens dirigim, ja que a més són conscients de la situació, i per això volem que assumeixin el seu rol, que s'empoderin i reconeguin que si se'ls exigeixen els deures d'un treballador haurien de conquistar els seus drets.
Per això volem obrir el camp del Dret al conflicte i és precisament en l'ordre social en el qual més clarament es pot realitzar això, doncs és en els jutjats socials on el conflicte empresari-treballador pot començar a delinear-se. D'un costat els becaris –sense drets, amb baixa o cap remuneració, invisibles a les estadístiques, etc.–, per l'altre l'empresari: qui aprofita la falta de la condició de treballador per a eliminar els drets, qui garanteix la invisibilitat i qui s'enriqueix del treball infraremunerat, etcètera.
El conflicte jurídic ha de servir-nos per a conscienciar a un grup de treballadors que ho són perquè, posteriorment, comencin a reivindicar i lluitar pels drets de tots. Per això serà necessari que tots els treballadors reconeguin que no estem davant pobres

recent titulats que no saben res sinó davant companys que estan obligats a afavorir la caiguda salarial que l'austeritat ens imposa.
És necessari visibilitzar als becaris per a enfortir la lluita contra la precarietat i l'atur, i l'Oficina Precària es disposa a fer això.

CGT Sanitat Barcelona denuncia al Patronat de la Fundació IAT

Redacció

El Sindicat de Sanitat de CGT Barcelona va presentar el passat 27 de juny una denúncia davant el Jutjat d'Instrucció de Barcelona contra el Patronat de la Fundació Institut d'Alta Tecnologia de Barcelona, gestionada amb fons públics. Els delictes que es denuncien són apropiació indeguda, alçament de bens, corrupció entre particulars, falsedat documental i malversació de fons públics.
El patronat de la Fundació IAT estava format pels més alts dirigents dels hospitals públics de Barcelona (Hospital Clínic / Hospital del Mar / Vall d'Hebron) i els de l'empresa privada CRC. La denúncia va dirigida contra tots els patrons de la Fundació IAT donat que, si bé, van ser aquells membres que pertanyien al patronat i a l'empresa privada CRC a la vegada, els que van cometre els delictes denunciats, la resta de patrons, o sigui aquells que representaven als hospitals públics, o bé eren coneixedors dels fets i no els van denunciar o van ser col•laboradors necessaris en els mateixos.
El contingut de la denúncia descriu la manera que la Fundació IAT destina els seus béns (obtinguts de fons públics) a CRC (una empresa privada) i els motius pels quals aquesta Fundació és conduïda a la fallida econòmica el desembre de 2012 arrossegant deutes superiors als 3 milions d'euros. En la denúncia es detalla que el que van fer els membres del patronat de la fundació va ser cedir tots els elements de l'activitat obtinguts amb fons públics a l'empresa privada CRC, la qual s'hauria lucrat amb aquests mitjans sense pagar rendes i rebent una retribució mensual de 50.000 euros, un fet que ha portat a la fallida econòmica de la fundació. Aquest model de col•laboració i gestió públicoprivada, no ha servit per a defensar el patrimoni econòmic de l'Hospital Clínic ni de la resta d'hospitals que hi van participar, com ara l'Hospital del Mar i l'Hospital de la Vall d'Hebron.
Considerem paradigmàtica la figura de Joan Rodés, president del patronat de la fundació IAT i qui hi representa els interessos de l'Hospital Clínic. En aquest sentit es pregunten si és una casualitat que hagi estat durant el seu mandat com a director general de l'Hospital Clínic (2003-2008), quan s'han succeït gravíssimes irregularitats en els processos de concessions dels serveis externs de neteja i bugaderia, irregularitats recollides en l'informe 13/2009 de la Sindicatura de Comptes. A més també assenyalen la coincidència del fet que Rodés hagi acompanyat a altres pesos pesants de la sanitat catalana com Ramon Bagó, Josep Prat o Josep Maria Via en els consells d'administració d'empreses com Gestió Diagnòstic Salut S.A., CSC Vitae S.A., CSC Consultoria i Gestió S.A. i Projectes Sanitaris i Socials S.A.Cal recordar que Rodés fou escollit com a president del comitè de savis que la Ministra de Sanitat, Ana Mato, va designar com a responsables de la política sanitària del govern de Rajoy.
Es tracta en definitiva d'un capítol més de la corrupció endèmica de la Sanitat pública catalana, una altra etapa en el procés de desmembrament del sistema públic i repartiment de recursos entre els "amiguets" de la sanitat privada.

Notícies sindicals

Demanda de CGT al TSJC contra l'ICS

La secció sindical de CGT a l'ICS va presentar una demanda al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, recollint el greus perjudicis en l'àmbit laboral que imposa als treballadors l'Institut Català de la Salut (ICS) de manera habitual.
En concret han demandat la Instrucció 4/2013 que es refereix a la modificació de jornada per donar compliment a la jornada de 37,5 hores, en concret que l'increment de jornada és una imposició unilateral de l'ICS que no ha negociat en cap mesa negociadora ni amb cap sindicat. el solapament en el canvi de torn de tot el personal afectat, que reconeix la llei, ja que tot el temps que s'està al lloc de treball en jornada efectiva, ha de computar com a jornada laboral, i les cartelleres de treball, que afecten diferents categories professionals, i que incompleixen els descansos que regulats en les diferents lleis vigents.
CGT enten que tots aquests temes perjudiquen greument les condicions laborals del treballadors i la seva salut, com també dificulten/impossibiliten la conciliació amb la vida familiar, i donat que s'han tractat amb les diferents Direccions i amb la Gerència Territorial, i no tenen cap intenció de canviar ni millorar aquestes condicions, s'ha optat per interposar la demanda judicial.

Contra la persecució sindical de CGT a Caprabo

El passat 8 de juny el Sindicat d'Hostaleria de CGT Barcelona va convocar una concentració davant la planta de Caprabo a Travesera de Gracia/Balmes de Barcelona, contra la persecució que porta a terme l'empresa contra les delegades i la secció sindical de CGT.
A l'ofensiva de reestructuració de l'empresa i empitjorament de condicions i els tancaments anunciats, que significaran acomiadaments encoberts, se suma la contínua dinàmica d'agressions als nostres delegats/des i afiliats/des.

La Secretària d'Organització de CGT Barcelona recupera el dret a manifestar-se

Laura Gómez, secretària d'Organització de la CGT de Barcelona, recupera el dret a manifestar-se, segons la decissió de l'Audiència de Barcelona que ha estimat el recurs presentat per CGT contra la sentència que fa més d'un any va imposar-li el jutjat d'instrucció número 28 de Barcelona i que, entre d'altres coses, li prohibia participar en manifestacions..
Laura Gómez va passar-se 23 dies en presó preventiva per participar en una performance pacífica davant la Borsa de Barcelona en la vaga general del 29 de març de 2012, i va quedar en llibertat el 17 de maig de l'any passat, després de pagar una fiança de 6.000 euros.
L'Audiència considera que el jutjat no justifica prou la mesura cautelar de limitar el dret de reunió i manifestació, ja que no concreta les denúncies anteriors per conductes agressives de la Laura que fonamentarien el risc de reiteració delictiva en què es basa la restricció. Per la simple participació en l'acció esmentada, li van imputar els delictes de desordres públics, incendi, coaccions i delicte relatiu a l'exercici dels drets fonamentals i les llibertats públiques.
CGT va considerar que amb aquesta mesura cautelar s'estava vulnerant un dret fonamental, com és el de manifestació. Per al sindicat, la detenció i empresonament de Laura van ser una aberració desproporcionada emmarcats dins de la campanya repressiva que van iniciar l'anterior conseller d'Interior Felip Puig i el director general dels Mossos, Manel Prat.

FESIBAC-Catalunya CGT tria nou Secretariat Permanent

Després d'esgotar el mandat el SP de Banca, es va procedir a l'elecció d'un nou Secretariat del Sindicat de Banca de CGT Barcelona i de la Fesibac Catalunya.CGT. En l'Assemblea es van aprovar els informes de gestió de totes les Secretaries sortints i també es van aprovar les propostes presentades per al nou Secretariat, que queda com segueix:
Secretaria General: Jesús Alvarez (BBVA)
Secretaria Organització: Jordi Llado (Santander)
Secretaria Acció Sindical: Angel Lanas (Catalana Occident)
Secretaria Finances: Llorenç Mata (BBVA)
Secretaria Jurídica: Gonzalo García (Grup Catalana)
Secretaria Acció Social: Mathias Bruger (Consultories)
Secretaria Comunicació: David Lozano (Consultories)
D'igual manera, s'oferiren a col•laborar en el seu treball diversos companys i companyes d'Oficines i Despatxos.
La Fesibac Catalunya CGT té al voltant de 1.500 afiliades i 30 Seccions Sindicals. i presència en tots els sectors que abasta el seu àmbit.

CGT davant la Junta d'Accionistes de CLH

La Secció Sindical de la CGT va aprofitar la Junta d'Accionistes de la Compañia Logística de Hidrocarburos del passat mes de juny -on s'aprovava el repartiment dels 148 milions d'euros de benefici després d'impostos obtinguts el passat exercici- per denunciar les actuacions de la Direcció de l'Empresa, en el relacionat amb:
- La permanent i injustificada reestructuració de plantilla, el que implica un ajustament de la mateixa reduint el nombre de treballadors en els torns de treball de les diferents Instal•lacions.
- La negligència de la Seguretat en les

Instal•lacions, com a conseqüència de les retallades de plantilla, que pot arribar a posar en perill no solament als treballadors de CLH sinó també a la ciutadania, a causa de la proximitat d'algunes Instal•lacions a centres urbans.
- La polivalència arbitrària que pretén realitzar l'Empresa, el que duria a l'eliminació dels diferents llocs de treball recollits en Conveni per al Grup Professional d'Especialistes, unificant-los en un sol lloc, que englobaria les funcions i tasques que actualment estan referides a tres llocs.
- Augment desproporcionat de la subcontractació encadenada, fins i tot en àrees estratègiques de la Companyia. Aquest fet incrementa la falta de seguretat, al tractar-se de personal eventual i poc format en els procediments de treball de CLH.
- La negativa de l'Empresa a perllongar el Pla d'Ocupació, mitjançant Jubilacions Parcials amb Contractes de Relleu, que duia vigent en la Companyia des de l'any 2007.
- La incertesa sobre el futur de l'ocupació a CLH Aviación SA.
- La deterioració de les relacions laborals, en tant que l'Empresa ha substituït la negociació per la imposició.

Contra l'acomiadament d'un sindicalista de CGT a FCC Neteja Viària de Barcelona

El passat 18 de juny des del Sindicat de Neteja de CGT Barcelona es va convocar una concentració davant del jutjat social 6 de Barcelona, contra l'acomiadament del Secretari d'Acció Social del Sindicat de Neteja de CGT Barcelona i Secretari General de la Secció Sindical de CGT a FCC Parc Central.
L'empresa Fomento de Construcciones y Contratas està perseguint i acorralant als afiliats de CGT, acomiadant a tres membres de la secció sindical i sancionant-ne a quatre, una mostra clara de que a aquesta empresa no li agrada que defensem els drets dels treballadors.

5 veïns de Les Corts a judici per participar a la vaga general del 29M de 2012

El 14 de juny va tenir lloc un nou judici contra vaguistes del 29M de 2012, aquest cop a 5 persones del barri de Les Corts de Barcelona. Detingudes a la Vaga General del 29 de març s'enfrontaven a penes que arribaven fins al 7 anys de presó. Es va convocar una concentració de suport i solidaritat davant la Ciutat de la Justícia.
Se'ls acusava de desordres públics, posar en perill la seguretat viària i danys, en la marxa que un piquet informatiu feia aquell dia de Vaga General. Finalment la sentència va ser absolutòria per a tots ells.

Mobilitzacions contra el tancament de l'escola bressol d'Hisenda a Barcelona

Davant el tancament de l'escola bressol Llar de Mar d'Hisenda, Agència Tributària, INE, Cadastre i Tribunal Econòmic Administratiu de Catalunya, que funcionava des de l'any 1980 i l'acomiadament de tres treballadores de la mateixa, es va acordar convocar una aturada de dues hores el 13 de juny i dues concentracions. A la guarderia assistien uns 60 nens i nenes d'entre 0 i 3 anys. Molts/es dels i les treballadores del Ministeri d'Hisenda i l'Agència Tributària no disposen d'una xarxa familiar per a la cura de les seves filles i fills, ja que es van traslladar des d'altres províncies, i el tancament de la guarderia els ha suposat un greu perjudici laboral i familiar.

Èxit de la vaga convocada a Serra Soldadura pel bloqueig del conveni

Serra Soldadura és una empresa del Metall de la Zona Franca, en la que des del 10 de Juny la plantilla va realitzar dues setmanes de mobilitzacions per trencar el bloqueig patronal a les negociacions del seu Pacte de Millora del Conveni del Metall de Barcelona. Tots els dies van fer aturades d'una hora, concentracions a les portes de la fàbrica i la negativa a la realització d'hores extres, fins que el gerent va acceptar reprendre la negociació i es van desconvocar les aturades des del 17 de juny.
La plantilla lluita per un pacte de millora del conveni del metall que sigui digne i sense retallades. Han perdut mitja plantilla en ERO's i ara que hi han beneficis els neguen l'IPC.
Els treballadors rebutgen qualsevol tipus de retallada en l'antic Pacte i exigeixen el manteniment del poder adquisitiu dels seus salaris i despeses de viatge (IPC), així com la ultraactivitat dels acords que assoleixin amb l'empresa i la conciliació de la vida laboral i la social mitjançant la flexibilització de l'hora d'entrada i sortida.

Treballadors i sindicats no hauran de pagar taxes per interposar recursos de suplicació o cassació en l'ordre social

La Sala Social del Tribunal Suprem, en un ple no jurisdiccional en què s'ha pronunciat respecte a l'eventual inconstitucionalitat d'alguns preceptes de la Llei de Taxes, va acordar que els treballadors, els sindicats, els beneficiaris de la Seguretat Social, els funcionaris i el personal estatutari de l'Administració no hauran de pagar taxes quan s'interposen recursos de suplicació o cassació en l'ordre social.
L'acord recorda que la norma ha generat múltiples dubtes als òrgans jurisdiccionals de l'ordre social. Per això, ha decidit fixar unes pautes interpretatives que serveixin de guia.
La Sala del Social esmenta la Llei 1/1996 d'Assistència Jurídica Gratuïta que estableix que tindran aquest benefici, amb independència de la inexistència de recursos, els treballadors i beneficiaris del sistema de Seguretat Social.
En el cas concret dels sindicats, l'acord esmenta la Llei Reguladora de la Jurisdicció Social que disposa

que "els sindicats estaran exempts d'efectuar dipòsits i consignacions en totes les actuacions davant l'ordre social i gaudiran del benefici legal de justícia gratuïta quan s'exerceixin l'interès col•lectiu en defensa dels treballadors i beneficiaris de la seguretat social".

La CCMA farà un ERO de 312 persones per a TV3 i Catalunya Ràdio

El Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals va aprovar donar per tancades les negociacions que mantenia amb els treballadors per reformular el conveni, i anunciava els seus plans per presentar un ERO per a prescindir de 312 persones entre TV3 i Catalunya Ràdio. El 2012, la plantilla de la televisió pública catalana era de 2.095 persones, a les quals cal sumar els 426 treballadors de Catalunya Ràdio i els 50 que estan assignats als serveis corporatius. A banda de prescindir de personal, també vol ajustar a la baixa els sous un 7,5%.

El passat 20 de març va transcendir l'avantprojecte de pressupostos de l'ens, que incloïa una retallada del 18% en el capítol de personal. La proposta del consell de govern passava per una equiparació dels sous amb els de la resta de la funció pública, un extrem que la plantilla rebutjava perquè castigava especialment les categories inferiors i, en alguns casos, suposava rebaixes de més del 35%. Els treballadors reclamaven que no es trenqués el conveni que ha servit de referència durant tots aquests anys.

L'ajust del pressupost és conseqüència directa de la tisorada que, per tercer any consecutiu, ha aplicat el Govern en la seva aportació. Així, enguany preveu destinar-hi 225 milions, 35 menys que els 260 milions del 2012 (un any en què ja havia baixat respecte els 300 milions del 2011, i els 330 del 2010). En només tres anys TV3 haurà perdut un terç del seu pressupost. A banda del personal, la despesa corrent també es veurà retallada en un 17%.

Per fer front als plans de la Direcció els treballadors de TV3 van acordar fer vagues parcials diàries de deu minuts en horaris clau i d'hores extra a partir del 25 de juny i una concentració pel 26 de juny. El comitè d'empresa qualifica l'ERO d'injustificable i critica que el Consell de la CCMA no respon al consens ni a la nova situació política, i que busca afectar el model de RTV pública en benefici d'interessos privats en l'àmbit de l'audiovisual.

L'Alcalde de Barcelona regala l'empresa pública B:SM al sector privat

Davant la notícia de la privatització parcial per part de l'Ajuntament de Barcelona de l'empresa pública Barcelona Serveis Municipals (B:SM) per a la creació d'una societat mixta privada / publica (60% -40%), el Comitè d'empresa de BSM, que representa més de 1.000 treballadors, es pregunta perquè l'Ajuntament vol malvendre un servei públic rendible, que en els últims 30 anys ha reportat incalculables beneficis a les arques municipals, reinvertits a la ciutadania.

El comitè denuncia que aquesta venda beneficia els de sempre: grans constructores, multinacionals concessionàries de aparcaments i entitats financeres (Saba, Abertis, Criteria i com sempre La Caixa), que han vist en BSM una empresa pública, rendible, on poden perpetuar el seu particular espoli del que és públic.

Els perjudicats, com sempre, serà la ciutadania, perquè com a servei públic BSM ha construït aparcaments on l'empresa privada no volia invertir, perquè no era rendible, alhora que perillarà un altre servei públic com el Bicing; perjudicats també els clients, perquè no es garantirà el preu mitjà de l'estacionament per minut; i perjudicats finalment, els treballadors, desconeixent les precàries condicions en què seran subrogats.

La creació d'aquesta opaca nova societat privada-pública, no és més que una maniobra per privatitzar una empresa pública rendible, en un sector estratègic. Tot per satisfer la insaciable voracitat de les grans empreses privades, a les que determinats partits polítics deuen molt, CiU, amb l'alcalde Trias, al capdavant.

Persecució sindical i vulneració de drets fonamentals a TEPSA Barcelona

Terminals Portuàries SA va acomiadar el passat 6 de juny un membre de la Secció Sindical de CGT. Sense proves i arbitràriament li han ficat un acomiadament disciplinari per una cosa que no ha fet.

L'acomiadament és una mostra de l'hostilitat de l'empresa contra la CGT, a l'empresa no li agrada que fem assemblees, denunciem davant inspecció de Treball i els Jutjats, o que convoquem vaga per un conveni just i contra la pretensió de retallar-nos els drets i salaris que vam frenar gràcies a aquesta convocatòria, no li agrada que defensem els nostres drets. L'acomiadament obre un període de lluita sindical que implicarà conseqüències, ja que també és un atac directe a tota la plantilla i no permetrem injustícies a cap treballador d'aquesta empresa.

Contra la repressió sindical a Mecaplast (L'Anoia)

La Secció Sindical de CGT a Mecaplast, multinacional dedicada a l'Automoció, amb factoria a la Pobla de Claramunt (L'Anoia) han estat acusats mitjançant un expedient contradictori que se'ls ha imposat de manera dictatorial, arbitrària i autoritària.

Els fan intermediaris de la desaparició d'una partida econòmica del fons social que gestionava únicament i exclusivament una "companya" de la Secció Sindical d'UGT. L'objectiu de la factoria no és més que entrar en un procediment brut i humiliant per deixar fora de joc i sense representació als més de 400 treballadors.

Com a mesura de protesta es va convocar una concentració el 26 de juny a les portes de la fàbrica.

La Vaga indefinida a la DGT de Barcelona finalitza amb una victòria sindical

Els treballadors de la DGT de Barcelona i Sabadell, després d'un procés assembleari de diversos mesos, van decidir convocar aturades indefinides de dues hores des del 25 de juny. La convocatòria estava impulsada per les seccions sindicals provincials de CGT-CAT, CCOO i UGT, per mostrar l'absolut rebuig a la degradació de les condicions de treball.Després de dies d'aturades i concentracions, el 8 de juliol els treballadors van confirmar l'acord aconseguit el 5 de juliol entre el comitè de vaga i la Direcció de la Prefectura Provincial de Tràfic de Barcelona, que posava fi a la vaga, entenent que s'havien aconseguit els objectius principals que van motivar la convocatòria: Recuperació de l'horari d'estiu fins a final de setembre en les condicions que veníen gaudint amb anterioritat, recuperació del temps treballat de mes i el de formació en dies de lliure disposició. negociació de les condicions de treball relatives a exàmens i a les noves circumstàncies introduïdes amb la cita prèvia, aplicació del pla concilia al personal examinador, del que fins a la data estava exclòs. i aplicació del disposat en l'ordre HAP/2802/12 de 27 de desembre (4 dies any sense descompte per IT sense baixa)

CGT es mobilitza en defensa del ferrocarril públic i social

El Sector Ferroviari de la CGT segueix mobilitzant-se contra la privatització del ferrocarril i en defensa del seu caràcter públic i social. Va convocar una manifestació estatal el 29 de juny a Madrid a la que van participar un miler de ferroviaris, i vagues el 31 de juliol i el 14 i 30 d'agost.

Els principals motius de les mobilitzacions són:

- La defensa dels llocs de treball al sector ferroviari
- L'oposició als ERO's anunciats a RENFE i ADIF
- Les retallades a Cremonini
- El futur dels treballadors de les Contrates Ferroviàries, Serveis Auxiliars, Comfersa, etc...
- La imminent liberalització del ferrocarril. El dia 31 de Juliol és la data marcada per a la liberalització del transport de viatgers, encara que ja està des de fa temps en marxa la de les Mercaderies.
- Les supressions de trens de mitja distància a partir de la declaració de les OSP (Obligació de Servei Públic) recentment aprovades i posades ja en marxa.
- El tancament de línies anunciades, la dimensió de les quals és una incògnita fins al 23 d'Agost.
- La Fragmentació d'ADIF en dues empreses diferents i RENFE en altres quatre, al llarg d'aquest any.

Davant la falta d'interès de la resta de sindicats per convocar mobilitzacions unitàries, la CGT ha decidit agafar la iniciativa en solitari, davant la gravetat de la situació, en defensa d'un model de ferrocarril públic, social, segur i sostenible.

Sentència contra TMB per sancionar un treballador amb temeritat i mala fe

El 8 de juliol de 2012 el mecànic de la cotxera d'autobusos Pablo Díez, Javier Medina, afiliat a la CGT, estava fent una maniobra amb un autobús articulat quan va topar accidentalment amb la barrera d'accés de la cotxera. Aquesta maniobra que era ordenada per la Direcció es realitzava de manera irregular ja que invadia el voral de la calçada de la Gran Via en sentit contrari. De resultes d'aquest xoc la Direcció de TB va sancionar al mecànic amb 2 dies de sanció de feina i sou.

El passat 27 de juny es va produir el judici per denuncia del mecànic contra aquesta sanció. Finalment, el Jutge del jutjat de lo social nº20 de Barcelona ha sentenciat que la Direcció ha actuat amb temeritat i mala fe a l'imposar aquesta sanció, l'anul•la i fa pagar a Transports de Barcelona (TB) les costes de l'advocada del mecànic (400€) i una sanció pecuniària (400€). Apart de la minuta que li cobri el bufet Garrigues a TB pels serveis prestats.

Un nou cas dels diversos que en els últims mesos està perdent TMB i que haurà de pagar la Direcció amb diners públics. Un nou fracàs de la política sancionadora de la Direcció de TMB, que és dedica a sancionar a tort i a dret als treballadors i treballadores més combatius per intentar acoquinar-los i enfonsar-los econòmicament.

Vaga a AENA-Aeroport de Reus durant quatre caps de setmana d'estiu

El comitè d'empresa d'AENA a l'Aeroport de Reus va decidir convocar jornades de vaga durant l'estiu en protesta pels canvis en les condicions laborals que ha establert l'empresa, en concret pels els dos últims caps de setmana del mes de juliol, i els dos primers caps de setmana del mes d'agost, els dissabtes 20 i 27 de juliol i 3 i 10 d'agost en horari de sis de la tarda a nou de la nit i, els diumenges 21 i 28 de juliol i 4 i 11 d'agost entre les vuit i les onze del matí.

Aamb aquestes aturades els sindicats UGT, CGT i CCOO protesten per la reorganització imposada per AENA. Des del passat 5 d'abril, l'Aeroport de Reus ha reduït l'horari laboral i els equips de treball de forma unilateral, sense l'acord dels treballadors, per això ja van decidir presentar conflicte col•lectiu i fer mobilitzacions durant el mes d'abril.

Per al comitè d'empresa la situació que ha plantejat l'empresa en aquests termes ni s'emmarca ni es basa en el conveni col•lectiu vigent ni amb un criteri de coherència empresarial sòlid. El resultat dels canvis imposats fan que hi hagi equips de treballadors sobredimensionats i que l'horari que es podria afegir per encabir més avions que vulguin aterrar a l'aeroport sigui inferior degut a la reorganització del personal. Per aquests canvis han quedat un mínim de 14 llocs de treball a la corda fluixa, s'ha deixat de contractar treballadors eventuals i es perden uns 400 vols anuals a causa del sobrecost que genera aquesta mesura.

Vaga a Swissport Handling SA a l'Aeroport de Barcelona

Estaven convocats a la vaga en tot l'Estat espanyol, els dies l 28, 29, 30 de Juny i 1, 8, i 15 de Juliol, els aproximadament 2.500 treballadors, 1.000 d'ells a Barcelona, de l'empresa Swissport Handling SA, la més important del sector en el món (serveis de Handling, facturació d'equipatges, serveis aeroportuaris, etc), que opera en els aeroports espanyols de: Barcelona, Madrid, Màlaga, Alacant, València, Almería, Arrecife, Fuerteventura i Jerez. Els dies de vaga es van convocar concentracions a l'Aeroport de Barcelona a les 11 i a les 16h.Els motius de la vaga són la deterioració de les relacions laborals: s'acomiada a qui es nega a realitzar hores extres, s'apliquen jornades partides i canvis de torns avisant-los amb 24 hores d'antelació, el que destrueix qualsevol possibilitat d'organització personal i familiar fora del treball.

Des de la CGT creiem que en aquest sector ja s'ha tocat fons, s'ha precaritzat fins a extrems impensables, es persegueix l'acció sindical quan s'intenta fer complir la legislació, l'eventualitat i els acomiadaments estan a l'ordre del dia i l'arbitrarietat empresarial són una constant.

Parlem

Kiku Auquer, una pedra punyetera

“Les retallades són una barl

Txema Bofill

Kiku Auquer de Verges, Baix Empordà, 63 anys. Metge de professió, viatja sovint com a cooperant. Fou “comunard” als anys 70, bon tertulià i artista independent, dels que no es volen vendre ni en pintura: “si em posés a vendre art, i fes cas als galeristes, guanyaria peles, però potser ja no pintaria”.
És un molt bon metge però els responsables de Salut no el volen treballant al CAP, ja que, com a bon funcionari ha estat sempre un guardià de la bona praxi i denunciador dels abusos dels polítics i dels seus capatassos a la Sanitat pública. Com que no el poden acomiadar per la seva condició de funcionari sovint l'aparquen a l'armari. L'han tingut sense treballar de “baixa política” durant mesos i últimament l'han desterrat a l'Àfrica, on promou programes de Salut: Gàmbia, Moçambic i Marroc.
En Kiku és una pedra punyetera en l'engranatge de la maquinària corrupta de Salut.
Es considera un hedonista. El seu lema gaudir de la vida, pintant, exercint de metge, anant a pescar, passejades pel Empordà, tertúlies i sopars amb els amics.
“Fill de bons collons”, així em diu que l'anomenava un pagès, és a dir, fill de la classe benestant. Kiku gaudeix denunciant als mediocres, corruptes i ambiciosos polítics i els seus capatassos de Sanitat. Uns torracollons que el persegueixen amb denuncies formals, i telefonant als pacients per si tenien queixes i vigilant la seva pràctica mèdica.
La vida d'en Kiku és art natural, naïf, i el seu art, menys naïf, és vida. Independent i resistent en l'art i en la vida quotidiana.

- Què hi fas a l'Africà, al Marroc, a Gàmbia?

He treballat a Amèrica Llatina i Àfrica col•laborant amb ONGs i com assessor tècnic del govern en projectes de cooperació bilateral a Moçambic, Gàmbia i Marroc . Des de principis de la dècada dels 2000 el Marroc sofreix una epidèmia d'evolució ràpida d'usuaris injectors d'heroïna, similar a la que afligí Catalunya, durant els anys 80. Aquest projecte s'inscriu dins del “Programme National de Lutte contre la Toxicomanie du Maroc”. Nosaltres assessorem les unitats mòbils de reducció de riscos distribuint xeringues, preservatius i altres materials informatius als usuaris de drogues per tal de evitar la SIDA, les hepatitis i infeccions de transmissió sexual. També, recolzem estratègies d'ajuda mútua promogudes des de la societat civil: educació per a la salut i sensibilització comunitària per a la desestigmatització del col•lectiu de toxicòmans.

- Ple de bones accions. Un missioner de l'OMS, de la medicina occidental...:

Jo sóc metge al•lòpata, la medicina de vacunes i antibiòtics, però hem d'estar oberts a tots els models explicatius de la salut per tal d'acomodar-nos. Per a que els pares tinguin seguretat i destresa per autogestionar la salut dels seus infants, els professionals hauríem de donar-los coneixements bàsics i evitar la dependència especulativa als serveis de salut. Per exemple, cal saber identificar els signes d'alarma per demanar ajuda mèdica i en cas contrari, com gestionar un infant malalt a la llar amb remeis locals. Així, sense moure's de la cuina, els pares evitarien de ben segur el 40% de les visites al CAP i la sobremedicació dels infants. Si una mare no sap gestionar una diarrea, una tos o una febre, que es el que tenen normalment els nanos, vol dir que potser el seu metge democratitza poc el coneixement.

- A tu de petit qui et curava?

Jo tenia una àvia que em cuidava quan estava malat, em tractava molt bé; em posava al llit, i jo feliç d'estar malat i al cap d'uns dies ja estava bé. I això que sóc de família de metges. Ara bé l'àvia també sabia molt bé quan tocava avisar al metge.

- I a les àvies qui les ensenyava?

El coneixement empíric de les àvies provenia de l'experiència transmesa de generació en generació. No era flor d'un estiu.

- Millor els remeis casolans que antibiòtics i vacunes, que són tòxics i verinosos, no?

Les vacunes i els antibiòtics han salvat a molta gent tot i els seus efectes secundaris. Una altre cosa és com es prescriuen i la especulació de les internacionals farmacèutiques. Més de la meitat de les morts infantils per infecció a l'Àfrica són fàcilment prevenibles. L'OMS hi promou un programa d'educació de les mares, capacitació dels infermers, que són els metges d'Africà, i d'accés a poquets fàrmacs essencials genèrics i barats.

- Receptes antibiòtics? Avui en dia els metges recepten antibiòtics. com caramels, en grips i per a qualsevol cosa

Els metges avui estan molt pressionats. Treballen amb estrès. Tenen un capatàs darrera recordant-los que han d'estalviar temps i cales, i com que no

tenen cap possibilitat d'afrontar i atendre correctament un malalt, explorar-lo bé i parlar amb la família, aleshores sovint, per curar-se en salut, recepten un antibiòtic. Entens?

- Serveixen per alguna cosa aquests tallers d'educació, de la Cooperació a l'Àfrica?

L'educació és bàsica. Segons un estudi de l'OMS, el que més impacte té per a reduir la mortalitat infantil és l'educació de les mares i l'accés a la tecnologia (aigua potable, vacunes, antibiòtics) molt més que el fet de tenir diners. UNICEF ha dissenyat un programa d'educació promovent 16 pràctiques clau sobre higiene i cura dels infants i les dones embarassades a les llars per fomentar comportaments saludables.

- I perquè aquests tallers educatius no els fas a Girona, o per què no escrius en la revista Catalunya pràctiques, informació i consells per l'autocura?

Es podria fer. Les dones africanes estan més formades que les d'aquí per tenir cura dels infants. Aquí els pares i mares són uns neòfits en aquest camp. S'angoixen ràpid i sols saben portar-los a l'hospital i el metge els recepta un antibiòtic perquè no te temps. L'educació per a la Salut és vital a Catalunya i s'hauria millorar. Trobo a faltar campanyes de difusió de missatges claus a nivell dels mitjans i/o tallers grupals d'informació, educació i comunicació per la promoció de comportaments saludables destinats als cuidadors dels infants i de la gent gran.

- Quina és la teva manera de tractar els pacients?

Sempre s'ha de tractar amb les persones sense presses. “La pressa mata, amic” diuen els marroquins. Quant visitava un pacient per primera vegada el primer que procurava era saber com l'agradava que em dirigís a ell. Hi ha qui l'agrada que el tractis amb el nom de pila i un copet a l'espatlla, però també qui preferia “senyor Sardà”. Aquests cinc minutets esdevenen importantíssims per establir una bona empatia. Desprès necessitava 10 minuts per escoltar-lo, i 5 minuts per explorar-lo. En acabat 5 minuts per fer el diagnòstic i 5 minuts per comunicar-li el seu problema de salut i explicar-li el tractament què ha de fer a casa. Ja veus, necessito una mitja horeta com a mínim, quan amb prou feines disposàvem de 5-10 minuts per visita! De fet, fixa't que no demano res més que poder donar als nostres pacients el mateix tracte empàtic que rebia la iguana amb Parkinson del programa ‘Veterinaris’ de la televisió.

- El metge és el responsable dels seus diagnòstics malgrat el poc temps?

La responsabilitat única d'un acte mèdic és del metge i mai del director o gestor. M'ho va dir un jutge: “Pensi que nomes vostè te tota la responsabilitat en l'acte mèdic i conseqüentment és absolutament independent, igual que nosaltres els jutges”. Jo vaig deixar la pràctica de la medicina al CAP de La Bisbal quan en limitaven el temps a les consultes, van dir-me que no em podia quedar a xerrar tanta estona amb els avis quan anava a visitar-los a domicili i em varen posar un ordenador entre el pacient i jo. Vaig marxar perquè em varen treure la independència, el més important d'un metge.

- Quin és el perfil del metge de capçalera

Un metge familiar i comunitari ha de tindre més olfacte que ull clínic i sovint atendre de forma holística a les persones en la consulta del CAP, a la llar i en la comunitat. A les visites a domicili, a vegades t'inviten a prendre un vermut i t'expliquen coses que no diuen en el despatx i et trobes amb problemes que et permeten conèixer millor al malalt i el seu context. Degut a una disfunció familiar moltíssima patologia psicosomàtica pot afectar de formes diferents a mes de un membre de la família i sovint ho detectaves acompanyant a la família a taula. I perquè, no.... ?

- El temps és or per els directius de Salut

Encara recordo quan anava a veure els avis a domicili ara farà ja 25 anys. Durant la primera visita m'hi estava una horeta que dedicava primerament a l'avi i a la cuidadora després i continuava anant-hi fins establir el lligam de confiança i confidencialitat necessari per tal de poder assistir el pacient a la llar, sense plurimedicalitzar-lo ni derivar-lo constantment. No saben el que s'estalvia en tractaments poc efectius, constants proves exploratòries i ingressos hospitalaris

n amb...

a en la maquinària corrupta de Salut

baritat i una gran injustícia”

evitables quan un metge de família s’ha guanyat la confiança del malalt i la família. Però per això fa falta temps i educació.

- Amb aquesta manera de tractar els malats deuries tenir problemes

Problemes a cabassos, m’hi vaig deixar la pell! Vaig abandonar al veure que el funcionament de l’assistència primària en el CAP es convertia en una cadena de producció, com en la pel•lícula de Charlie Chaplin “Tiempos modernos” i vaig sentir-me una peça més. Un gestor de la salut en una comunicació d’un Congrés va tenir els pebrots de proposar una nova terminologia per l’àmbit de treball de l’Atenció Primària: del CAP en deia “Unitat de producció”, de les visites programades en deien P-10, que eren 10 minuts. El P-5, era la visita espontània. El “forçat” eren les urgències i del director del centre de salut en deien “Líder de l’administració de valors”. Quin disbarat! Això té un tuf mercantilista absolut. El llenguatge ho diu tot i n’hem de sospitar, com deien Freud, Marx i en Nietzsche. Finalment cansat de lluitar sol, com aquell que condueix en una autopista en contradirecció, vaig acabar totalment socarrimat i vaig decidir abandonar i reinventar-me.

- Com està ara la situació ara?

Crec que està anant a pitjor, tot i que diuen que no. Ara el metge té més pressió, i pitjors condicions; menys temps per pacient, més presses i més retallades de drets i sou. Com exemple; actualment un neurocirurgià de més de 30 anys i després de 11 anys de formació amb sort es contractat en un hospital de la xarxa pública amb una jornada setmanal de 37 hores i un sou net de 1.600 €.

- Què penses de les retallades?

Les retallades son una barbaritat i una gran injustícia! No tenen cap sentit i tindran conseqüències sobre la salut de la comunitat a curt i a llarg plaç. S’evidenciarà quan es facin estudis de l’impacte de la crisi sobre la mortalitat i l’esperança de vida de la població més desfavorida. Sempre els toca rebre als mateixos!

- Una conseqüència de les retallades pot ser la d’enfonsar la pública i enfortir a la privada

La Sanitat pública ja és molt eficient i bona. Molts metges vàrem lluitar i treballar exclusivament a la sanitat pública amb sous baixos per aconseguir una medicina gratuïta i universal per a tothom. Tenia fama de ser de les millors Sanitats d’Europa. Ara s’ho carreguen amb l’excusa d’ineficiència i el que estan fent és carregar-se el que per a mi és “la joia de la corona de la nostra jove democràcia”. No podem oblidar la fam de negoci del neoliberalisme i les seves multinacionals sanitàries. Volen ficar mà a les sucoses despeses sobre els pressupostos nacionals en Salut dels països del fins avui beneït estat del benestar d’Europa

- Vares tenir problemes amb els gestors del CAP de la Bisbal

El Consorci del Baix Empordà, que gestiona el CAP de la Bisbal volia que cobrés a totes les activitats privades, per exemple; visites a privats, certificats, algunes urgències i revisions laborals. Però a mi que sóc funcionari, no m’hi podien obligar i vaig defensar els meus drets i vaig guanyar. És el negoci del Consorci: El govern català els paga als metges, posa a més a més el centres de salut i hospital, els equipaments i el manteniment, és a dit, tot menys el sou dels gestors del CABE. Però l’administració no es queda res del benefici econòmic de l’activitat privada. Tot s’ho queda la piràmide de l’empresa. I el més greu és que, no se sap ni quin sou tenen els gestors, ni què fan amb els diners, ni res de res. Opacitat total.

- Bé, ja sabem alguna cosa: que la multinacional CAPIO que gestiona ja diversos hospitals a Madrid, Barcelona i altres llocs d’Espanya, va cobrar de l’Estat 63 milions d’euros l’any 2011, i 127 milions l’any 2012. Augmenten els contractes amb els gestors privats mentre retallen

Tenim experiències recents a Madrid i a Girona mateix amb l’intent fallit de la gestió totalment privada del CAP de L’Escala i la noticia que corre sobre la creació d’una futura ala privada de l’hospital públic de Palamós; per cert, sota la direcció de la coneguda política socialista, la doctora Tura.

- Explica’ns la teva protesta davant la Tura per l’emplaçament de la construcció de l’hospital de Palamós

La doctora Tura era la directora de l’hospital vell de Palamós que fou un dels primers de gestió aliena a l’ICS. Ella va proposar l’antic asil de Palamós com a seu del nou hospital comarcal, un lloc de mes difícil accés, i uns quants ajuntaments li proposaren un terreny més accessible amb pàrquing i natura per construir-hi un edifici horitzontal i més humà. Era una proposta lògica i la varen rebutjar.

- I d’en Josep Maria Pedrosa, què en penses? El que firma contractes milionaris amb les empreses privades i fa les retallades indecents als hospitals públics...

En Pedrosa crec que ha fet poc de metge i molta gestió a l’entorn de CIU. Sembla que el seu càrrec actual de responsable del Cat–Salut és el de negociar i licitar els convenis amb les entitats proveïdores i és legalment incompatible amb la feina anterior. El més greu és que aquest senyor, que és el de les retallades, segons m’han dit, no ha fet cap retallada a la empresa proveïdora de serveis on treballava.

- I tu com entres en contacte amb els anarquistes de la CNT

Jo a la universitat era molt estudiós, tranquil, solitari, però m’agradava anar a les assemblees i manifestacions dels estudiants, però sempre de la meva pròpia mà. El 1974 vaig viure mig any a Londres on vivia en comuna i a la tornada ja metge vaig compartir una plaça de metge rural amb un company a Rupià, a Girona, on vàrem viure la experiència d’una comuna rural durant 5 anys. Aleshores em varen caure molt bé els anarquistes que hi havia per la Bisbal i em vaig afiliar a la CNT.

- Parla’ns de la comuna llibertaria que vau implementar a Rupià

A Rupià en època de transició política vàrem organitzar una assemblea popular i es va decidir presentar-nos a l’ajuntament i neutralitzar-lo per tal de prendre les decisions municipals per assemblea popular. El poble va funcionar amb assemblees i curiosament quasi totes les decisions assembleàries del poble eren de tendència dretana. Per exemple, en referèndum popular varen tombar el fantàstic pla urbanístic comarcal dels Escrivà. Però que hi podíem fer-hi, l’anarquisme reflectia la veritable voluntat del poble. La qüestió que al cap de dos anys, ens van dir que treballéssim nosaltres a l’ajuntament i no convoquéssim tantes assemblees.

- Potser la veritable “veritat” del poble de Rupià és que volen que se’ls requalifiquin els seus terrenys. Per acabar, alguna amenaça, perill, per a la Salut pública en perspectiva?

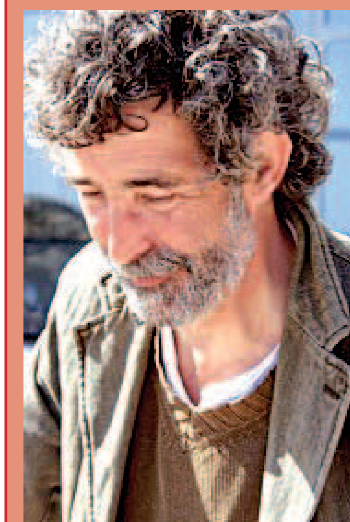
La grip aviar és una malaltia amb elevadíssima mortaldat. El dia que es transmeti entre persones podria esdevenir amb molt poc temps una severa pandèmia. Seria una autèntica pesta! Mataria milions de persones en poc temps. Semblaria que la naturalesa - que sé que és savia - tipa de suportar totes les malifetes del ser humà intenti disminuir significament la nostre espècie per a protegir les altres.

- Qui mata de veritat i amb premeditació són els Estats i l’ambició de les multinacionals. De segur que les multinacionals farmacèutiques ens obligaran a vacunar-nos. La por ens malalteig i els enriqueix. Ja deuen estar preparant el negoci de la grip aviar

És possible que sí, però si poden. Primer s’ha d’inventar la vacuna i sembla que aquesta els costaria més aconseguir-la.

- Ens espanten i després ens intoxiquen amb vacunes, que no serveixen per a res de bo.

>> LES FRASES...

“Més de la meitat de les morts infantils per infecció a l’Àfrica són fàcilment prevenibles”

“Les retallades no tenen cap sentit i tindran conseqüències sobre la salut de la comunitat a curt i a llarg termini”

“Ara el metge té més pressió, i pitjors condicions; menys temps per pacient, més presses i més retallades de drets i sou”

SENSE FRONTERES

Els contextos són diferents, però als carrers de Turquia, Grècia, Tunísia, Brasil, Portugal,... la gent es mobilitza contra l'autoritarisme dels governs i contra les polítiques dictades pel capitalisme internacional

Parc Gezi: la fotosíntesi del descontentament turc en resistència

Barış Tuğrul

Tot va començar quan el Govern d'Erdogan, AKP (Partit de la Justícia i el Desenvolupament),va aprovar el projecte per a demolir el cèntric Parc Gezi, situat prop de la principal plaça d'Istanbul, Taksim, amb la finalitat de reemplaçar-lo per un centre comercial. Projectes semblants s'havien posat en macha en el marc del desenvolupament urbanístic en grans ciutats com Istanbul i Ankara, els ajuntaments de les quals estan a les mans del mateix partit en el govern, moderadament islamista i neoliberal en matèria econòmica. No obstant això, el Govern ha rebut aquesta vegada una resposta popular que desconeixia fins a ara.

El dia 30 de maig les excavadores de l'Ajuntament que es van acostar al Parc Gezi es van trobar amb un grup de joves que s'oposaven a un projecte l'execució del qual anava a ser suspesa a l'endemà per la Sisena Sala del Tribunal Administratiu d'Istanbul. La primera intervenció policial va tenir lloc aquell mateix dia, quan els manifestants van bloquejar l'entrada a les excavadores. Això va provocar una enorme reacció: a l'assabentar-se del que estava passant centenars de manifestants, la majoria d'ells joves, van arribar i van ocupar tot el parc amb les seves tendes de campanya. No va trigar molt a arribar una segona intervenció policial, brutal, en la nit del 31 de maig: en ella la policia va assaltar el parc i va cremar les botigues; més encara, la caça policial va continuar fora del parc, utilitzant gasos lacrimògens i canons d'aigua en la Plaça de Taksim i els seus voltants. A l'endemà la mateixa plaça va ser ocupada per milers de manifestants.

Pretendre acabar amb el Parc Gezi va ser la gota que va fer vessar el got, doncs va provocar una manifestació popular massiva no solament contra el projecte del parc sinó contra un govern opressor que anava a exercir les pràctiques del terrorisme d'Estat, deixant enrere quatre morts i més de 5.000 ferits.

Així va ser la breu història d'una revolta popular contra un govern que utilitzava tots els seus aparells ideològics i coercitius per a aixafar als seus propis ciutadans. No obstant això, el lema "Resisteix Gezi" es va convertir als pocs dies en "Resisteix Turquia" a mesura que les protestes s'estenien ràpidament per tot el país contra les polítiques opressives del govern d'Erdogan. A pesar de tota la intervenció violenta i de les interminables amenaces per part del Primer Ministre Erdoğan, la resistència segueix en moltes ciutats. Això sí, s'ha posat marxa enrere al projecte, ara suspès.

Des del principi, una de les característiques més cridaneres de la resistència, utilitzant la terminologia del Primer Ministre Erdoğan "çapulcular"(perroflautas), ha estat la participació plural que s'observa en ella. El moviment s'ha caracteritzat per la seva diversitat ideològica, una mixtura mai vista en la història de la República. En una societat ideològicament tan polaritzada, principalment per les classes baixes conservadores i tradicionals d'un costat i per les classes mitges, laiques i suposadament progressistes de l'altre costat, era impensable assolir tal unitat en la qual estiguessin presents els kemalistes laics, els musulmans anticapitalistas, els ultranacionalistes, les plataformes socialistes i comunistes, els anarquistes... També els kurds patriotes, a pesar de la seva postura distant en el començament gràcies a les negociacions de pau en curs. O fins i tot els propis votants del AKP.

Els laics estan farts que el poder executiu intervingui en el seu estil de vida de manera arbitrària; les classes mitges rebutgen plenament que el Govern els digui quants nens han de tenir (almenys tres, recomana Erdoğan) o tot tipus de restriccions en la vida social com el consum d'alcohol o besar-se en públic. Juntament amb els ultranacionalistes la mateixa elit kemalista també està molt molesta amb la iniciativa kurda llançada pel AKP que ocupa massivament l'agenda política. D'altra banda, els musulmans anticapitalistes i els sectors comunistes i socialistes troben un sentit comú ideològic. A diferència de la generació anterior de l'Islam polític a Turquia, aquesta nova generació tecnòcrata està a favor d'una integració incondicional al mercat lliure internacional i, lògicament, a la implicació de totes les polítiques neoliberals a nivell nacional.

Des de l'arribada al poder d'Erdogan el 2003 Turquia ha engegat una onada massiva de privatitzacions de tots els béns públics i ha anat oferint una immensa flexibilitat fiscal als inversors estrangers a favor del capital monopolista, aixafant a la classe treballadora i la petita burgesia. També ha d'afegir-se que, a part del contingut ecologista amb que es va iniciar, aquest moviment és, sobretot, un moviment abrumadorament feminista. En moltes ocasions, per no dir la majoria d'elles, les seves reivindicacions han acabat amb càrregues policials excessivament violentes. Les protagonistes de la resistència, el seu símbol, són dones que lluiten i rebutgen qualsevol tipus d'imposició patriarcal a l'hora de decidir sobre la seva vida, el seu treball, la seva intimitat i el seu cos.

En pocs paraules, el parc ha estat un punt públic de trobada per a tots els que tenien una mica que dir. I l'intent de violació d'aquest espai públic ha generat una reacció ferma i unida.

Mentre els parcs, els carrers i les places han estat i estan plenes de manifestants, en la seva majoria ciutadans pacífics, el govern de AKP, amb el Primer Ministre Erdogan i els seus ministres al capdavant, utilitzen els mitjans públics i privats per a difondre un discurs en el qual només ells mateixos creuen. Les seves declaracions i explicacions no tenen absolutament res a veure amb el que està passant en el carrer. Emprant el terme "democràcia" en el seu sentit més reduït, referint-se a les eleccions, possiblement han confós la seva majoria absoluta, amb poder absolut, i han seguit amb les seves amenaces, insults i humiliacions cap als manifestants, Erdogan pinta un quadre com si fos un Bonaparte musulmà del segle XXI en el qual veu la seva residència de Primer Ministre com el Palau del seu Sultanat. Mentre ell i tot el seu gabinet afirmen que la resistència és una clara violació dels drets democràtics, les forces policials, sota les ordres del Ministeri d'Interior, arriben a utilitzar fins i tot armes de foc. Mentre Erdogan assenyala a Twitter com a màxim responsable dels fets i acusa als mitjans internacionals, entre ells CNN i BBC, de manipular els mateixos, la violència policial sobre els manifestants pacífics converteix les places principals en camps de batalla.

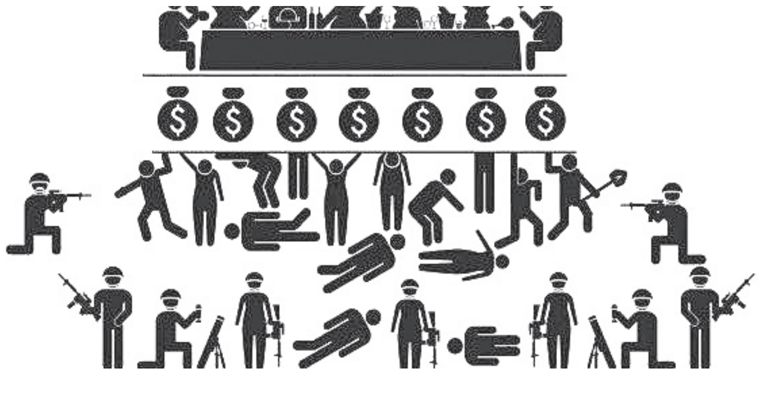

Aquest discurs violent i amenaçador, aquesta profecia autocumplida basada en el joc de la democràcia, en realitat assenyala la incapacitat del govern de AKP a l'hora de gestionar una crisi política i social. Des que va començar la resistència el govern pràcticament no pot governar; el poder executiu no pot complir amb el seu deure fonamental i, per tant, cada dia va perdent més la seva legitimitat política. El va intent de circular un discurs creat pel propi govern entre els seus propis mitjans, aquells que transmetien documentals sobre la vida dels pingüins mentre els mitjans internacionals de bona reputació exposaven tot el que passava en els seus titulars. Erdogan, irònicament, condemnava als manifestants per no respectar la democràcia mentre el seu gabinet i la violència emprada ja havien estat condemnats severament per Amnistia Internacional i Human Rights Watch.

Per als manifestants de Gezi la seva casa és el parc, la plaça, el carrer... un espai social comú on es fa una política alternativa, participativa i directa

L'aspecte fonamental de tot aquest retrat ha estat la destrucció de la imatge d'Erdogan com líder democràtic i conservador, i la imatge de Turquia com un país majoritàriament musulmà però amb estat de dret que podria haver estat un model perfecte per a tots els països d'Orient Mitjà. La intolerància i el nivell d'opressió violenta ha mostrat que aquesta imatge dibuixada amb elegància -i no per casualitat sense el menor dubte- era totalment falsa, i ara no és sorprenent que Turquia sigui el país on hi ha més periodistes empresonats simplement per haver expressat la seva opinió. El Govern de AKP pren totes les mesures possibles, opressives si fa falta, per a evitar que es desenvolupi una societat civil activa, que és el paper fonamental d'una societat realment democràtica. Això confirma el que havia estat assenyalat en els cables de Wikileaks: Erdogan creu en Déu, però no es fia d'ell!

Entre les crides del President Abdullah Gül per a "tornar a casa" i les reunions mantingudes amb el govern, la resistència continua i la violència no serveix sols que per a unir-la cada vegada més. La suspensió del projecte del Parc Gezi ha estat una victòria simbòlica contra el govern, però la societat civil és conscient que això no és merament una qüestió urbanística sinó una qüestió de moral política. Davant aquest panorama actual la crida del President Gül per a "tornar a casa" perd tot el seu sentit ja que per als manifestants de Gezi la seva casa és el parc, la plaça, el carrer... La política ja no és una qüestió necessàriament parlamentària. Els subjectes polítics ara formen part d'un espai social comú on es fa una política alternativa més pura, participativa i directa. El carrer, a partir d'ara, serà ocupat per aquells a qui els pertany, pels propis ciutadans. La inquietud i la pregunta més freqüent és el saber com acabarà tot això, però és una pregunta irrellevant perquè en realitat tot comença ara; comença una nova forma de fer política: en el carrer, pel carrer, i per al carrer.

Basma Khalfaoui: “Sóc optimista de cara al futur perquè conec bé el poble tunisià”

Cristina Mas

Basma Khalfaoui, advocada tunisiana i activista pels drets humans, va visitar Barcelona a finals de juny convidada per l’Institut Europeu de la Mediterrània. La seva valentia després de l’assassinat del seu marit, el dirigent d’esquerres Chokri Belaïd, va ser un exemple per als tunisians. Avui ella n’ha agafat el relleu

Basma Khalfaoui es va convertir en una figura pública de Tunísia el 6 de febrer passat. El dia que el seu marit, el dirigent d’esquerres Chokri Belaïd, va ser assassinat a la porta de casa seva d’un tret al clatell, en un atemptat que va commocionar el país. La imatge de Basma Khalfaoui amb els dits fent el signe de victòria mentre escortava l’ambulància que portava el cos va ser una crida a la revolta contra la por. La vídua va apuntar al govern islamista d’Ennahda com a responsable de l’assassinat.

La mort de Belaïd va motivar la primera vaga general de la història del país i desenes de milers de tunisians van sortir al carrer per participar en el funeral. El missatge era clar: la revolució que va desencadenar l’onada de canvi al món àrab encara no ha dit l’última paraula.

- Què va canviar a Tunísia amb l’assassinat de Chokri Belaïd?

L’assassinat pretenia instaurar una atmosfera de por, però no ho van aconseguir. Els tunisians van sortir massivament al carrer i es van revoltar, perquè Chokri era algú molt estimat, un home tendre que es preocupava pels més desfavorits. I a més, no hi havia precedents d’un atemptat com aquest. Tot plegat va portar un canvi polític: el suport de masses que tenia abans Ennahda està caient d’una manera flagrant. Han perdut les simpaties que tenien com a víctimes de la repressió de la dictadura: la gent ara sent que governen per revenja i que la seva revenja és contra la ciutadania. També els socis de govern han perdut suport: el president Moncef Marzouki es considera un titella en mans d’Ennahda, igual que el partit socialdemòcrata.

- La investigació de l’assassinat no ha donat gaires respostes

La investigació no és clara, ni profunda, ni sincera. No hi ha cap voluntat política de saber qui va matar Chokri Belaïd. El procés està ple d’irregularitats. Un crim comú s’hauria investigat amb molta més cura, i mentre passa el temps es perden proves. Els ministres de Justícia i de l’Interior no demostren cap mena d’interès. Hi ha tres detinguts, però diuen que no saben qui va ordenar l’assassinat i el govern diu que el presumpte autor podria ser a Algèria. Ni el pare de Chokri ni jo hem rebut cap informació oficial, gairebé cinc mesos després.

- El 20 de juny es van convocar protestes contra el projecte de Constitució

Diuen que faran eleccions, però encara no tenim data, ni constitució, ni procediment electoral… Ennahda rebutja una constitució cívica i vol imposar que Tunísia es converteixi en un estat islàmic. Al text tampoc hi ha cap esforç per reconèixer la igualtat real de la dona, ni cap interès per aprofundir en les problemàtiques econòmiques i socials. I no volen recollir l’obligació de respectar la Carta Internacional de Drets Humans. Crec que Ennahda està intentant guanyar temps per reconduir les coses, però em sorprendria molt que recuperessin la connexió amb la ciutadania. I no sé si arribarem a les eleccions, perquè hi ha un profund malestar social. Sota la calma aparent que avui viu el país s’amaga la continuïtat de la revolució.

- La història no s’ha acabat?

No. Estem en ple procés revolucionari. I com tots, té avenços i retrocessos. Crec que som a les portes d’una nova onada. Les coses s’estan movent i cal un gran esforç de resistència. Tinc la sensació que si no resistim ara no tindrem cap altra oportunitat d’alçar-nos. Alguns partits estan lligats de peus i mans per la por. I tenim la història de l’amenaça salafista, que el govern no para de repetir-nos. El govern és cada vegada més dur, i les forces d’esquerra del Front Popular han llançat com a alternativa una àmplia coalició per enfrontar-se al model social d’Ennahda. Comencem a veure reaccions, però el camí és llarg. Que caminem em fa tenir esperança, i que sigui llarg em sembla normal. És com un part llarg i dolorós, però sóc optimista, perquè tenim una societat civil molt avançada i molt ferma, que no està disposada a tirar la tovallola.

- Des del punt de vista social no es veuen grans canvis

Sí que han canviat les coses… però a pitjor! Amb l’augment de la inseguretat, el turisme està enfonsat i també la indústria, perquè moltes empreses estrangeres han marxat quan els tunisians han començat a reclamar els seus drets socials. L’atur no para de créixer i el govern no fa res. Pensàvem que després de la revolució tindríem més feina, més hospitals, més escoles… i en canvi la situació és catastròfica. I des del punt de vista de les llibertats de la dona anem enrere: ara hi ha moltes farmàcies al sud que no venen preservatius. És una cosa increïble a casa nostra.

- Però vostè és optimista

I tant, perquè l’oposició existeix i confio més en la societat civil que en els polítics. Sóc optimista amb el futur del meu país, perquè conec bé el poble tunisià i sé que no ens deixarem enganyar. La revolució no és una fórmula màgica: és un procés lent, llarg, costós, que té un preu molt car. Però la revolució és justament això. Encara ens queda molt per fer, però hi arribarem.

** Article extret del web La Veu d’Àfrica*

UCFR davant l’assassinat a Paris del jove antifeixista Clément Méric a mans de neonazis

Unitat Contra el Feixisme i el Racisme

Comencem amb les paraules del sindicat estudiantil on militava aquest noi de 19 anys: “Dimecres 5 de juny de 2013, sortint d’una botiga de roba, prop de la gare Saint-Lazare, el nostre company Clément, sindicalista a Solidaires Etudiant-e-s, i militant a Action Antifasciste Paris-Banlieue va ser colpejat fins a la mort per membres de l’extrema dreta radical. La mort de Clément s’inscriu en un context de creixement d’un moviment feixista violent a França i arreu d’Europa.

Fem les següents observacions:

- Des d’Unitat Contra el Feixisme i el Racisme expressem el nostre condol per aquesta nova víctima de l’extrema dreta, i enviem la nostra solidaritat a la seva família, amistats i company(e)s.
- L’atac es produeix després de setmanes de protestes contra el matrimoni gai, mobilitzacions homòfobes en les quals les organitzacions d’extrema dreta —incloent-hi el grup nazi, Jeunesses nationalistes révolutionnaires (JNR), presumptes responsables de l’agressió— han participat de manera destacada i impune. L’atac al Clément és el tràgic resultat de permetre que els feixistes es normalitzin.
- El Front National de Marine Le Pen s’ha esforçat en desmarcar-se de l’assassinat, però se sap que grupuscles nazis com JNR formen part de l’entorn de l’FN des del seu naixement i fins avui. Segons alguns informes, un dels agressors portava una samarreta de l’FN. El cos sense vida d’aquest jove és la terrible realitat que s’amaga darrere dels vestits i corbates dels polítics “identitaris”.
- Els informes de França indiquen que les autoritats entenen aquesta agressió com a un atac feixista, i parlen de prendre mesures contra l’extrema dreta. Aquesta reacció, si es confirma, és molt millor que la que veiem massa sovint a l’Estat espanyol, on moltes vegades les agressions feixistes s’interpreten com a “baralles entre tribus urbanes”. La violència nazi s’ha d’anomenar, i condemnar, com a tal.
- En aquest sentit, aprofitem per respondre als polítics que durant les últimes setmanes han titllat de “nazis” als i les activistes de moviments socials com la PAH. La irresponsabilitat de la seva banalització del nazisme i el feixisme queda al descobert avui, quan veiem la cara real de l’extrema dreta.
- Just ara fa 20 anys que va morir un altre jove antifeixista, Guillem Agulló, assassinat pels nazis. Enviem també la nostra solidaritat a la seva família, amistats i company(e)s. Però ja fa temps que són masses víctimes, massa dolor. Calen respostes.
- Com comenten Solidaires Etudiant-e-s aquest brutal atac forma part d’un problema més general, el creixement del feixisme arreu del continent. Fa falta una lluita forta i unitària contra l’amenaça feixista a França, a l’Estat espanyol i arreu d’Europa.
- Finalment, l’atac és un motiu més per enfortir la lluita a casa nostra. Convidem i cridem a les persones i entitats que encara no l’hagin fet a sumar-se a Unitat Contra el Feixisme i el Racisme. Feixisme mai més! No passaran!

SOCIAL

Del racisme institucional de governs, normatives i lleis, a la violència racista, xenòfoba i feixista de l'extrema dreta, només hi va un pas

BALA PERDUDA

Primer i últim diumenge de mes

Toni Àlvarez

Bé sabeu de la importància que te la convocatòria mensual de Paraules per la Pau que fem des de la Coordinadora Tarragona Patrimoni de la Pau a la plaça de la Font, el primer diumenge de cada mes. Molt he insistit de la necessària persistència de crear i mantenir un lloc, un espai físic a l'abast de tothom on la repetició de dia i hora permetre's trobar-se de forma inexcusable. Un espai públic, el carrer, necessari perquè la revolució no la farem per internet, tot i que ajudi.

Avui vull parlar d'un grup de dones que ja hem nomenat en aquestes pàgines, però que no les havíem situat mai a Madrid: les dones de negre de Madrid. Com no, un petit grup de dones perseverants i persistents que es reuneixen el darrer diumenge de cada mes a la madrilenya Plaza Mayor per reclamar el que intentem fer a Tarragona, i a Tel-Aviv, i a Belgrad, i a Jerusalem, i a Medellín, i a Sarajevo, i a València, i a Sevilla i a tants altres llocs on també són invisibles per les grans empreses de comunicació que venen a pes de mort les seves informacions.

"Expulsemos la guerra y la violència de la historia y de nuestras vides" criden en silenci les dones de negre de Madrid, estenent així els fils invisibles que la nostra amiga Tal va descriure amb tant d'encert fa uns anys. Uns fils invisibles teixits amb xarxes d'estima vers aquestes dones amb les que hem compartit espais visibles, públics i secrets on somiar i exercir el dret a exigir que s'aturi la ignomínia. Noms propis que ens són ben comuns entre aquestes xarxes solidàries de pobles, la Maria José, la Concha, l'Almudena, l'Eva, la Salvia ...

Alguns diuen que a Madrid tenim l'enemic, i és ben mentida. A Madrid tenim amigues i amics que volen i desitgen el mateix que nosaltres. Ben al contrari, segurament aquests que inciten a aquest odi, el que volen és que desviem la nostra mirada vers els seus robatoris i usurpació de l'espai públic i el be comú. A Tarragona el primer i a Madrid el darrer de cada mes. Parlem de diumenges, de pau, de fils invisibles, de formes d'exigir, de compromís, de perseverança i persistència. Com si fóssim cap i cua, a Tarragona i Madrid hi ha un agermanament que es produeix des de fa molts anys ja. Ens agradaria no haver de continuar, però ens temem, allà i aquí, que continuarem prenent el carrer.

No deixeu d'entrar al seu bloc http://mujeresdenegromadrid.blogspot.com.es/

Alpha Pam: el racisme mata

CGT-Balears

Alpha Pam, senegalès de 28 anys i resident a Mallorca des de l'any 2007, moria el passat 21 d'abril a la seva casa de la localitat de Can Picafort. L'autòpsia va determinar que la causa va ser la tuberculosi, malaltia de la qual se li havien manifestat els primers símptomes mesos abans. Des del Centre de Salut del seu poble havia estat derivat al servei d'urgències de l'Hospital Comarcal d'Inca. En la la fulla de derivació del PAC es feia constar *"Judici diagnòstic: contacte amb tuberculosi" Pla d'actuació: derivo a Urgències de HCI (Hospital Comarcal d'Inca) para RX tórax, i valoració ja que hi ha hagut brot de TBC (tuberculosi) en Can Picafort i sospitem que aquest sigui el cas primari"*.

Malgrat això, li van denegar l'accés a urgències, des del departament d'admissió de l'esmentat Hospital, per mancar de la targeta sanitària. La Llei 16/2012, de modificació de les condicions de l'assistència sanitària pública, que va entrar en vigor el dia 1 de setembre de l'any passat, va suposar, com ja llavors anunciàvem, no solament negar el dret bàsic de l'assistència sanitària, a un col•lectiu ja de per si mateix desfavorit. A més, i independentment de les actuacions presumptament delictives contra els drets de les persones, ha suposat posar en risc la pròpia salut pública, en deixar sense atenció a persones amb determinades malalties altament contagioses.

A Balears hi ha hagut fins i tot nombrosos casos de cobrament de factures a les persones sense targeta sanitària, o compromís de pagament de les mateixes, per rebre serveis que la pròpia Llei determina com a gratuïts, com són les atencions en urgències hospitalàries. Això ha determinat que moltes persones sense regularització administrativa, i amb problemes de salut, s'hagin abstingut d'acudir al metge. El nombre de casos detectats per Metges del Món de Mallorca, més de 160, a més dels nombrosos episodis de desatenció dels quals informa Càritas Mallorca, fan veure una desatenció generalitzada, que difícilment es pot haver produït sense les ordres expresses emanades de la cadena de comandament de la Consellería de Salut balear.

Però aquesta llei racista no és sinó l'últim episodi d'un procés que, al llarg dels últims anys, va arrencar amb la modificació de la Llei d'Estrangeria (llei 8/2000) en temps d'Aznar, i que ha vingut jalonada de la tràgica mort de milers de persones en les pasteres i en les tanques frontereres. I d'aprofitament impúdic de la immigració, especialment per part del PP, cada vegada que s'apropava qualsevol cita electoral, identificant-la amb la delinqüència, atiant d'aquesta manera la xenofòbia. Mentrestant, l'Europa dels delinqüents financers també va parir la seva pròpia directiva "de la vergonya", contra la població immigrant.

Alpha Pam ha mort de tuberculosi, però en realitat l'ha matat el racisme institucionalitzat que ve, com diem, des de molt temps enrere. Les lleis de discriminació contra les persones immigrants, com ocorre amb moltes altres lleis injustes, solen crear el context d'aparent impunitat en el qual, pel que sembla, determinats responsables de la sanitat balear han pres les decisions presumptament delictives, que han provocat la mort d'Alpha. La desatenció que va ser objecte va provocar el desenllaç tràgic, però no va ser, en absolut, un fet aïllat.

Per aquests motius, l'Associació Senegalesa Mallorquina, Drets Humans de Mallorca i la CGT de les Illes Balears han interposat una querella criminal contra quatre alts càrrecs de la sanitat pública balear, amb el conseller Martí Sansaloni al capdavant, per presumptes delictes de prevaricació, coaccions i homicidi imprudent, a més de violació de secrets contra un dels quatre querellats. La querella és també ampliable a qualsevol altra persona que, en el desenvolupament de la recerca judicial, arribés a revelar-se com a responsable de qualsevol altra actuació tipificada en el Codi penal.

Parem la ignomínia, denunciem a tots aquells que atien l'odi racista, i deroguem les seves lleis. Per la memòria d'Alpha Pam, per la de totes les víctimes. Per nosaltres mateixos.

"Muerte accidental de un inmigrante", el documental sobre el cas d'Alpha Pam

Contrainfo.cat

"Muerte accidental de un inmigrante" és el títol del que serà un documental sobre el cas d'Alpha Pam, un projecte que es realitzarà mitjançant una campanya de micromecenatge. Alpha Pam moria el passat mes d'abril, a causa d'una tuberculosi, víctima de l'exclusió sanitària provocada per les polítiques d'austeritat que pateix l'Estat espanyol. El cas d'Alpha Pam, però, no és pas excepcional. Per això, un grup de professionals del sector audiovisual de les Illes han posat en marxa un documental per contar aquesta història i evitar que es tornin a produir casos com aquest.

El documental pretén posar cara i ulls a la manca d'assistència que pateixen milers de persones d'ençà de la promulgació del Decret llei, per part del govern de Rajoy, que els ha retirat la targeta sanitària.

La veu de Kalidou, amic d'Alpha Pam, i d'altres persones relacionades amb aquest cas, donaran a conèixer el que succeí i miraran de trobar respostes als interrogants que encara planegen sobre aquesta tragèdia.

Amb el cas d'Alpha Pam com exemple recent i proper, el documental analitzarà de situació que les persones migrants sense papers viuen en el seu conjunt des del moment en què se'ls privà de la targeta sanitària que representava el seu dret a l'accés a la sanitat pública i gratuïta. Aquest drama afecta cada dia un gran nombre de ciutadans.

Aquest treball vol lluitar contra l'oblit d'un succés gravíssim que cal investigar ben a fons i evitar que torni a repetir-se en el futur. També vol convertir-se en una eina de divulgació i denúncia que les organitzacions i ciutadans que treballen en el camp social puguin fer servir. Per això, el documental es certificarà amb una llicència oberta i se'n permetrà la distribució lliure i gratuïta. A més, per tal de garantir l'autonomia i llibertat de criteri que proporciona la independència econòmica, s'ha optat per fer una campanya de micromecenatge a través de la plataforma Goteo: http://goteo.org/project/muerte-accidental-de-un-inmigrante i s'ha obert un compte corrent a Caixa Colonya: 2056 0004 44 4102006252.

Les persones promotores d'aquest documental tenen un bagatge d'experiències com "Memòria i Oblit d'una guerra", "Estado de Exilio" i "Monstruos de mi Casa", entre d'altres. Es tracta d'un equip unit per una imparable inclinació per la temàtica social i que està format per Javier González, Magdalena López-Baisson, Núria Abad, Nofre Moyà, Alberto Jarabo i Pedro de Echave, que avui mateix han presentat el projecte en companyia de la Comissió de Drets Humans de l'Il•lustre Col•legi d'Advocats de les Illes Balears, Metges del Món i l'Associació de Senegalesos de Mallorca.

Més informació:

Facebook: https://www.facebook.com/ProyectoAlpha

Twitter: https://twitter.com/ProyectoAlpha1

Blog: http://alphadocumental.wordpress.com/

L’extrema dreta a Barcelona: un futur incert

La capital catalana juga un paper central en l’esdevenir polític de l’ultradreta a Espanya

Aitor Carruthausen,
antropòleg social

El futur polític de l’extrema dreta a Catalunya i Espanya es dirimirà a la ciutat de Barcelona. Aquesta afirmació, excessivament categòrica i un tant simplificadora, es basa en dos arguments que desenvoluparem a continuació. En primer lloc, des de Barcelona, entesa com a node polític i no com a espai físic, s’està desenvolupant l’aposta més ambiciosa i fructífera per reformar i actualitzar els paràmetres polítics de l’extrema dreta espanyola. El principal factor i l’element que visibilitza aquest “lideratge” barceloní és la irrupció de la Plataforma per Catalunya de Josep Anglada. No obstant, al mateix temps, l’extrema dreta catalana està trobant especials dificultats per arrelar política i electoralment a la ciutat. Una circumstància que està obstaculitzant la seva aspiració de fer el salt a la primera línia del sistema polític català i que l’ha portat a assenyalar que la seva implantació a la ciutat és un objectiu central de cara al futur immediat.

El projecte polític de PxC pot ser entès com l’intent de distingir-se de l’extrema dreta tradicional espanyola i emmarcar-se en l’exitosa nova extrema dreta europea. En aquest sentit, el partit ha desenvolupat un doble moviment discursiu en relació al fenomen de la immigració i la crítica al sistema polític que l’han apropat clarament als paràmetres de la nova extrema dreta europea. En relació a la immigració, ha abandonat els discursos *racialistes* basats en una concepció obertament jeràrquica de les diferències humanes i ha passat a centrar-se en les d*iferències* i problemàtiques que la presència de població estrangera suposaria per a la població autòctona.

En quant al sistema polític, ha abandonat tot qüestionament de la democràcia parlamentària i ha adoptat un discurs *antiestablishment* basat en qüestionar únicament als “representants” del sistema (principalment a polítics i partits).

Així mateix, i fruit de les característiques específiques de l’extrema dreta espanyola, té una especial rellevància la seva aposta per “obviar” el debat nacional i no situar-se dins de l’àmbit polític del nacionalisme espanyol. Així, més enllà de les postures individuals dels seus membres respecte a aquest qüestió, el cert és que el partit no ha fet d’aquesta temàtica l’eix de la seva mobilització política i ha mantingut una calculada ambigüitat respecte al seu propi posicionament. En aquest sentit, el partit estaria tractant de substituir l’eix d’identificació Espanya-Catalunya per un nou eix basat en la premissa autòctons vs. estrangers.

Els canvis en els paràmetres discursius s’han combinat amb una estratègia política i electoral clarament orientada a *arrelar* políticament a l’àmbit local. Així, ha prioritzat el creixement a través de la política municipal i ha intentat, allà on ha tingut recursos suficients, desenvolupar una política de contacte amb els veïns i “activisme comunitari” per a la qual és central que les seccions locals comptin amb persones del propi municipi i no adscrites a l’extrema dreta tradicional. Aquesta línea d’activisme polític a l’àmbit local, juntament amb els canvis discursius apuntats anteriorment, li haurien permès superar, en part, l’estigma social que continua acompanyant al sector polític de l’extrema dreta i poder aprofitar així una part del potencial electoral que comporta la temàtica immigratòria.

Pel que fa a les dificultats de l’extrema dreta per “implantar-se” a la ciutat de Barcelona, aquestes es visibilitzen tant en la “presència” i activitat a l’espai urbà de la ciutat d’elements vinculats a l’extrema dreta com als resultats electorals de PxC. A nivell de presència i activisme polític, convé senyalar que l’activitat de bandes o moviments juvenils vinculats formal o informalment a l’extrema dreta tradicional o neofeixista ha estat major des de fa uns anys a municipis de la primera i segona corona metropolitana que no pas a Barcelona. En aquest sentit, es podria dir que la ciutat ha perdut pes com a espai d’activisme i socialització dels moviments juvenils de l’extrema dreta. Per altra banda, deu anys després de la seva fundació, PxC encara no ha aconseguit consolidar un nucli local dotat d’un cert lideratge i d’un activisme que li permetés una presència a l’espai públic i un cert protagonisme en els debats i conflictes socials i polítics de la ciutat. De tal manera que, mentre PxC ha emergit com un fenomen polític de certa rellevància al conjunt de Catalunya, ha estat en gran mesura “absent” als carrers i al debat polític de Barcelona.

A nivell electoral, cal destacar la gran dificultat de PxC per aconseguir un suport significatiu a la ciutat de Barcelona i les conseqüències que això té sobre els seus resultats globals a Catalunya. En aquest sentit, els pobres resultats a la ciutat de Barcelona a les autonòmiques del 2010 van contribuir en gran mesura a que el partit es quedés a les portes del Parlament de Catalunya. Això és així ja que, tot i que va obtenir el gens menyspreable nombre de 10,000 vots, el cert és que el percentatge de vot a la ciutat de Barcelona (1,4%) va fer caure en picat els resultats al conjunt de la província de Barcelona (2,5%). De tal manera que, si no és té en compte la ciutat de Barcelona, els resultats del partit a la resta de la província pujarien fins al 2,99% i haguessin deixat a PxC pràcticament dins del Parlament.

Pel que fa a les eleccions municipals, totes les seves participacions a la ciutat s’han saldat amb un sonor fracàs. Especialment destacable és el fet que a les municipals del 2011, moment en que el partit va penetrar amb força a determinats àmbits de l’Àrea Metropolitana de Barcelona, va obtenir tan sols un 0,6% del vots. Finalment, dins del vot obtingut al conjunt de la ciutat cal destacar el baixíssim percentatge de vot recollit als districtes de classe mitjana i alta (Gràcia, Eixample, Les Corts, Sarrià-Sant Gervasi).

La “debilitat” de l’extrema dreta a la ciutat de Barcelona té importants conseqüències tant a nivell d’aritmètica electoral com de visibilitat política al conjunt de Catalunya. Aquesta fet podria explicar dues circumstàncies que mostren una aposta clara per implantar-se a la ciutat i que marcaran el futur d’aquest sector polític a la ciutat.

En primer lloc, PxC ha anunciat en varies ocasions que per ells millorar els resultats a la ciutat de Barcelona és un objectiu prioritari. Per aquest motiu han anunciat una futura campanya de propaganda “massiva” de cara als veïns i la voluntat d’incrementar la seva presència a la ciutat.

En segon lloc, cal fer esment de la recent obertura d’un “centre social” al Clot que s’emmiralla en projectes similars dels moviments neofeixistes italians. El centre social, inicialment anomenat Militia i després Tramuntana, és un element certament novedòs que podria jugar un paper clau en el desenvolupament de l’extrema dreta a la ciutat de Barcelona. El centre, que no està vinculat de forma orgànica a PxC però té entre els seus impulsors a membres de la formació, ofereix un espai de trobada i oci principalment per a joves. Així mateix, seguint el model italià, podria tractar d’erigir-se en un espai generador de complicitats entre diferents “corrents” de l’extrema dreta tot facilitant una certa articulació i arrelament d’aquest sector polític a la ciutat de Barcelona.

Tal i com dèiem a l’inici de l’article, la ciutat de Barcelona pot jugar un paper central en el devenir del sector polític de l’extrema dreta. Ha esdevingut un punt d’irradiació de noves formes de mobilització política que podrien influir en el conjunt de l’extrema dreta espanyola i, al mateix temps, és un escenari electoral clau per a les aspiracions parlamentàries de Plataforma per Catalunya. En aquest sentit, sembla clar que la ciutat està cobrant un major protagonisme i que els propers anys seran decisius per a calibrar el grau d’arrelament de l’extrema dreta a Barcelona.

** Article publicat al núm. 123 de la revista Carrer*

A Barcelona, Ciutat Vella es rebel·la

La Barceloneta rebel
http://www.labarcelonetarebel.org/

Barcelona, sisè any de la "crisi". A aquestes altures, ja sabem que la crisi és una estafa: ens estan fent pagar a gairebé tots l'especulació financera d'uns pocs. La recepta és clara: privatitzar els beneficis i socialitzar les pèrdues, transformar el deute privat en deute públic. Els bancs són rescatats a costa d'empobrir i abocar a la misèria a la major part de les persones. Mentre Bankia, rescatat amb diners públics, ja torna a tenir beneficis milionaris, a l'Estat continua havent-hi 512 desnonaments al dia. Més de 120 persones ja s'han suïcidat perquè els treien fora de casa. Retallen fins a l'estrangulació els drets laborals, el dret a la sanitat, a l'educació, a l'habitatge, a la ciutat... drets que havien estat aconseguits gràcies a dècades i generacions de lluites populars. Avui a Barcelona, 328.600 persones són pobres (i les estadístiques es queden curtes). Avui, només a la Barceloneta, 180 famílies han de recórrer als serveis socials per a poder menjar.

Mentrestant, sembla que com més crisi hi ha, més regala l'Ajuntament la ciutat als interessos d'uns pocs. Cada dia està més clar per a quins interessos és governada aquesta ciutat. Els plans del govern de CIU (pactant amb el PP) per als barris de Ciutat Vella responen als interessos dels més rics i poderosos:

El Port Vell està sent convertit en una marina de luxe perquè els milionaris aparquin els seus megaiots, amb la Barceloneta com a futura zona residencial de luxe per als clients del nou port, amb lofts amb vistes al mar; de fet, el nou pla urbanístic per a la Barceloneta sembla que permetrà edificar a la façana marítima, mentre l'antiga cooperativa obrera "El Segle XX" i altres edificis que podrien tenir un ús social continuen abandonats a l'especulació.

El Pla d'(Ab)Usos de Ciutat Vella obre la veda als hotels, als apartaments turístics i a les terrasses, en un districte ja hipersaturat per la indústria turística. Ciutat Vella té 104.000 habitants, i cada any rep 9 milions de turistes! Edificis amb valor històric-patrimonial podran acabar sent hotels, i els pisos turístics es centralitzaran en edificis d'ús únicament turístic. Com que no hi ha tants edificis buits sencers, no és difícil preveure una escalada molt greu del mòbbing. El Pla d'Usos no posa cap mesura per evitar-ho, com tampoc té en compte que el 2014 acaben els contractes de lloguer de renda antiga per als locals, de manera que molts petits comerços de tota la vida no podran afrontar els nous lloguers a preus especulatius, i el poc comerç local i de proximitat que queda haurà d'anar tancant i sent substituït per franquícies i botigues turístiques.

Finalment, el Pla Paral•lel, dictat per la fundació privada "FEM Paral•lel", potencia un show business al Paral•lel que propiciarà el procés d'elitització dels barris del voltant, i l'expulsió d'aquells veïns i veïnes que no es puguin permetre viure al costat del "Broadway barceloní".

No oblidem que, de la mateixa manera que l'Ajuntament obre i ven els nostres barris als turistes, els tanca als migrants, a les treballadores sexuals, i a tots aquells col•lectius de persones que no encaixen en el Pla general de Barcelona, el de la millor botiga del món.

Els seus plans ens afecten, però ens neguen el nostre dret a decidir. La participació és una farsa, o directament brilla per la seva absència. El lobby hoteler i Marina Port Vell S.A.U. tallen el bacallà, mentre els veïns i veïnes no tenim ni veu ni vot. Són plans fets per als interessos de gent que no viu a Ciutat Vella, sinó que viu de Ciutat Vella, i que veuen els barris com un gran pastís immobiliari, un parc temàtic o un enorme monocultiu turístic. En els seus plans de negoci, els veïns i veïnes amb pocs ingressos sobrem. On hi ha una iaia amb un lloguer de renda antiga, ells posen un apartament turístic llogat per dies a preus astronòmics. Aquesta és la lògica depredadora del mercat.

Però les persones no som mercaderies, i tenim tot el dret del món a viure aquí. Si ens organitzem i ens defensem els uns als altres, no ens faran fora. No ens resignem a ser un parc temàtic turístic. Els barris no estan en venda, no s'especula amb les nostres vides. Ni un desnonament més, ni un cas més de mòbbing, cap més mort per la hipoteca o el lloguer, prou hotels, tanquem els pisos turístics, obrim el Port a la ciutat, prou privatització de l'espai públic, aturem l'elitització dels barris. Cap pla sense els veïns, cap veí fora del barri. Aquí ens quedem, juntes podem! Recuperem els barris, recuperem els nostres drets!

Per tot això i més, veïns i veïnes de la Barceloneta, el Casc Antic, el Gòtic, el Raval i el Poble Sec, associacions, assemblees de barri i moviments socials transformadors que no acceptem la dictadura del mercat, desitgem la revolució i lluitem pels nostres drets i per una vida digna per a tothom, ens estem mobilitzant.

Volem decidir en els plans que afecten les nostres vides i no volem plans que no tenen en compte el veïnat, i que promouen el turisme a qualsevol preu!

Cap Pla sense veïns, cap veí fora del barri!

Repressió a Girona: absolts els antifeixistes de Salt, condemnat un solidari amb la Núria Pòrtulas

Redacció

Anul•len la multa de 4.500 euros als organitzadors de la manifestació antifeixista de Salt

S'han anul•lat les multes de 4.500 euros que el Departament d'Interior va imposar als suposats organitzadors de la manifestació antifeixista del 27 d'agost del 2011 a Salt. El Govern va sancionar els activistes per organitzar la mobilització sense demanar autorització.

Aquesta manifestació es va convocar com a resposta a la concentració que el partit de caire racista Plataforma per Catalunya (PxC) havia convocat a la població. Salt havia viscut en els darrers mesos episodis de tensió i conflicte entre veïns, i la manifestació volia mostrar el rebuig frontal a les actituds feixistes i racistes. Interior va prohibir la concentració de PxC, que finalment va suspendre la convocatòria, però el col•lectiu antifeixista va decidir mantenir la seva manifestació tot i que no havien demanar cap autorització prèvia.

El Departament d'Interior, llavors encapçalat per Felip Puig, va imposar una sanció global de 4.500 euros als suposats organitzadors de la manifestació antifeixista, sense identificar-los 'in situ' i sense saber si realment eren els organitzadors. Els dos multats van decidir recórrer la multa i el Jutjat núm. 2 de Girona va decidir finalment el passat 11 de juny anul•lar la sanció.

1 any i 4 mesos per a un activista solidari gironí

Desprès de mig any d'espera ha sortit la sentencia definitiva per l'acció-encadenada de Girona en solidaritat amb la Núria Pòrtulas. El 30 de novembre del 2012 dos companys de la campanya de suport a la Núria van ser sentenciats a dos delictes d'atemptat a l'autoritat i faltes per lesions. Això els suposava una pena de presó d'1 any i 4 mesos i diversos milers d'euros de multa. Tot plegat es remuntava a una acció de solidaritat dels dos companys per exigir l'absolució de la Núria, on es van encadenar a la subdelegació del Govern Espanyol l'any 2010.

Aquesta acció es va dur a terme sota una constant provocació i violència per part dels Mossos d'Esquadra on diversos manifestants i els propis activistes van ser agredits. Des de l'assamblea de suport a la Núria van recursar la sentència en considerar-la del tot esbiaixada.

En la resolució del recurs s'ha absolt a un dels companys i s'ha mantingut la condemna d'un 1 any i 4 mesos per atemptat a l'autoritat a l'altre company. Aquesta resolució segueix donant veracitat, per part de l'Audiència provincial, a les declaracions dels Mossos tot i que aquestes van ser contradictòries al llarg de tot el judici. En cap moment s'ha tingut en compte ni els testimonis ni les proves presentades per la defensa, així com tampoc els vídeos presentats per la policia, on es pot veure tot el desenvolupament de l'acció.

Des del moviment llibertari gironí anuncien que seguiran denunciant les agressions, les tortures, les persecucions i els abusos politico-judicials que des del braç armat de l'Estat s'apliquen de manera sistemàtica contra aquells que els molesten.

El documental “4F: ni oblit ni perdó” desmunta la tesi oficial

El cas 4F va portar quatre joves a la presó, una de les quals es va siucidar

Jesús Rodríguez / Albert Martínez
Setmanari Directa

Després d’esperar 2.679 dies, el 8 de juny vam coneixer un relat contrastat dels fets que van succeir la matinada del 4 de febrer de 2006 a les portes de l’immoble situat al carrer Sant Pere Més Baix 55 de Barcelona. Ha estat possible gràcies al treball exhaustiu i documentat del reportatge “4F: ni oblit ni perdó”, editat pel col•lectiu 15mbcntv i la productora Metromuster –amb la col•laboració del setmanari Directa–, que, gràcies a un procés de micromecenatge que va recaptar 4.720 euros, ha pogut investigar a fons totes les contradiccions i falsedats relacionades amb el cas que van ser difoses per l’Ajuntament de Barcelona i publicades a la majoria de mitjans de comunicació.
Un documental de 110 minuts dividit en vuit capítols, on s’entrevista una vintena de persones –entre víctimes, familiars, periodistes, testimonis i advocats– i que aporta documents inèdits i reveladors i destapa aspectes totalment desconeguts, treu a la llum set anys de versions manipulades i mitges veritats sobre una sèrie d’esdeveniments que han comportat el patiment de moltes famílies.
Patricia Heras es va suïcidar durant un permís penitenciari, després de ser condemnada a tres anys de presó per uns fets que sempre havia negat. Rodrigo Lanza ha complert cinc anys de presó i dos de llibertat condicional. Juan Pintos i Álex Cisternas van complir tres anys i tres mesos de reclusió. Un agent de la guàrdia urbana va patir una tetraplegia greu i encara es recupera de les ferides.
La matinada del 4 de febrer de 2006, se celebrava una festa a l’edifici de l’antic Palau Alòs, okupat des de l’any 2002. Efectius antidisturbis de la Guàrdia Urbana feien controls als accessos de la finca –de propietat municipal– quan es va produir una baralla entre la policia i la gent que accedia a l’edifici. Des del terrat de la casa, van caure molts objectes, entre ells, un test de grans dimensions. Un agent va caure ferit de gravetat i els seus companys van fer detencions entre la gent que hi havia davant de la casa. La versió oficial, aleshores, va canviar i va assenyalar una pedra llançada a peu de carrer com a causant de les ferides al cap del guàrdia urbà. La majoria de les persones detingudes van denunciar haver patit greus tortures, que mai van ser investigades. Els informes pericials sempre van apuntar la hipòtesi del test com la més compatible amb les lesions a la part superior del crani.
La majoria de preguntes clau que tothom s’ha fet en relació amb el cas 4F queden resoltes amb aquest treball audiovisual. Per què dues versions oficials contradictòries? Qui s’amaga darrere l’informe que va rebre Joan Clos en un primer moment i que apuntava que l’origen de les lesions era un test caigut des de la casa? Per què els dos agents que van ser la peça clau testifical ja no treballen a la Guàrdia Urbana? Qui són els torturadors convictes Víctor Bayona i Bakari Samyang? La fiscal del cas és conscient, a dia d’avui, que la van enganyar? Es va llançar un test des de la teulada de l’edifici?
Rodrigo Lanza, el noi xilè que va abandonar definitivament la presó de Quatre Camins durant les festes de Nadal de 2012, ja ha anunciat que, tot i prendre’s un any sabàtic, posarà totes les seves energies a destapar la veritat d’uns fets que han marcat la resta de la seva vida i que, si cal, portarà el cas fins als tribunals d’Estrasburg o de la Haia. Les persones més properes a Patricia Heras s’han manifestat en el mateix sentit. El Tribunal Constitucional espanyol té sobre la taula un recurs on s’exigeix la represa de les investigacions. L’antropòleg Manel Delgado, l’escriptor Gregorio Morán, els advocats Francesc Co i Jaume Asens, així com també una representant d’Amnistia Internacional complementen altres angles del reportatge.

“Aunque vengan 1.000 como tú”

Ningú, excepte la jutgessa d’instrucció número 18 de Barcelona, ja no ocupa el mateix càrrec set anys després dels fets. María del Carmen García Martínez encara és al capdavant del jutjat que va rebutjar les proves documentals i testificals de les tortures patides per Rodrigo, Álex i Juan. Amb un to arrogant, va etzibar a Lanza durant l’interrogatori: “Aunque vengan 1.000 como tú, yo ya tengo la versión de los agentes”. Al vídeo, el jove xilè detalla molts aspectes esfereïdors dels maltractes que va rebre a les cel•les de la comissaria de les Rambles i de la Travessera de les Corts, i també de la passivitat de la magistrada García Martínez, que tenia coneixement de tot el que havia passat. Més recentment, ella mateixa va ordenar empresonar tres manifestants de la vaga general del 29 de març durant 35 dies, tot i la manca de proves que avalessin la reclusió.

Clos i Hereu fora de l’ajuntament

El que aleshores era alcalde de Barcelona, Joan Clos, avui ostenta el càrrec de director executiu d’ONU-Habitat, màxim responsable espanyol dins l’organigrama de les Nacions Unides. Jordi Hereu, el cap polític de la Guàrdia Urbana de llavors, va ser alcalde i posteriorment regidor de l’oposició municipal sense cap poder dins el cartipàs executiu. Actualment ha abandonat tots els seus càrrecs polítics al consistori.
Casualment, la fiscal que va demanar les penes elevades que van portar Rodrigo, Álex, Juan i Patricia a la presó, va ser designada com a fiscal del cas de Yuri Jardine, un noi de Trinidad i Tobago que va ser torturat pels mateixos policies municipals que van ser la clau testifical del cas 4F. Ha estat ascendida dins la cadena jeràrquica de la Fiscalia Provincial de Barcelona.
Rodrigo Lanza viu a Saragossa, on intenta distanciar-se de la ciutat on va patir el muntatge. Juan Pintos i Álex Cisternas han tornat a l’Argentina i Xile respectivament, on els mitjans de comunicació s’han fet ressò de les seves paraules i on han estat reconeguts com a víctimes, a diferència del silenci imposat a Catalunya.

Després de la projecció del 8 de juny es demana la reobertura del cas

La projecció del documental “4F: ni oblit ni perdó” s’havia de fer el 8 de juny, en principi a la seu de Recursos d’Animació Intercultural (RAI), ubicada al barri de la Ribera de Barcelona. La xifra de 400 persones que havien fet reserva prèvia per internet ja feia preveure que el local quedaria petit. El que ningú no sabia és que l’organització havia preparat una sorpresa que faria de l’esdeveniment un moment molt especial.
L’estrena finalment es va fer al Palau del Cinema de la Via Laietana, un edifici del Grupo Balañá, abandonat des de fa 12 anys. Malgrat que s’havia previst una ocupació de 24 hores, finalment es va decidir en assemblea sortir de l’immoble i continuar les reivindicacions diumenge a les 20h a la plaça de Sant Jaume.
La projecció va suposar un bon exercici de memòria col•lectiva que va desvetllar els interrogants que van envoltar tot aquest afer, on una justícia volgudament cega, exalcaldes de Barcelona, antics responsables polítics de la Guàrdia Urbana i membres torturadors d’aquest mateix cos, jutgesses parcials abans i ara i un seguit de foscos personatges de la marca Barcelona van deixar les seves empremtes gravades amb foc sobre 4 persones innocents, després de ser torturats, humiliats i condemnats en un procés farcit d’irregularitats, manipulacions, foscor i la fortor pròpia del clavegueram on s’hi aboquen les misèries dels Poders de la ciutat comtal.

En l’últim capítol del documental, l’aparició d’un noi amb la cara tapada, aclareix una de les incògnites de la trama: qui va llançar el test des del terrat del teatre ocupat? El jove, després de 7 anys de silenci, es va posar en contacte amb un despatx d’advocats i va revelar que un amic seu era l’autor material dels fets. L’equip del documental ha pogut contrastar la veracitat de les seves paraules, però els ha estat impossible mostrar el testimoni –encara que fos en condició d’anonimat– del qui va llançar el test que va impactar al cap de l’agent de la Guàrdia Urbana.
Després del gran èxit de l’estrena del documental es va acordar demanar la reobertura del cas 4F i exigir justícia, demandes resumides en:
- Que s’anul•lin les condemnes i que es declari nul el judici del cas 4F.
- Que es reobri el cas de tortures contra els joves del 4F, arxivat per la jutge Carmen García Martínez.
- Que es condemnin no sols als policies que van participar en el muntatge, sinó també als polítics i als jutges.
- Que es repari el dany causat a totes les víctimes del cas 4F.

Heliodoro Lozano, l’expropiador corrupte

La història recent de la finca on van passar els fets, el Palau dels Marquesos d’Alòs, que es trobava abandonat des de 1994, va estar marcada per la seva okupació, poc abans de la celebració de la contracimera alternativa a la reunió de caps d’Estat de la Unió Europea que va tenir lloc el 15 i el 16 de març de l’any 2002 al Palau de Congressos de l’avinguda Diagonal. L’immoble va esdevenir seu d’alguns actes alternatius a la cita i, posteriorment, una assemblea el va habilitar com a espai cultural autogestionat, fins que, l’any 2004, un parell d’individus aliens a les seves okupants originàries van convertir l’edifici en el seu negoci particular. Van expulsar els membres de l’assemblea que el gestionaven fins llavors i van forçar un enfrontament molt dur amb el moviment okupa i veïnal, que reivindicaven els usos socials per a l’edifici i pels terrenys del veí Forat de la Vergonya.
L’Ajuntament de Barcelona, durant aquelles dates, mantenia una batalla quasi diària contra les activistes i, per contra, va establir unes relacions més plàcides amb els gestors de l’edifici del Palau d’Alòs. Algunes testimonis parlen de trobades entre aquests dos individus i homes molt ben vestits que aparcaven el seu vehicle de gamma alta davant de l’immoble. Es dóna la circumstància que, precisament, aquells dies de l’any 2005, l’obscur cap de Serveis Tècnics del Districte de Ciutat Vella, Heliodoro Lozano, va autoritzar que una empresa promotora i dues ordres religioses –que eren les titulars de la finca després de complexos processos hereditaris– hi construïssin pisos.
Pocs mesos després, però, va canviar d’opinió i va iniciar els tràmits d’expropiació de la finca. La matinada del 4 de febrer, l’immoble ja era municipal, malgrat l’existència d’un litigi judicial sobre els diners que havien de rebre els propietaris que no es va resoldre fins l’any 2010. Lozano va ser detingut i empresonat el desembre de 2009 per ordre del jutjat d’instrucció número 33 de Barcelona, acusat de suborn i cobraments il•legals en relació a les llicències dels apartaments turístics de Ciutat Vella. Les irregularitats també estaven relacionades amb llicències d’obra. Avui dia, el consistori ha invertit 9,5 milions d’euros en la rehabilitació de la finca i la seva adequació com a centre cívic, més del doble del que s’havia pressupostat en un primer moment.

DINAMITA DE CERVELL

Misèria planificada

Xavier Díez,
HIstoriador

Rodolfo Walsh fou un escriptor i periodista argentí que, en plena dictadura militar, decidí treballar com a expert d'intel•ligència en la resistència. A mesura que els seus companys anaven caient, coneixedor que la seva fi seria pròxima en aquella guerra bruta, el primer aniversari del cop militar, un dia abans d'ésser abatut a trets per la policia de Videla, escrigué una carta oberta al dictador. En el document, més enllà de tortures, assassinats i desaparicions, denuncià que "allò no era el que més patiments ha ocasionat al poble ni les pitjors violacions dels drets humans. És la política econòmica d'aquest govern una atrocitat encara pitjor que castiga milions d'éssers humans amb la misèria planificada".

Aquest testimoni, recollit per Naomi Klein al seu llibre *La doctrina del xoc,* serveix per comprendre la lògica dels cops militars que assolaren Llatinoamèrica al llarg dels setanta i que suposaren dècades perdudes, a un continent que només aconsegueix aixecar el cap en la mesura de la desobediència a l'ortodòxia econòmica. De fet, Klein explica, en una tesi compartida per la majoria d'historiadors independents, que l'aplicació de polítiques neoliberals fou implementada, al més pur estil d'experiments amb milions de persones com a conillets d'índies, mitjançant brutals cops militars, intensa repressió, violència, tortura i dolor, acompanyat de privatitzacions, eliminació i retallades de serveis públics i esclafament de drets laborals.

Els resultats: un empobriment generalitzat, societats duals, generacions enviades a la deixalleria del sistema, estats i política deslegitimada, i alhora, una gran voluntat rupturista sovint expressada amb allò que alguns denominen "populismes". De fet, els resultats de les polítiques, i el seu aprofundiment a partir de governs neoliberals (amb Carlos Andrés Pérez, Carlos Menem, Sebastián Piñera...) completaren aquesta "misèria planificada" traduït en un percentatge significatiu de les societats llatinoamericanes al marge del país oficial, enfangades en una dinàmica d'economia informal, analfabetisme, malaltia, marginació i desesperança.

La periodista i activista canadenca, en la seva *Doctrina del xoc* (2007), probablement un dels llibres més influents d'aquest segle, continua oferint la crònica de la conquesta del món per part d'un neoliberalisme que actua com una plaga de llagostes. Elits parasitàries es llancen sobtadament damunt dels estats del benestar, educació, serveis públics, sanitat, petites i mitjanes empreses i devoren tot allò que troben al seu pas tot deixant un paisatge desolat. L'atac es produeix via cops militars, catàstrofes naturals, corrupció política, invasions, o crisis econòmiques, ja siguin cícliques, ja siguin induïdes.

De fet, la crisi econòmica actual és una bona mostra de com la misèria planificada de la majoria social és un dels mitjans per assolir l'objectiu de devorar-ho tot. A fi que la minoria dominant pugui mantenir el nivell de beneficis extraordinaris (i també de mantenir fermes les regnes del poder real) implica la destrucció del pacte social de postguerra. No importen les conseqüències. A hores d'ara, el manteniment de l'ortodòxia econòmica neoliberal provoca en l'ara i aquí gana, desocupació endèmica, pobresa, desesperació, suïcidis... en una mena de genocidi silenciós.

Tècnicament parlant, tampoc no podríem parlar de crisi econòmica, car la principal conseqüència, a occident en general i al nostre país en particular, és l'agudització d'unes diferències socials ja exorbitants. Mentre, via matrícules abusives, s'expulsa de la universitat milers de joves de classe treballadora, Ferrari no pot fer front a la demanda dels seus automòbils de luxe. Mentre s'impedeix a persones accedir a tractaments sanitaris bàsics, no paren de créixer les botigues de luxe.

Mentre hi ha nens que, literalment, es desmaien de gana a les escoles catalanes, les elits col•lapsen les llistes d'espera dels restaurants de luxe. Mentre s'envia a l'atur o l'exili econòmic milions de joves i grans, la casta parasitària de les nostres elits es posen salaris anuals de set i vuit dígits.

No és una crisi econòmica, perquè el nostre poder polític, teledirigit pel poder econòmic, ha vetat aquelles mesures de provada eficàcia, dins l'ortodòxia keynesiana, que permet fer front amb garanties d'èxit a situacions excepcionals: no es permet tirar de despesa pública (ans al contrari, es retalla per poder colonitzar els serveis públics amb capital privat o deute), ni es permet imprimir diners (per evitar una erosió de la capacitat adquisitiva dels propietaris del capital), ni es fomenta un repartiment del treball (per sobreexplotar els qui encara tenen feina, i propiciar un nombre excessiu de desocupació a fi de renegociar a la baixa condicions salarials i laborals), ni es potencia els sindicats (més aviat es persegueix els sindicalistes honestos) ni es persegueix realment el frau fiscal (es continuen blindant paradisos fiscals).

Per tant, l'ortodòxia econòmica, patrocinada per uns economistes amb una estructura mental pròpia d'Al-Qaida, impedeix la reforma del sistema, ni la més mínima racionalitat i equilibris socials. Per tant, els polítics submisos al capital econòmic segueixen la lògica de Videla i Pinochet de preservar els interessos d'uns pocs a còpia d'una misèria planificada.

En aquestes circumstàncies, només queda una possibilitat: l'esmena a la totalitat del sistema. Allò que, en termes periodístics contemporanis s'anomena "populisme", i que etimològicament caldria definir com a "radicalitat democràtica", és a dir, el retorn a les arrels del poder del poble, fet només possible si la igualtat és tatuada a l'epicentre del sistema. Un canvi de sistema, que, certament, i a diferència del que incompletament s'ha resolt a les societats llatinoamericanes, haurà de comportar necessàriament judicis populars contra tots aquells que, en l'actualitat, formen part d'aquest engranatge de la misèria planificada.

Al cap i a la fi, la justícia té l'obligació de jutjar i condemnar tota aquella violació dels drets humans. I la misèria planificada que practiquen els nostres governs, el nostre gran empresariat, les nostres escoles de negocis, els nostres economistes talibans, els dissenyadors i executors de les retallades i els inductors de la desigualtat extrema, també han de trobar-se en la mateixa situació que el dictador Videla, car la misèria planificada també és un crim contra la humanitat.

Discurs de Salvador Seguí a l'Ateneu de Madrid el 1919

"A Catalunya, els elements reaccionaris del catalanisme, sovint aixequen la bandera de les reivindicacions catalanes, en un sentit nacionalista. I quan més soroll fan és en el moment en què es produeix un fet social de ressonància, talment com si cerquessin la intervenció de les autoritats de l'Estat espanyol per a batre els treballadors catalans.

Nosaltres, i ho dic ací, a Madrid, i si convé també a Barcelona, som i serem contraris a aquests senyors que pretenen monopolitzar la política catalana no per assolir la llibertat per Catalunya, sinó per a defensar millor els seus interessos de classe i sempre amatents a malmetre les reivindicacions del proletariat català.

I us puc assegurar que aquests reaccionaris que s'autoanomenen catalanistes, el que més temen es el redreçament nacional de Catalunya, en el cas que Catalunya no els restés sotmesa.

I com que saben que Catalunya no es un poble mesell, ni tan sols intenten deslligar la política catalana de l'espanyola.

En canvi nosaltres, els treballadors, com sigui que amb una Catalunya independent no hi perdríem res, ans al contrari, hi guanyaríem molt. La independència de la nostra terra no ens fa por.

Estigueu segurs, amics madrilenys que m'escolteu, que si es parlés seriosament d'independitzar Catalunya de l'Estat espanyol, els primers i potser els únics que s'oposarien a la llibertat nacional de Catalunya, foren els capitalistes de la Lliga Regionalista i del Fomento del Trabajo Nacional.

Tanmateix hi ha moltes proves que confirmen el meu raonament. Tant se val que proclamin el seu catalanisme en discursos i articles periodístics.... quan són a Barcelona, si pensen que es troben en perill els interessos de la seva classe benestant, enfollits i a corre cuita fan cap a Madrid, per oferir els seus serveis a la monarquia centralista, i més d'una vegada els haureu pogut veure vestint la casaca de ministre.

És per ventura, amb la col•laboració ministerial com es poden afirmar les aspiracions de la llibertat nacional de Catalunya, sotmesa a una monarquia centralista enemiga de l'emancipació dels pobles hispànics?

Sortosament la Catalunya vexada, injuriada, privada de la seva llibertat nacional, coneix be els seus detractors i sap de quin cantó estan els seus veritables amics i defensors.

Una Catalunya alliberada de l'Estat espanyol, us asseguro amics madrilenys, que fora una Catalunya amiga de tots els pobles de la península hispànica i sospito que els qui ara es volen presentar com a capdavanters del catalanisme, tenen una entesa fraternal i duradora amb altres nacionalitats peninsulars.

Per tant, és falsa la catalanitat dels qui dirigeixen la Lliga Regionalista, i es que aquesta gent avantposa els seus interessos de classe, es a dir, els interessos del capitalisme, a tot altre interès o ideologia.

Estic tant cert del que dic, que sense por d'exagerat, puc assegurar-vos que si algun dia Catalunya conquereix la seva llibertat nacional, els primers si no els únics, repeteixo, que li posaran entrebancs, seran els homes de la Lliga Regionalista, perquè a Catalunya, com a tot arreu, el capitalisme està mancat d'ideologia".

("Salvador Seguí: escrits". Recull a cura d'Isidre Molas. Pàg 53-54. Ed.62, 1975)

L’ultim vagó d’Agustín Rueda

35 anys de l’assassinat del pres anarquista a la presó de Carabanchel

Modesto Agustí

Durant la matinada del 13 al 14 de març de 1978 la mort va sobrevenir a Agustín Rueda en la infermeria de la presó de Carabanchel. Era anarquista i hores abans havia rebut “un apallissament generalitzat, perllongat, intens i tècnic” a mans dels seus carcellers. Morir és sempre una fatalitat sense sentit, als màrtirs acaba sempre per sepultar-los l’oblit. Però a mi no em cap dubte que més enllà de vagues abstraccions com les “idees” o la “llibertat”, hi ha coses per les quals mereix fins i tot jugar-se la vida. Coses de tan aixafadora materialitat com no delatar als teus companys acusats d’excavar un túnel per a escapolir-se d’una masmorra cavernosa.

Agustín Rueda no tenia pasta de màrtir, estimava intensament la vida i esperava agafar l’últim vagó amb el qual acomiadar-se de Carabanchel. En aquella cel•la Agustín sabia que es moria sense remei, era encara pitjor la ràbia continguda que l’intens dolor.

“Del túnel aquest jo no en sé res”, van ser les úniques paraules que va proferir Alfredo Casal Ortega durant l’interrogatori al que el cap de servei de la presó de Carabanchel li estava sotmetent aquella tarda del 13 de març de 1978. Però la representació fatal en la qual es veia arrossegat tot just si acabava de començar. En la rotonda situada just davant de les cel•les gairebé subterrànies de la presó madrilenya conegudes com la “perra chica” en l’argot carcerari, i que fins a feia no massa temps havia servit perquè els condemnats a mort consumissin les seves últimes hores, per a ell donava començament l’interrogatori de debò.

Aquell mateix dia cap a les dues de la tarda l’havien tret de la seva cel•la, el cos de carcellers havia descobert en el menjador d’una de les galeries un túnel de gairebé 40 metres amb el qual a manera de butró alguns presos planejaven escapolir-se. Des d’aquell moment la tensió havia anat en augment en el penal. Els robusts murs de Carabanchel semblaven bategar acompassats com la respiració última d’un animal malferit. Per descomptat la tarda venia carregada de presagis.

Res més entrar en la “perra chica” va saber per primera vegada en la seva vida el que era la por. Deu funcionaris descamisats l’esperaven en aquella lúgubre estada amb les porres de goma damunt de la taula i amb clara disposició de començar l’interrogatori. Eren els mateixos que més tard tornaria a reconèixer una i mil vegades en diverses rodes de reconeixement.

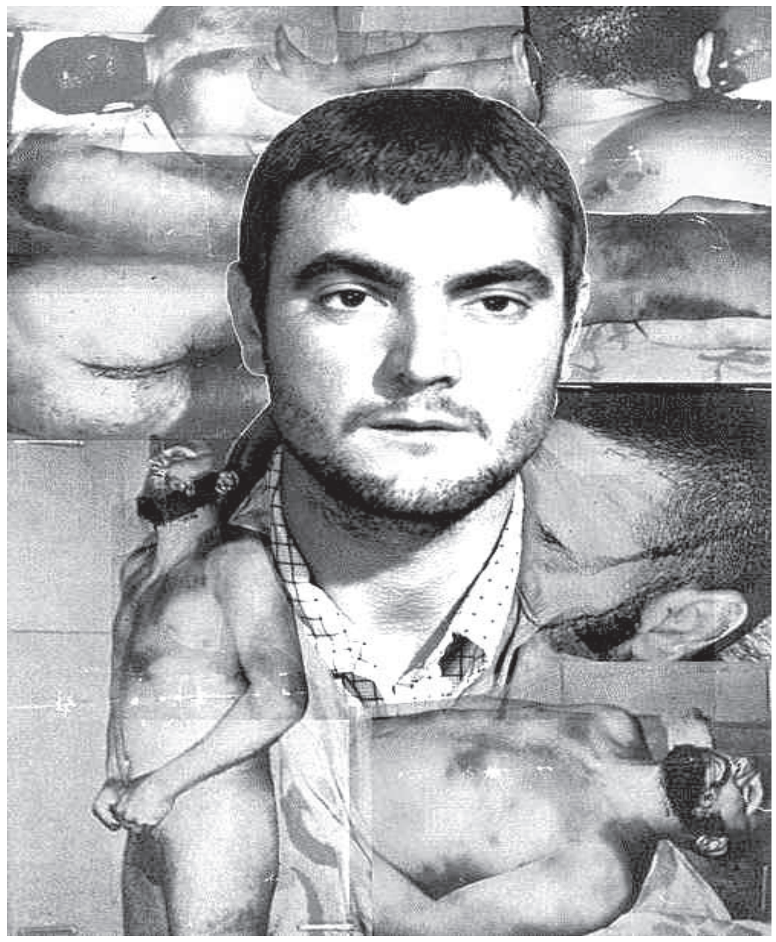
“Al cap i a la fi vaig tenir sor” mai s’ha cansat de repetir Alfredo Casal des d’aquell dia. El seu peculiar descens als inferns va acabar d’improvís quan el cap de servei va entrar en la sala: “Deixeu a aquest, ja tenim tots els detalls que ens interessen sobre qui han obert el túnel.» D’aquella cel•la Alfredo va sortir amb «clares petjades longitudinals i en forma transversal, de les, pel que sembla, marques deixades sobre el seu tòrax per les anomenades defenses de goma emprades contra el declarant; intens hematoma en regió superior nasal i conques orbitals, i petjades congestives en ambdues mans». Havien estat 8 els triats per a aquell especial tractament tècnic. No tots tindrien la seva mateixa sort.

L’any 1978, i amb només vint-i-cinc anys, Agustín Rueda, militant anarquista, fou torturat fins a la mort a la presó de Carabanchel.

Ara, adolorit per la incessant descàrrega de cops de porra que acaba de rebre, vegetaba en una d’aquelles masmorres en les quals temps enrere molts altres havien passat la nit en blanc esperant el seu torn. Potser el destí li oferia aquella mateixa cel•la en la qual a l’agost de 1963 Francisco Granado i Joaquín Delgado, també joves i anarquistes com ell mateix, haurien de transcórrer les seves últimes hores esperant a l’artesanal mecanisme del garrote.

El soroll estrepitós de la cancel•la ho va treure de les seves cavil•lacions. Ja no estava solament. Al costat d’ell, però amb evidents mostres d’haver sofert un brutal acarnissament, es trobava Agustín Rueda. No feia molt que es coneixien, aquella seria no obstant això l’última nit que passarien junts.

A principis de gener, i sense que els seus advocats tinguessin cap informació referent a això, Agustín Rueda havia arribat a Carabanchel provinent del penal de Figueres. res més aterrar s’havia dedicat en cos i ànima a les labors d’agitació que realitzava la COPEL (Coordinadora de Presos en Lucha) que per aquell temps tractava de treure a la llum les reivindicacions dels presos per unes millors condicions de vida sense fer massa distincions entre els polítics i els denominats comuns.

No era la primera vegada que es trobava pres. Amb tot just 25 anys Agustín Rueda havia estat detingut en una manifestació que demandava millores socials en la colònia obrera de Sallent i traslladat a la Model de Barcelona. La seva significació en els conflictes socials i el suport temps enrere a la vaga dels miners havien acabat per convertir-li en un autèntic apestat per a les “forces vives” del seu poble. A Sallent totes les portes se li tancaven sense cap mirament així que una vegada acabada la mili, i sense possibilitat de poder trobar treball, es va decidir a creuar els Pirineus.

A Perpinyà havia entrat en contacte amb exiliats anarquistes aventurantse a travessar diverses vegades més la frontera en diverses missions de propaganda. La seva especial naturalesa no li deixava parar quiet, des de molt jove s’havia polititzat no per una idea abstracta de llibertat o a l’albur de les protestes de maig del 68 com havia succeït amb altres. No. Ell sabia el que era sofrir la misèria en carn pròpia i l’anhel de transformar la trista realitat que li envoltava havia incendiat des de sempre el seu cap.

En la ciutat francesa acabà per instal•lar-se just en la part superior de la llibreria llibertària “L’Espanyola” fins que una bomba va fer miques l’establiment. Agustín ignorava que en el seu nucli més proper els serveis d’informació postfranquistes havien col•locat un infiltrat, una pràctica comuna que la policia de la recentment estrenada democràcia havia heretat del règim anterior.

Gràcies al seu ascendent familiar, Antonio Soler va assolir vincular-se al moviment llibertari a Montpeller treballant des d’aquest moment en estret contacte amb la guàrdia civil. Amb el temps, i a causa de l’alarma que van despertar moltes de les seves actuacions, va acabar descobrint-se la seva vinculació amb la col•locació de diversos artefactes explosius en locals antifranquistes del sud de França. No obstant això, res d’això sospitava el grup del que formava part el jove llibertari quan va decidir realitzar la que seria fet i fet la seva última incursió a través dels Pirineus.

Al febrer de 1977 la guàrdia civil l’estava esperant gràcies a un xivatasso. Després del registre de les seves motxilles apareix certa quantitat d’armes i explosius que Agustín Rueda no reconeix com seus. Sigui com fos, juntament amb altres companys serà detingut i acusat de pertànyer als Grups Autònoms que es disposaven a

realitzar accions armades a Espanya. Curiosament el tal Antonio Soler sortirà indemne del viatge retornant sense problemes a França. En els anys vuitanta, i davant el requeriment del en aquells dies Ministre de l'Interior Rodolfo Martín Vila perquè tornés a Espanya amb l'objectiu de rendir comptes sobre les seves activitats, al personatge sembla entrar-li por. Dubta de què és el que podria passar-li, no sap a qui témer més, si als seus antics companys o als homes del ministre.

I en aquestes surt per la tangent, reconeix públicament ser un col•laborador dels serveis secrets francesos sota la protecció dels quals decideix acollir-se.

Aquell robust noi català que jeia al costat d'ell no era ni un inexpert ni tampoc era la primera a vegada que havia de bregar amb situacions semblants. Entre els gemecs que arribaven provinents de les cel•les contigües tot just va poder escoltar-li dir que no sentia els peus mentre es retorçava de dolor. A crits va tractar d'avisar als metges sense obtenir cap resposta. "Li vaig començar a realitzar massatges per a intentar reactivar la circulació sanguínia, però era inútil, ja que cada vegada la insensibilitat anava en augment i a poc a poc va deixar de sentir les cames. Sobre les tres i mitja, de genolls per a baix no sentia res. Va ser el moment que van arribar els dos metges de la presó, anomenats Barrigow i Casas, que van entrar en la cel•la i als quals vaig explicar els símptomes que patíem".

Però sorprenentment aquell parell de metges van treure unes agulles que van clavar en el cos d'Agustín Rueda, i fins i tot van fer bromes a la seva costa -això xaval, és que has agafat humitat mentre excavaves el túnel-. Però Agustín sabia que per a ell les hores estaven comptades. A la poca estona uns desconeguts van baixar a la cel•la i el van traslladar encara amb vida a la infermeria del penal on la mort li sobrevindria de matinada "Apallissament generalitzat, perllongat, intens i tècnic", deixava dit l'autòpsia. Anys més tard el famós cantautor Chicho Sanchez Ferlosio arribaria a preguntar a qui estigués disposat a escoltar-lo: "¿Hay libertad?; ¡Qué libertad!/ Lo sacan de la cárcel para ir al hospital./ ¿Hay libertad?; ¡Qué libertad!/ Agustín por buscarla, miradlo como está".

Aquella mateixa nit el telèfon del jutjat de guàrdia va ressonar amb maquinal insistència.

Des de l'altra línia Eduardo Cantos, director de la presó de Carabanchel, anuncia la mort del reclús Agustín Rueda Sierra, pel que sembla "ha caigut per les escales". El jutge sembla dubtar per moments, algú especula que per altre conducte li havia arribat ja una versió contradictòria. Immediatament acompanyat del secretari del jutjat el fiscal i el mèdic forense es traslladen a l'hospital de Carabanchel. Prendrà declaració als set reclusos lesionats, als responsables de la presó i als funcionaris de servei que queden processats ingressant poc després en la presó de Segòvia de la qual surten en llibertat sota fiança en menys d'un any.

Agustín Rueda havia deixat profunda petjada en el seu Sallent natal. Els miners de la colònia es van declarar en vaga en resposta a la seva mort. A Madrid i Barcelona l'agitació se succeïa sense descans. Pocs dies després Jesús Haddad Blanc, Director General d'Institucions Penitenciàries, és metrallat per un comando dels GRAPO (Grupos de Resistencia Antifascista Primero de Octubre).

Per als set presos comença un periple carcerari en el qual se succeeixen diversos trasllats. A Alfredo Casal Ortega i Pedro García Peña, que havien identificat als seus torturadors en diverses rodes de reconeixement els estava reservada la presó de màxima seguretat de Herrera de la Mancha. A les poques setmanes del seu trasllat l'advocat d'Alfredo dóna la veu d'alarma –"Ja no era el mateix, fins i tot havia canviat físicament. Del jove animós que jo recordava, em trobava assegut enfront d'un ésser desmoralitzat que solament responia a les meves preguntes amb evasives".

Alfredo va comunicar al seu advocat que volia retirar la denúncia contra els funcionaris de Carabanchel. Encara que aquest no ho sabia, però res més arribar a Herrera de la Mancha el cap de serveis li havia rebut personalment.: "Bé, bo, anem a llegir junts aquests papers que té aquí i al final ja veurem què passa". Mentre llegia en silenci el cap de serveis li travessava amb la mirada. "Ja ha acabat, no?.

Agustín Rueda mai va voler ser un màrtir, estimava profundament la vida, però va preferir callar abans que delatar als seus companys de viatge i per això es van acarnissar amb el seu cos

Comenci a menjar-se'ls. Mastegui i empassi.» «Jo no em menjo res», va contestar. «Que no, eh? …» A cops i amb l'ajuda d'un càntir li van fer empassar-se literalment les seves denúncies.

Pedro García Peña es va retractar igualment de les seves declaracions argumentant que si havia denunciat als funcionaris era perquè havia estat amenaçat de mort per la COPEL, "però que ara a Herrera de la Mancha he sentit una intranquil·litat de consciència que em fa declarar la veritat perquè no paguin per un delicte persones que no el van cometre".

Els curiosos efectes de la tristament cèlebre presó de màxima seguretat van fer sospitar al jutge que va citar a declarar a ambdós. El diari El País, va recollir en 1980 la conversa entre Pedro García i el jutge: "Davant la insistència de la seva senyoria sobre si eren certes les declaracions que havia signat en el seu escrit de renúncia, Pedro va contestar: «Si jo he fet quatre declaracions en un sentit i ara escric una altra dient tot el contrari, al poc temps d'ingressar a Herrera, tregui vostè les seves pròpies conclusions, senyor jutge.» «Bé, però són certes o no?, vull que tu m'ho diguis», insistia el magistrat Luis Lerga. «Sí, clar», responia Pedro, vostè vol que jo l'hi digui, però després el qual torna a Herrera sóc jo…". Finalment, va denunciar que les tortures sofertes a Herrera li havien obligat a desdir-se de les acusacions, el mateix que va declarar Alfredo Casal.

Deu anys després de la seva mort, i just quan el grup de rock Barricada popularitzava allò de "rueda Rueda, en la rueda", l'Audiència Provincial de Madrid celebrava la vista oral en la qual es condemnava al director de Carabanchel, els deu carcellers i als dos metges, a entre vuit i deu anys de presó. Cap arribaria a estar més de vuit mesos tancat.

La mort és sempre un esdeveniment fatal sense sentit, ni tan sols els màrtirs es lliuren de l'oblit. Però Agustín Rueda mai va voler ser un màrtir, estimava profundament la vida.

Esperava agafar l'ultimo vagó que el tragués d'una vegada per sempre de Carabanchel. Va preferir callar que delatar als seus companys de viatge i per això es van acarnissar amb el seu cos.

Ni tots els cops del món haguessin aconseguit fer-li pronunciar paraula. El van deixar tendit en la cel•la i ell sabia que es moria.

>> Contraanunci

Presentació a Palma del llibre sobre Liberto Callejas

CGT-Balears

La llibreria Drac Màgic va ser l'escenari el passat 22 de maig de la presentació a Palma del llibre "Liberto Callejas: el anarquista inconmovible", publicat per Ses Voltes.

L'historiador i autor del llibre Josep Portella i la historiadora Dolors Marin van ser els encarregats de fer la presentació del personatge davant un públic que va tenir l'oportunitat de conèixer-lo millor i escoltar un bon nombre d'anècdotes seves.

Liberto Callejas va ser director de la revista "Solidaridad Obrera" i va col•laborar amb diverses publicacions a Espanya i Mèxic.

Sobrietat i cobdícia

Jordi F. Fernández Figueras

Coneixeu el conte de Tolstoi «Quanta terra necessita un home»? Tracta d'un camperol, Pajom, que viu dominat pel desig creixent de posseir més i més terres de conreu. El seu afany fa que a la llarga es guanyi l'enemistat dels seus paisans i, en part per aquesta malvolença i en part per la seva mateixa ambició, acaba marxant a un altre poble.

En tot moment les seves collites han estat bones i sempre al començament de cada nova empresa se sent feliç, però tard o d'hora acaba patint una fiblada d'insatisfacció que l'empeny a augmentar les seves propietats.

Un dia un viatger l'informa que al llunyà país dels bashkires —una gent senzilla i feliç que viu del pasturatge— pot aconseguir molta més terra que la que està a punt de comprar amb els diners que té estalviats.

Sense tardança, Pajom emprèn el llarg viatge cap a aquella contrada. Quan arriba, els bashkires, en veure'l, l'acullen amb grans mostres d'hospitalitat. Després d'obsequiar-los amb unes quantes bagatel•les, Pajom els expressa el seu desig d'aconseguir terres i quan ja són a punt de regalar-li tota la que vulgui, arriba el seu cap, qui, després d'assabentar-se de la seva pretensió, li diu que pot adquirir tota la terra que vulgui però al preu de mil rubles al dia.

—Al dia? Quina mena de mesura és aquesta? A quina superfície correspon? —pregunta Pajom.

El cap de la tribu li contesta que és tota la terra que càpiga en el rectangle que delimitin les seves passes durant tot un dia. Ara bé, hi ha una condició, si en amagar-se el sol darrere l'horitzó no ha aconseguit tornar al punt de partida, ho perdrà tot.

Al dia següent, amb els primers raigs del sol, comença a caminar i aconsegueix abastar molt del terreny més fèrtil que mai hagi vist, però el seu tarannà cobdiciós el fa avançar més i més, sempre empès per la fiblada de la insatisfacció. Quan sembla que ja és hora de començar el retorn, sempre hi ha alguna cosa que l'empeny a seguir avançant, encara que pateixi una calor insuportable.

Quan arriba el capvespre, Pajom s'adona que ha mesurat malament el temps i que potser no arribarà al punt de partida abans de la posta de sol. Llavors corre i corre, amarat de suor, la boca seca i el cor bategant amb violència. En arribar per fi on l'espera el cap dels bashkires, cau primer de genolls i després de bocaterrosa, alhora que llença un raig de sang per la boca. L'enterraran en una rasa, amb prou feines dos metres de terra: això és tot el que al final ha pogut aconseguir al preu de malgastar la seva vida fins a perdre-la.El missatge de Tolstoi és clar i senzill: per gaudir de l'existència, cal viure d'una manera austera, amb sobrietat, ja que la cobdícia ens fa malviure.

Jo comparteixo el seu criteri. Si em permeteu fer un joc de paraules, us diré que sóc partidari d'una economia basada en fer economies, és a dir, en evitar el desbaratament de les riqueses. I la principal riquesa d'una persona és el fet de viure en plenitud. Si ens deixem dur per un afany desmesurat de «millorar econòmicament», potser no morirem de manera tràgica com el protagonista del conte, però si que posarem en perill la nostra salut física i emocional de manera irreversible.

I no he dit per l'afany d'enriquir-nos, sinó pel de «millorar econòmicament», perquè ara mateix enriquir-se en un sentit material resulta impensable. El Sistema que des de fa dècades ens animava a treballar per consumir i consumir i ser feliços consumint sense moderació, ara vol que ens conformem amb l'austeritat que ens ha imposat. Ens van malejar en nom del dogma del creixement econòmic il•limitat i ara ens volen fer creure que la precarietat i la pobresa de les classes socials populars són inevitables.

No confonguem, doncs, l'austeritat voluntària i feliç, la sobrietat aplicada a la vida quotidiana d'una persona, amb la falsa austeritat que prediquen i apliquen certs economistes i polítics. No podem anomenar austeritat a la imposició d'unes mesures que impliquen un espoli a favor del capitalisme financer i un atac contra els drets socials inalienables de la ciutadania: els drets a l'habitatge, la salut, l'educació, l'alimentació sana, la protecció social i un treball digne.Em penso que hi ha una gran diferència entre el nostre context i el del conte de Tolstoi: mentre que Pajom és víctima de la seva pròpia cobdícia, la nostra societat és i ha estat víctima innocent de la cobdícia dels financers i els seus còmplices.

Hem de lluitar contra la precarietat que ens assetja, que afecta sobretot les generacions més joves, condemnades ja a la pobresa. Hem de lluitar al costat de les persones encara més desafavorides que nosaltres, sense reserves o restriccions. I, alhora, sense renunciar al dret al benestar, que forma part dels drets humans, hem de cercar camins per tornar a viure en harmonia amb la nostra pròpia naturalesa, és a dir, amb la Naturalesa.

PAPER PINTAT

Qüestions de llenguatge

Alba Cañellas Canadell

La llengua amb la qual escrivim no és només un artefacte manipulat per les nostres mans: també ens configura a nosaltres. L'elecció d'una llengua en lloc d'una altra acaba condicionant què diem i com ho fem. Si l'elecció es converteix en imposició, aleshores es converteix en una mutilació de l'escriptor, d'una part d'ell mateix i d'allò que vol dir. Perquè el llenguatge conforma, juntament amb altres coses, la seva consciència.

La Montserrat Roig, escriptora per passió i periodista per subsistència, com ella va dir moltes vegades, era incapaç de fer els seus escrits literaris en cap llengua que no fos el català per aquest mateix motiu. En periodisme va publicar diversos textos en castellà i anglès: la professió l'escudava. Però quan havia de parlar amb el llenguatge que li sortia de les entranyes, fer literatura, només se sentia còmode amb "la llengua de l'àvia".

En un capítol del llibre "Digues que m'estimes encara que sigui mentida", reflexiona sobre com va aprendre a parlar català. Per ella, les paraules tenien la força d'un conjur: primer les aprenia a pronunciar, després venia la cosa. El català, la seva llengua materna, l'envaïa. En canvi, en castellà les paraules li arribaven tamisades pels diccionaris, com en una segona fase d'interiorització. Quan alguns companys intentaven convèncer-la que era bilingüe, ella responia que era, més aviat, esquizofrènica: quan escrivia en castellà n'era una i, quan escrivia en català, n'era una altra.

Per a Montserrat Roig la pàtria de tot escriptor està formada per la llengua i la infantesa. De més gran, quan les paraules van passar al món dels adults i, per tant, de la ideologia, es va perdre la força del conjur. En aquesta fricció entre la pàtria identitària i la imposició lingüística ella hi veia la disglòssia dels qui van créixer separant la llengua parlada i la llengua escrita. En aprendre a escriure català més tard, només en restaven les paraules dels acadèmics, de manera que es perdrien registres de la llengua, fonamentalment els populars.

En aquest sentit, la Montserrat Roig veu un altre eix que travessa la qüestió del llenguatge: la classe social. I és que entre "els vençuts" també hi ha senyors i pagesos.

I el nostre univers de paraules és controlat pels patrons. És per això que ella és crítica amb l'academicisme català, que sovint ha trobat en l'afició de retorçar les paraules una marca d'identitat per semblar més culta. Si partim d'aquesta base, l'abisme entre la llengua mare i la llengua apresa serà substituït amb les mateixes conseqüències per l'abisme entre la llengua popular i la llengua de culte. I el conjur perdrà la força exactament igual.

La llosa feixuga amb què explica que li han transmès el català, des del punt de vista de la víctima, és el que ha portat molts escriptors, segurament, a canviar d'idioma. En canvi, per a Roig aquesta llosa històrica ha esdevingut les ales que necessitava per volar. L'escriptura li ha retornat la possibilitat de jugar amb les paraules que havia perdut en deixar de ser nena. I així, amb la llengua, retornen la pàtria, la màgia i la força del conjur.

El far

Personatges de la revolució: Pere Foix, escriptor compromès: 3) L'Exili

Ferran Aisa

Pere Foix a Mèxic es relaciona amb la comunitat republicana, tant amb els catalanistes d'ERC com amb els cenetistes. A Mèxic es guanya la vida com periodista escrivint articles a la premsa mexicana: El Excelsior, El Nacional i Pàtria Nueva. I, a més, col•labora en la premsa dels catalans exiliats: El Poble Català, La Nova Revista i Pont Blau (Mèxic); i Catalunya i Ressorgiment (Buenos Aires). A Mèxic fundarà la revista Horizontes (1958-1967) i escriurà diverses biografies de personatges mexicans: escriu diverses biografies de personatges mexicans: Cárdenas, Juárez, Pancho Villa. També a l'exili publica llibres sobre el seu món perdut: Catalunya, símbol de llibertat (1942), España desgarrada (1942), Vidas agitadas (1943), Sancho Panza el idealista (1947) i Heroína y màrtir (1948). I tradueix a Tolstoi, Anissia (1953).

Pere Foix durant el seu exili fa un nou canvi ideològic i deixa l'ERC per adherir-se pren Moviment Socialista de Catalunya, col•laborant assíduament a la revista Endavant de París. Foix, escriptor català a l'exili, participa en els Jocs Florals de la Llengua Catalana. L'any 1949 aconsegueix el Premi Dr. Trueta dels Jocs Florals de la Llengua Catalana a Montevideo amb Apòstols i Mercaders, seixanta anys de lluita social a Catalunya. Sens dubte la major aportació literària de Pere Foix i Cases a la bibliografia catalana. A través de sis militants obrers ens explica la història de la lluita social del seu temps. Comença per parlar-nos del mestre racionalista del carrer Alcolea de Sants Joan Roigé: "En l'epoca de les alliçonadores controvèrsies de l'escola de Joan Roigé, vers el 1919 i 1920, es parlava abundosament de la revolució russa. Els joves, embriacs de les nostres pruïges, ens sentíem atrets per l'imant de la revolució russa del 1917. (...) Salvador Seguí mai no malparlava dels revolucionaris russos, i aconsellava que es fes un seriós estudi respecte a allò que aleshores passava a l'ex-imperi dels tsars."

Un dels capítols més emotius és el dedicat a Josep Maria Foix, militant del Sindicat Mercantil i administrador de la Batalla, que fou assassinat pels lacais de Martínez Anido. Segueix un apunt biogràfic d'El Noi del Sucre, del qual hi era un fervent admirador: "Salvador Seguí –escriu Foix- ha estat la figura més resplendent del nostre moviment obrer dels començos de segle. Encara no s'ha manifestat l'home que ni tan sols pugui assemblar-se. I, com sigui que la idea que escampa està afermada en el pensament de molts dels nostres treballadors i és la guia de llurs accions, el recordem amb reverència."

El llibre continua amb les biografies de grans militants de la CNT dels anys vint i trenta: Ángel Pestaña, Joan Peiró i Eusebi Carbó. En el pròleg d'Apòstols i mercaders, Serra i Moret, s'esplaia parlant de Foix: "Pere Foix és un producte català que acredita la marca. S'ha fet un nom, un prestigi, una Personalitat en l'art d'escriure biografies. És un art que reclama profunditat de coneixement i de sentir; saber mesurar el que és un caràcter; copsar distincions, reaccions, vitalisme. Tot això Pere Foix ho sap, i sap portar-ho al paper, en llengua catalana o castellana, amb un estil clar, directe, lúcid i entenedor. Ha aconseguit que els seus llibres siguin llegits i que es repeteixin les edicions. Tot això Pere Foix s'ho ha guanyat ell, tot sol, i és ben seu. S'ho ha guanyat amb dignitat i independència. I s'ha pogut permetre el luxe de ser incorformista, protestari, rebel, sense gregarisme, amb la mateixa iconoclàstia i bon paladar que li han servit per edificar el seu temple intel•lectual i –cosa important i no massa corrent- amb l'honestedat de l'home que parla per la raó i amb la raó es comporta."

La seva amistat amb Manuel Serra i Moret és traduirà en una important biografia publicada l'any 1967 i una extensa correspondència que ha estat editada per la Fundació Pere Coromines recentment l'any 2007. L'any 1973 va presidir el Jocs Florals de la Llengua Catalana de l'Exili celebrats a la ciutat de Mèxic. Pere Foix i Cases retornà a Barcelona el 1977 on va morir un any després.

SALUT I ANARQUISMES

L'estafa

Bernat Muniesa

El que estem patint els ciutadans i ciutadanes treballadors d'aquest país els polítics i els banquers li diuen la "crisi". No és cert. És l'"estafa". Anem per parts. L'elit política espanyola (i catalana) està corrompuda: borbonisme, felipisme, aznarisme i pujolisme (podríem afegir altres corrents de l'estafa).

Hem de tenir clar que a França, la revolució del 1789 li va tallar el cap a Lluis XVI. Anys abans, a Anglaterra, Cronwell va fer decapitar al rei Carles. Van ser ruptures històriques que obriren pas a processos democratitzadors. A Itàlia, el feixista Benito Mussolini fou executat pels partisans al final de la II Guerra Mundial. A Alemanya, Adolf Hitler, Goebbels… es suicidaren i Goering i d'altres foren processats a Nuremberg (1945) i afusellats (Goering es va enverinar a la presó). Bé: a Espanya el genocida Franco va morir al llit i la Transacció fou *BORBÓN Y CUENTA NUEVA*. Va haver-hi un cap de govern, Adolfo Suárez, que se'ls va escapar, als poders fàctics, i es va creure que era un veritable demòcrata, i els poders fàctics li organitzaren un cop d'Estat el febrer del 1981 per diverses vies: en una estava implicat Juan de Borbón, el rei (amb els generals Milans del Bosch i Armada).

Bé: al llarg de la Transacció, fins ara, els felipistes d'un PSOE falsificat a Suresnes (Felipe González, Guerra, Boyer, Narcís Serra i cia) són milionaris; els neofranquistes del PP, hereus d'Aliança Popular, els aznaristes (Aznar, Rato, l'actual Bárcenas i cia) són milionaris.

A Catalunya, el clan Pujol-Ferrusola s'ha fet milionari i han tractat als catalans de gent anormal, embaucats amb sobiranismes i d'altres històries per amagar la corrupció d'un partit, CDC, que és convergent (de cara als diners), és català i no és democràtic. Si Pujol (Jordi) fou el *padrí*, ara el Mas és el *capo* (això era en un cartell que els estudiants van penjar a la Facultat de Geografia i Història ja fa temps.).

Aquestes elits polítiques són responsables de l'estafa i retallen l'educació, la sanitat i la cultura. Amb ells, els banquers (BBVA, Santander, la Caixa…), són el veritable poder en aliança amb l'esmentada elit política. I no parlem dels sindicats oficialistes (CCOO-UGT).

I els intel•lectuals, ¿ón són? Els col•laboracionistes són ben pagats i tenen difusió amplia (exemple: el tal Sala Martín de *La Vanguardia*, un predicador del feixisme ultraliberal). Els crítics són silenciats. Ja ho va dir Pier Paolo Pasolini: "si l'intel•lectual no és crític, aleshores és el bufó dels seus senyors". Estem sota un feixisme postmodern, sense camises marrons, negres ni blaves. Sota uns *mass media* instrumentalitzats pels poders esmentats.

Al maig del 1968 Herbert Marcuse i Guy Debord ho van preveure. I s'ha realitzat. Van coincidir: les elits d'un país reflecteixen el que és la majoria de la població, avui convertida en massa dominada. ¿Quan despertaran?

>> La recepta

Pebres torrats

L'amo en Pep des Vivero (Mallorca)

Ingredients:
Pebres vermells
Oli
Sal
All
Tomàtiga
Ceba
Albergínia

Elaboració:
Si hi ha aquesta possibilitat, primer es fa el foc de llenya (o am carbó a un barbacoa) i se torren els pebres damunt el caliu, se giren fins que són cuits i així es pelen més fàcilment. Però per llevar-los la pell, és millor esperar a que siguin freds. Al mateix temps, també se poden torrar tomàtigues, cebes i albergínies.

Quan tot estigui ben llest se trempa amb un bon raig d'oli i sal i un poc d'all tallat ben petit i ja se poden menjar.

Bon profit!!!!

P.D. Aquest és un plat de temps d'estiu que pot servir per acompanyar altres plats, amb arengades, tonyina o bé amb ous bullits.

Una mirada crítica des del cinema

Sopa d’ànec

Joan Canyelles Amengual

(Duck soup. Leo McCarey, 1933).
Freedonia, un petit país del centre d’Europa es a punt de fer fallida. La vídua d’un banquer, Gloria Teasdale, després d’haver-hi invertit una bona quantitat de diners, adverteix al Govern que solament salvarà a Freedonia si Rufus T Friendfly (de qui, incomprensiblement, està enamorada) es converteix en President.
Trentino, ambaixador de la veïna Sylvania vol casar-se amb Gloria i així ocupar el poder de Freedonia i annexionar-la al seu país. Contracta a dos espies amb la finalitat de que trobin alguna prova per desacreditar a Rufus.
Finalment esclata la guerra entre Freedonia i Sylvania.
Probablement, “Sopa d’ànec” és la millor pel•lícula dels Marx, i en aquest fet, sense dubte, hi te una notable influència la circumstància de que darrera les càmeres s’hi troba l’immens talent de Leo McCarey.
Leo McCarey va ser ajudant de direcció del gran Tod Browning. Debutà l’any 1921 amb “Society secrets”. El fracàs de la pel•lícula fa que es torbi gairebé vuit anys a tornar a dirigir.
És el responsable d’algunes de les millors pel•lícules dels genials Stan Laurel i Oliver Hardy: “Llibertat” (Liberty, 1929), o “La batalla del segle” (The battle of Century, 1929).
La seva primera gran pel•lícula es la comèdia “La polossona puritana” (The awful truth, 1937). Protagonitzada per un excel•lent Gary Grant i un fantàstica Irene Dunne, és una petita obra mestre, que li va suposar un Oscar a McCarey.
L’any 1939 realitza la primera versió de “Tú i jo” (Love affair) amb Charles Boyer i Irene Dunne.
Tres anys després realitza la desigual “Hi va haver una lluna de mel” (Once upon Honeymoon).
Probablement els seus majors èxits son “Seguint el meu camí” (Going my way) i “Les campanes de Santa Maria” (The bells of St.Mary’s), dels anys 1944 i 1945 respectivament. Totes dues protagonitzades per Bing Corsby i totes dues no aptes per metabolismes poc tolerants al sucre.
Des del meu punt de vista, la seva millor pel•lícula és la segona versió de “Tú i jo” (An affari to remember, 1957), protagonitzada aquest cop per Gary Grant (en una de les seves millors interpretacions) i Debora Kerr. Pel•lícula de notabilísima sensibilitat, constitueix un dels cims del melodrama. Solament alguns prescindibles números musicals la separen de ser una obra mestre absoluta.
Hi va haver una època en la que la gent anava a veure les pel•lícules pels actors i les actrius que hi treballaven: eren les de Greta Garbo, les de Gary Cooper o les de Clark Gable. També la temàtica (crec que llavors encara no es parlava de gèneres) determinava amb freqüència una elecció: hi havia els westerns, les de por, les còmiques....
Amb el pas del temps això poc a poc va anar canviant i el nom del director va prendre importància. Es començà a parlar de les pel•lícules de Ford, de Hitckock o de Renoir. La cine-filia feia les primeres passes.
Però hi ha algunes excepcions. El pas del anys no ha aconseguit que la majoria dels i les aficionades al cinema, per posar un exemple, s’interessin gaire per saber qui va dirigir les pel•lícules de “Tarzan”. Amb els Marx passa una mica el mateix (em sentiré ofès si a alguna de les poques persones que llegeixen aquestes línies, pensa que estic comparant). La personalitat de Groucho i companyia i la especifitat de les seves pel•lícules feien que es donàs poca importància a qui era qui les dirigia. Circumstància que tal vegada de manera especial en el cas de la pel•lícula que ens ocupa, és com a mínim, un poc injusta. Per cert, no deixa de ser curiós que un film tan trencador com aquest, l’hagi dirigit un ultraconservador i furibund anticomunista com McCarey.
Hi va haver cinc germans Marx. Fills d’un sastre i de una dona que s’havia passat part de la seva vida als escenaris. Les carreres professionals de tots ells, d’una o altre manera varen estar lligades al negoci de l’espectacle. Però sense dubte els que han passat a la història del cinema són Groucho, Chico i Harpo (Julius Henry, Leonard i Arthur respectivament). Zeppo (Herbert) va aparèixer en algunes de les seves pel•lícules però el seu paper d’enamorat que necessita ajuda per vèncer els obstacles que impedeixen que triomfi el seu amor, va ser sempre molt secundari, un pretexte molest (sobre tot si cantava) que ens fa desitjar que desaparegui dels fotogrames i que hi tornin a entrar els seus germans.
La seva primera etapa transcorre gairebé íntegrament al sí de la Paramount, productora que feia de l’elegància i la sofisticació la seva senya d’identitat (els Marx eran l’excepció). El fracàs de “Sopa d’ànec” va precipitar la seva sortida d’aquella companyia. En aquell moment el mític productor Irving Thalberg els va contractar per a MGM. Tot i que “Una nit a l’òpera” (A nighy of the opera, 1935) té moments sublims (l’escena de la cabina, entre d’altres), el seu art ja no tornaria a ser el mateix. Thalberg els va domesticar i hi començaren a tenir més presència les historíes d’amor (que no interessaven a ningú) i el números músicals (que cap espectador o espectadora tenia ganes d’escoltar).
Cercar algun indici de tendresa o sentimentalisme a les pel•lícules dels Marx serà una tasca tan inútil com cercar sentit de l’humor a les de Bergman o algun fotograma habitat per la intel•ligència a les de Stallone.
Probablement son els primers còmics que fan un ús brillantíssim de la paraula. El seu cinema no hagués funcionat a l’època silent. Però son molts els moments en els quals la hilaritat, la riallada, ve provocada per una escena en la qual no hi ha diàleg.
Anarquistes, genials, imprevisibles, impossibles d’imitar i per això mateix absolutament irrepetibles, son una de les icones cinematogràfiques per excel•lència (sobre tot, naturalment, el bigoti, les celles i el puro de Groucho).
He parlat sovint de l’efecte subversiu del sentit de l’humor, però molt poques vegades, aquest ha sigut tan vitriòlic, tan corrosiu i devastador. La seva voladura de les institucions, de la moral i dels convencions socials, ha sigut probablement la més descontrolada.
“Sopa d’ànec”, és de l’any 1933. El Codi Hays (l’autocensura) encara no s’havia posat en marxa. Ho va fer una any més tard. Segurament aquesta obra mestra no s’hagués pogut fer de la mateixa manera.
La pel•lícula comença amb una escena absolutament premonitòria. Freedonia (ho hem explicat al principi) és a punt de fer fallida per la mala i corrupta gestió dels diners públics que han fet els seus governants. Glòria tans sol està disposada a “rescatar-la” si accepten que ella “imposi” un president. No vos sona aquesta escena?. Probablement a les italianes i els italians encara els sonarà mes.
Naturalment de les pel•lícules dels Marx tan sols es poden mencionar les escenes còmiques o els seus diàlegs desternillants. Citar alguna de les frases de Groucho no me convertirà en la persona més original de totes les galàxies, però es inevitable: diuen (no se si es cert) que a la seva tomba es pot llegir “disculpin que no m’aixequi”, “aquests son els meus principis, si no li agraden en tenc d’altres”, “mai pertanyeria a un club on admetessin a persones com jo”, “estic fart de rebre notícies del front de guerra, mai arriben dels costats”...
Tan sols destacaré una escena més de “Una sopa d’ànec”, probablent a moltes i molts de vosaltres no vos farà tanta gràcia, però jo hi vaig riure molt. Harpo i Chico han entrat a la casa del president de Freedonia per fer-se amb els papers del pla de guerra que pensen fer servir contra Sylvania, Raquel que els ha ajudat a entrar els diu “No feu soroll, si vos troben estau perduts” “Quina beneitura -contesta Chico-. Com podem estar perduts si ens troben?”.
Però en aquest sentit de l’humor dels Marx, en això que tanta gràcia ens fa, s’hi amaga una visió del mon que frega el nihilisme: corrupció, materialisme, absurdes pàtries que porten a la guerra...
I per altra banda aquest sentit de l’humor sembla ser una arma que també utilitzen els governants, els banquers, els aristòcrates de l’euro. La ridícula gent que té els diners i el poder se’n riuen de nosaltres. Ens prenen el pèl i encara ens volen fer pagar el servei de perruqueria. Ens ofeguen i volen que besem la corda que ens trencarà el coll. Ens diuen que ens hem d’estrènyer el cinturó fins a xapar-mos mentres ens mostren les seves retranques d’or.
I que voleu que us digui?. Sí, es cert que hi ha coses que es mouen, però jo no veig terratrèmols ni tremolar als que manen. I sí, hi ha iniciatives, però no n’estic segur del que iniciïn sigui el camí que toca. Senzillament no n’estic segur. I vosaltres?.
El que tinc clar és que necessitam saber que ens necessitem les unes als altres. Hem de guanyar la batalla ideològica a través dels valors. Hem d’estendre l’ètica del compromís, la convicció de que la lluita es l’ùnic camí per fer dignes les nostres vides. Potser no tombarem l’estaca, però ella no ens farà a nosaltres tombar el coll. I tot això no crec que ho poguem fer soles. La raó de la nostra radicalitat no ens pot fer solament companyia, no ens pot fer solament les més honestes i les més lliures. La nostra mirada clara ha de ser capaç de mirar altres ulls sense tenir por de embrutar-se. No, no estic parlant d’unitat. O sí. Però d’una unitat amb la gent. Amb les companyes que no deixen de ser-ho per militar a altres sindicats. O amb les que ni tan sols militen i no saben que les seves filles i els seus fills, a qui tant i tant estimen, heretaran les seves renúncies i la seva ignorància.
Ara tinc la impressió de que m’he passat una mica. No se si he explicat el que volia. O pot ser no sabia el que volia explicar. Però com sempre, no tinc temps per pensar-ho millor. Fa dies que totes aquestes burotades haurien d’estar enviades. En qualsevol cas: SALUT I LLUITA.

Fitxa tècnica

Dr: Leo McCarey;
Pr: Herman Mankiewicz per Paramount;
G: Bert Kalmar, Harry Ruby, Arthur Sheekman i Nat Perrin;
Ft: Henry Sharp;
Mt: LeRoy Stone;
Ms: Bert Kalmar;
Int: Groucho Marx (Rufus T. Firefly), Harpo Marx (Pinky), Chico Marx (Chicolini), Zeppo Marx (Gloria Teasdale), Margaret Dumont (Gloria Teasdale), Raquel Torres (Vera Marcat)

De llibres i lectura

Feminismos negros, una antologia per a ennegrir el feminisme

Elba S. Mansilla

Feminismos negros. Una antologia.
Mercedes Jabardo (ed.)
Traficantes de Sueños, 2012. 314 pàg.

Les aportacions del feminisme negre proporcionen un cos teòric i polític per conèixer i entendre la realitat de les dones afro.

Una de les principals crítiques que ha hagut d'encaixar el feminisme blanc ha estat pel fet de presentar la categoria dona com una realitat única, universal. Una realitat construïda sense tenir en compte variables tant determinants com el context històric, la classe social, la raça o la sexualitat. Feminismos negros obre un espai a les aportacions teòriques i polítiques de les dones afroamericanes i britàniques, una de les corrents de pensament crític amb més recorregut. Un recull de textos que vol contribuir a una lectura de la història des de la negritud, mitjançant una narrativa que incorpora a les dones negres com a agents socials, i subjectes d'un discurs que els ofereix una imatge amb què poder identificar-se.

Una antologia

Aquest volum aplega a nou pensadores i activistes negres, des del segle XIX fins a l'actualitat, en una diversitat de formats que van des del text oral de la Sajourner Truth, fins al treball d'acadèmiques i investigadores com Angela Davis o Patricia Hills. Hi ha un missatge que travessa el recull i dona títol a un dels textos: "Dones blanques: escolteu-nos!". La Mercedes Jabardo, professora Antropologia Social, és la responsable de l'edició i es va apropar al feminisme negre a partir del seu treball de tesis sobre la migració africana a la comarca del Maresme als noranta.

Com afirma a la introducció del llibre, per al treball de camp es va fer imprescindible conèixer, entendre i integrar la lògica, les pràctiques i les propostes de les dones africanes, per emprar uns plantejaments teòrics que no fossin aliens a la seva realitat. Apropar-se als principis del feminisme negre no es tracta tant de desaprendre el racisme, sinó d'identificar els sistemes de pensament-poder des d'on es construeixen les altres dones.

Una genealogia pròpia

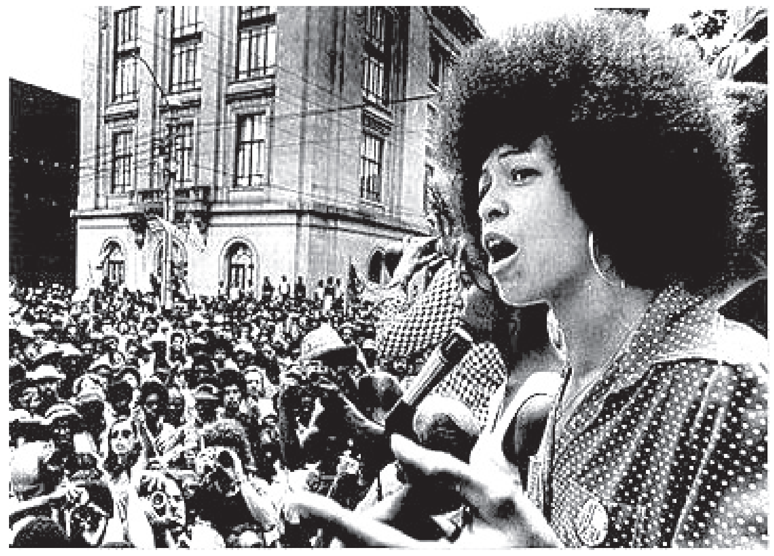
El primer del quatre apartats en què està organitzat el llibre dona veu a les dones que posaren les bases del feminisme negre. Sorgides del context de lluita contra l'esclavatge als Estats Units, les pioneres denunciaren la segregació racial al moviment sufragista, la naturalització i la impunitat de la violència sexual vers les dones, i la pràctica del linxaments als homes, com a mecanisme per perseguir els enllaços interracials. Les precursores del moviment denunciaven ja aleshores el racisme i interclassisme del feminisme blanc, assenyalant les primeres limitacions de la germanor femenina.

Coneixement i apoderament

Els blocs següents ens conduiran per les bases conceptuals del moviment, per les principals discrepàncies amb alguns temes clau per al feminisme hegemònic —com per exemple, la família o la reproducció—, i pels debats al voltant del concepte d'identitat diaspòrica, una concepció mestissa, que defugeix els essencialismes hereus de la modernitat. El feminisme negre afirma la voluntat de parcialitat, reconeix que no té cap pretensió d'universalitzar la seva perspectiva i punt de vista. La seva proposta busca conformar una realitat a partir dels fragments que estudia —des de l'antropologia, la sociologia o la crítica literària— i alhora generar un coneixement molt més complex, coral i divers. Per propiciar, com a moviment, la presa de consciència i l'apoderament col•lectiu.

Feminismos negros recull aportacions de les més rellevants pensadores i activistes feministes negres, nord-americanes i britàniques, des del segle XIX fins als nostres dies. La seva selecció compon una història singular dels plecs del debat teòric i polític que van contribuir a construir i que tant va pertorbar al moviment feminista blanc. Sojourner Truth, Ida Wells, Patrícia Hills Collins, Angela Davis, Carol Stack, Hazel Carby, Pratibha Parmar, Jayne Ifekwunigwe, Magdalene Ang-Lygate.

Feminismos Negros se suma al fons que l'editorial Traficantes de sueños ha publicat en matèria de crítica feminista postcolonial (vegeu també *Otras inapropiables* (2004) i *Cartografías de la diáspora* (2011)), i es presentarà al mes de maig a Barcelona a La Ciutat Invisible.

La família com a espai de resistència

L'antropòloga Carol Stack aborda en el seu text "Roles sexuales y estrategias de supervivencia en una comunidad negra urbana" la importància dels vincles de parentiu, i el poder i l'autoritat que les dones exerceixen al barri neoyorquès de Brooklyn. A la comunitat afroamericana, en què històricament els homes estan condemnats a l'atur i la precarietat, les dones controlen els recursos i les estructures comunitàries que es fan imprescindibles per sostenir les necessitats quotidianes de menjar i de sostre del col•lectiu. Stack confronta les xarxes de solidaritat i supervivència al gueto —articulades per mares, àvies, germanes i cosines— amb la miopia amb què els serveis socials classifiquen com a "desestructurat" tot allò que no encaixa amb el model de família ètnica blanca: la família nuclear heterosexual. Denuncia del racisme encobert i reivindica el vincle del parentiu, entès com a xarxa de persones i recursos col•lectius, veritable espai de resistència i construcció de la comunitat sobre la base del sisterhood.

** Elba Mansilla és membre de la cooperativa La Ciutat Invisible (Sants, Barcelona)*

>> Diccionari militant

Capitalisme

Agustín Guillamón

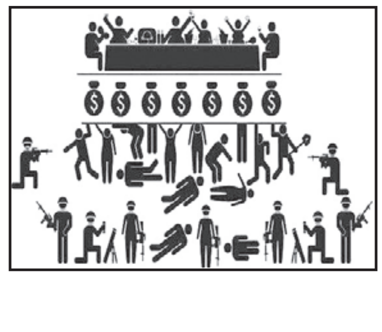
1. - El capitalisme és UNA RELACIÓ SOCIAL que es dóna entre els capitalistes, que compren la mercaderia força de treball, i el proletariat, que ven la seva força de treball per un salari.
2. - El capitalisme és UNA RELACIÓ HISTÒRICA entre dues classes antagòniques, que obliga i coacciona la majoria de la població a vendre al capital la seva força de treball per un salari.
3. - El capitalisme provoca UNA CONTRADICCIÓ, o conflicte, entre el desenvolupament SOCIAL de les forces productives i les actuals relacions socials de producció, d'apropiació privada del valor, que no es correspon amb el caràcter social d'aquestes forces productives.
4. - Es dóna, avui, UNA CRISI de valorització del capital, i per tant, de les relacions de producció capitalistes, que no garanteixen ja el procés de reproducció de la força de treball. Apareix un enorme exèrcit industrial de reserva (global) a causa de l'insuficient absorció de la força de treball en el procés de producció capitalista, que produeix fenòmens nous:

a. - Atur massiu i desmantellament de les "conquestes socials" de l'anomenat Estat del Benestar. El treballador europeu ha de competir, a nivell global, amb el salari de subsistència i l'absència de cotitzacions socials, d'atur, malaltia o pensions del treballador asiàtic. Les mesures propugnades per l'FMI afavoreixen al capital financer, però aprofundeixen la crisi i l'atur.
b. - Exclusió de països i continents sencers del procés de producció capitalista; fenòmens migratoris massius per motius econòmics, bèl•lics o catastròfics, sense països o regions disposats a donar-los més que una acollida parcial i selectiva.
c. - Processos d'acumulació primitiva del capital al Brasil, Rússia, Sud-àfrica, Xina i l'Índia, amb l'extensió de la classe obrera assalariada en aquests països.
d. - Límits ecològics a l'explotació massiva i indiscriminada dels recursos naturals, sense mesures efectives contra la contaminació. Perill d'extinció de l'espècie humana, sense respostes adequades de prevenció.
e. - Aparició de múltiples focus i sectors de treball infantil esclavitzat.
f. - Aparició d'una economia virtual, fruit d'una enorme especulació financera descontrolada, que provoca un abisme insalvable amb l'economia real, amb el consegüent risc de crisis financeres i depressió econòmica.
g. - Guerres imperialistes pel control del petroli, terres de cultiu i altres recursos naturals. Suïcida producció d'energia atòmica.
h. - Creixement econòmic sense generació d'ocupació. Sindicats convertits en aparells de l'Estat. Empobriment popular generalitzat. Governs nacionals titelles, formats per elits politicofinanceres defensores dels interessos de les multinacionals i de l'economia global, que subordinen el benestar popular "nacional" al pagament del deute i la reducció del dèficit.
i. - Evolució de la democràcia parlamentària cap a una partitocràcia "inútil", autoritària i mafiosa, al servei de les finances i les multinacionals. Proletarització de les classes mitjanes, massificació del lumpen i erupció de irrecuperables col•lectius i comunitats marginades, antisistema.

5. - La revolució social és l'única solució als problemes i contradiccions del capitalisme. El comunisme llibertari no és un BELL IDEAL, sinó una NECESSITAT MATERIAL, les premisses han estat posades pel capitalisme, amb un creixement de les forces productives que pot assegurar ja una societat que cobreixi totes les necessitats materials de la humanitat.

Avui, en el si del caduc sistema capitalista, la nova societat comunista mundial cria i creix en el moviment real que lluita per suprimir l'estat de coses existents, que situa la consciència revolucionària en l'existència d'una classe revolucionària i que defineix explícitament la consciència revolucionària com una emanació històrica del proletariat explotat. Atès que l'emancipació dels treballadors serà obra dels mateixos treballadors i que els educadors han de també ser educats, és també evident que no són necessaris "salvadors" del proletariat de cap tipus.

El comunisme llibertari no és un bell ideal, sinó una necessitat material i l'única sortida realista a les crisis del capitalisme, en la seva fase de decadència.

Llibres

La violència il•lustrada

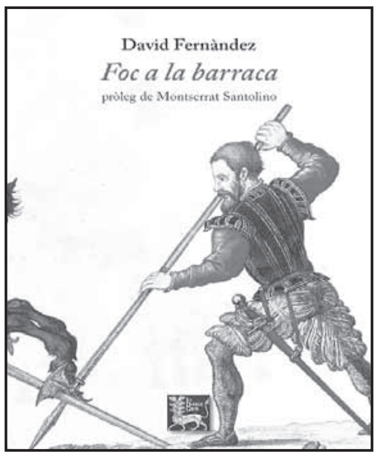

Nanni Balestrini

Tigre de Paper edicions, 2013, 162 pàg.

Només cal que obris el llibre per qualsevol pàgina. Aferrat a qualsevol fragment. Trobaràs la violència de les seves frases, la mateixa violència que atravessa el nostre estil de vida, la societat on vivim, la història del nostre dia a dia, des dels moments insignificants als grans esdeveniments. Les històries d'un moment, d'uns conflictes que van sacsejar Itàlia i tota Europa durant els anys 70, un llibre que empra la violència escrita contra qui s'atreveix a llegir-lo, no ens deixarà indiferents.
De la guerrilla urbana, a la vaga salvatge, passant pel nostre dia a dia plegat de violències invisibles… Balestrini ens il•lustra la força d'un moment, d'un xoc, com un cop de puny poètic ens narra l'enorme cost humà que paguem amb l'alienació, la destrucció i la mort. Una visió extrema, que reconstrueix el pensament d'una època, avui aparentment acabada, on la felicitat i la llibertat semblava que es podien viure.
Editat el 1976 per Einaudi i traduït per Rolando d'Alessandro, militant de l'esquerra extraparlamentària italiana dels anys 70. Il•lustrat per Anita amb la tècnica del collage, imitant l'obra de Balestrini i de les avantguardes dels anys 70. El pròleg és de Santiago López Petit, que fou militant de l'autonomia obrera als anys setanta i actualment treballa com a professor de filosofia contemporània a la UB.
Nanni Balestrini és un artista visual, poeta i escriptor italià adscrit al moviment de la neoavanguardia italiana coeditant I Novissimi que va donar lloc al col•lectiu d'escriptors anomenat Gruppo 63 juntament amb autors de la talla d'Umberto Eco.
De 1962 a 1972, passa a treballar per Feltrinelli, qui va ser el fundador d'una de les editorials més importants d'Itàlia. Políticament, al 1968 és co-fundador de l'organització d'esquerres, Potere Operaio, el 1976 dona suport a l'àrea de l'Autonomia. El 1976 és acusat per l'estat italià de ser membre de les Brigate Rosse i s'exilia primer a París i més tard a Alemanya.
És conegut per les seves obres vinculades a les mobilitzacions obreres de finals dels 60 i dels 70, com *Ho volem tot* (1971), on explica les lluites i conflictes succeïts a la fàbrica de la FIAT, o *La Violència Il•lustrada (*1976), o *Els Invisibles* (1987), un monument literari a la generació del 77, on els protagonistes són les ocupacions de cases, la creació de ràdios lliures, les lluites obreres i la repressió de l'estat.
És un referent literari a nivell europeu, per la seva contundència en el contingut i per la seva literatura trencadora i rupturista, moltes vegades no reconeguda per les connotacions polítiques dels seus textos i obres visuals. Umberto Eco el descriu com "el brigadista roig de la literatura".

Foc a la barraca

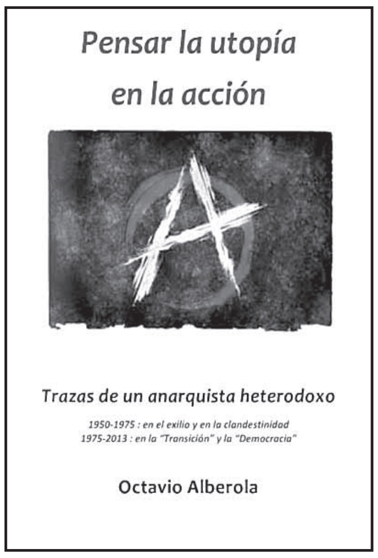
David Fernàndez

Lo Diable Gros, 2013

Un ampli recull d'articles de l'activista social David Fernàndez amb pròleg de la Montserrat Santolino. En el llibre es recullen articles del David publicats en diversos mitjans on ha col•laborat els darrers 15 anys, des de Vilaweb fins a Gara o Mèdia.cat, Diagonal i la Directa.

Pensar la utopia en la acción

Trazas de un anarquista heterodoxo

Octavio Alberola

Bombarda Edicions, 2013

Bombarda Edicions acaba d'editar el llibre *Pensar la utopía en la acción – Trazas de un anarquista heterodoxo,* d'Octavio Alberola, en el qual l'autor ha reunit una selecció dels seus articles i textos escrits des dels seus primers anys de militància anarquista a Mèxic fins al dia d'avui. El llibre consta de dues parts: la primera, *En el Exilio y la clandestinidad* (1950-1962), i la segona, *En la "Transición" i la "Democracia".*
Per a l'autor, "pensar la utopia és pensar una societat fundada en l'anarquia, perquè només rebutjant l'autoritat és possible la llibertat, la igualtat i la fraternitat", i pensar- la "en l'acció" és per haver-ho fet durant el seu exili a Mèxic, on va participar en lluites socials i va col•laborar amb el Moviment 26 de Julio en la lluita contra la dictadura del general Batista a Cuba. I també per haver continuat fent-ho en incorporar-se el 1962 a la lluita clandestina antifranquista fins a la mort de Franco el 1975. Com després, ja a la vista de tots, en la denúncia de l'anomenada "Transició a la democràcia" que "ha culminat avui en la regentada pels hereus del franquisme".
És veritat que "no sempre el que es pensa i es diu correspon al que es fa i es viu", com precisa l'autor; però, en aquest cas, "les traces recollides en aquest llibre testimonien aquesta temptativa de coherència entre pensament i acció", i mostren que, tot i que "Franco morís de vell al llit, i pogués deixar-ho tot 'lligat i ben lligat' perquè la 'transició' es produís sense ruptura institucional", ni Espanya ni el món són avui el que eren llavors…
Per aquest motiu l'autor considera que, "la decisió de ser conseqüent amb l'ideal llibertari" hagi estat "coherent i pertinent. Tant des del punt de vista ètic com històric; perquè aital actitud responia a les mateixes inquietuds que després han manifestat quants i quantes tracten d'orientar la història per un camí veritablement emancipador". I també perquè "cada vegada més l'anarquisme és pensat i viscut com una actitud de refús de tota forma d'autoritat i d'exercici de la llibertat, i, en conseqüència, de refús de tota forma de dogmatisme i sectarisme que és el propi de totes les ideologies i doctrines. Com també de refús a les etiquetes, símbols i rituals, ídols, Mesíes i Gurús. En aquest sentit, pensar la utopia en l'acció, m'ha afirmat més en l'anarquia que en l'anarquisme -aquest anarquisme que no accepta el qüestionament i que es considera un corpus doctrinal… Per això, si llavors ja era un anarquista heterodox, ara ho sóc encara més..."
Us el podeu descarregar a http://www.fvillagrasa.wix.com/villagrasa
Per a la versió paper (10 €, enviament inclòs) s'ha de sol•licitar a: bombarda.edicions@gmail.com

>> Revistes

ROJO Y NEGRO

Revista mensual de la CGT a nivell confederal, amb tota l'actualitat sindical i social, mobilitzacions, reflexió, etc, http://www.rojoynegro.info

NOTICIA CONFEDERAL

Revista de la CGT del País Valencià amb l'actualitat sindical i social en aquest territori, http://www.cgtpv.org/-Noticia-Confederal-.html

UTOPIA I REALITAT

Butlletí de la Secció Sindical de CGT a Autobusos de TMB, http://www.cgtpsa.com

TARRACO PROFANA

Revista d'agitació mental feta a Tarragona, http://tarracoprofana.wordpress.com

DES CARTES MAUDITES

Orwell, via Miquel Porta

Carlus Jové i Buxeda

Un tal Miquel Porta Perales publica a l'ABC del passat 29 de juny un article titulat "La neolengua política en Cataluña", en el qual fa símils entre la neollengua del 1984 d'Orwell i "el llenguatge del nacionalisme català". Per demostrar la seua tesi, es dedica a llistar un seguit d'expressions polítiques i no, però habituals del nostre dia a dia, i en desvetlla el sentit ocult, o doble, o com en volguem dir, que segons l'autor tenen en el context , diu, del nacionalisme català.
Per posar-ne tan sols uns exemples i situar-nos: "el «Estado español» sustituye el término «España» para puntualizar que los catalanes no son españoles, sino miembros de un Estado ajeno; con «realidad plurinacional» y «somos una nación» se afirma que España no es la nación que pretende ser y Cataluña sí lo es, aunque no la dejen ser lo que es; «país» se utiliza comúnmente como sinónimo de «Catalunya». Al final de l'article cita el que Orwell diu sobre la neollengua: "Això [excloure altres sentits i impossibilitar accedir a altres sentits de manera indirecta] s'aconseguia inventant noves paraules i desvestint les paraules restants de qualsevol significat heterodox, i a ser possible de qualsevol significat secundari. La finalitat de la neollengua no era augmentar, sinó disminuir l'àrea de pensament".
Cal llegir l'article de Porta sencer, perquè és una bona mostra de com agafar una idea complexa i convertir-la en un argument barroer que tan sols acaba tenint valor pel que recull de la idea inicial, en aquest cas la d'Orwell. Imagino que deu haver-hi un nom per aquest tipus de passatemps intel•lectual, però a mi, ara mateix i en relació a aquest article, tan sols se m'acut la paraula perversitat.
Perversitat, perquè lluny de demostrar la tesi d'Orwell aplicada al cas català, l'únic que fa Porta, tot i que ell no se n'adoni, és recordar-nos que el llenguatge no és un corpus de sentits únics i immòbils empresonats en paraules; i en el cas de les paraules que no designen objectes materials sinó conceptes abstractes (com nació, país o llenguatge) la pugna dels sentits és encara més palpable. Evidentment, "país" o "llibertat" no signifiquen el mateix dit aquí o allí, ara o després, per tu o per mi; els contextos, entre ells els culturals, temporals o personals, afecten al sentit. Però això ja ho sabíem, oi?

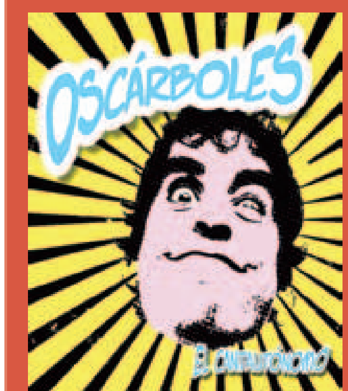

Oscárboles, cantautor

“Hem d’aprendre a desobeïr”

“La música és un mercat liberalitzat de forma salvatge, hi perdem tots menys uns pocs”

> LA FRASE...

“Les classes dirigents es dediquen amb retallades a deixar morir la gent”

Josep Estivill

Afincat a Tarragona, Oscárboles el cantautónomo comença a compondre cançons amb el grup Almorrana Sozial sobre el 1999; al 2004 actua per primer cop com a Oscárboles, al 2006 grava el seu primer CD “docemasunamentiras” i ara torna amb el CD “Cantautónomo”, que presentarà el 14 de setembre al bar Makinavaja del Raval de Barcelona a l’hora del vermut.

- Quin és el repertori musical en les teves actuacions?
El CD cantautónomo és un recopilatori de les tretze millors cançons que he fet durant sis anys i neix de la necessitat de retre un homenatge als temes que m’han acompanyat durant tantes bones estones. Musicalment és molt ric, té tango, rumba, música balcànica, pop, rock... i unes lletres que fan que em senti molt feliç quan les comparteixo, unes lletres que fan que la gent es torni “oscarboliana”. Està gravat al Echostudio.cat amb un gran amic i productor, i els músics que hi ha col•laborat ho han fet des de l’amistat i això el converteix en un cd fresc i ple de sentit.

- Quan parles de romanticisme et refereixes sovint al sexe, i quan parles de sexe ets irreverent i provocatiu. Quina és la teva postura sobre la sexualitat?
Els autors romàntics menyspreaven el materialisme burgès, però ara sexe, interès, pacte, regal, fidelitat i “sanvalentín” taquen la paraula romanticisme; ens han conquerit fins i tot el subconscient. És el que denuncio amb la meva cançó “Romanticismo” la cançó més romàntica del món. Pel que fa al sexe és un tema molt interessant, una de les coses que més ha preocupat als qui volen controlar la societat és controlar el sexe. Quan composo les paraules s’ho passen molt bé amb una mica de sexe, ho noto, bé en aquest aspecte les paraules són com les persones.

- Què en penses de la necrofília?
Si deixo constància que m’agradaria tenir relacions sexuals un cop mort algun s’atreviria a vindre a la meva tomba? I si ho fes, què diria la societat? Tot i així crec que és una pràctica perillosa perquè si un mort canvia de parer, s’ha d’anar amb compte amb les ànimes... vull aclarir que a la meva cançó “Romanticismo” la més romàntica del món, jo estimo el cadàver, li declaro amor etern però no arribo a fer-li res, només espero la mort per trobar-me amb ella. Ho dic perquè m’he trobat amb molta gent que no interpreta del tot bé la cançó; hi ha més respecte que ganes envers el cadàver.

- Tens lletres amb constants sorpreses de caire escatològic; és una manera de reivindicar l’espontaneïtat en la nostra manera de ser i de foragitar la pretenciositat?
Doncs sí, si la felicitat és fer allò que el cos demana per tal d’alliberar els teus instints i realitzar-te com a ésser viu, les sorpreses de caire escatològic tenen un paper important en la felicitat de les persones i animals d’aquest planeta.

- Una de les teves cançons més emotives la dediques als moments de la nostra agonia abans de la mort.
Hi ha un moment on la persona deixa de viure però encara no ha arribat la mort, això no és vida i s’ha d’ajudar les persones a morir, és una prova molt gran d’amor i de respecte, no se li ha de tenir por. No parlo del suïcidi, parlo del dret a morir dignament, encara que fa por parlar d’aquest tema just ara que les classes dirigents es dediquen amb retallades a deixar morir la gent enlloc de curar-la... i poden trobar en el tema l’excusa perfecta, però jo no parlo de matar parlo que un cop deixem de viure ens ajudin a morir.

- La cançó que més connecta amb els espectadors és “El professor” que segur s’està convertint en un himne contra les retallades en l’ensenyament. A qui castigaries tu?
No sé a qui castigaria però hem d’aprendre a desobeir, jo el primer. L’autoritarisme dels governs, els seus valors inqüestionables, el tancament d’escoles i la repressió són els enemics de l’educació. L’educació allibera les persones, les realitza i no és adoctrinament. És normal que els agradi ben poc que les classes mitjanes i baixes tinguin un bon accés a l’ensenyament. La creació de guetos, la massificació a les aules, la falta de recursos juguen a favor de l’adoctrinament que fa falta per mantenir la seva insultant riquesa.

- A “F. C. Poderoso” goses qüestionar el poder dels clubs professionals de futbol i els poses d’exemple d’injustícia social, però aquests clubs tenen un seguiment massiu entre les classes populars. Com entendre aquesta paradoxa?
Vaig començar per fer una cançó sobre l’atractiu món del futbol i el Jose, un bon amic, em va parlar que es podria relacionar amb l’explotació infantil, i així va començar la cançó on es volia posar de manifest aquesta paradoxa. La gent admira l’esportista ric, l’empresa esportiva o de roba esportiva comandada pels poderosos que fomenten la fam i l’explotació perquè és una de les parts principals del seu negoci.Les cançons quan neixen van agafant vida, de vegades la cançó et sorprèn, diu més coses de les que et penses encara que l’hagis escrit tu, té una part d’ autocrítica, la cançó m’ha ajudat a reflexionar, emociona a la gent, estic molt agraït a questa cançó i és la única cançó on de vegades la gent aplaudeix abans que s’acabi, té una màgia especial.
La cançó del F. C. Poderoso parla que darrere el sentiment per uns colors, darrere tota aquesta parafernàlia de banderes enormes, himnes, desfilades i sentiment patriòtic, crec que de vegades darrere d’això hi ha el poder, el mateix poder que prepara una guerra, el mateix poder que envia el fill de l’obrer a la guerra mentre el fill del poderós no hi va i realment mai no hi han anat.
El mateix poder que gaudeix com la gent del poble es baralla defensant uns poderosos o uns altres poderosos. Ells volen que ens barallem entre nosaltres, qualsevol excusa idiota és bona i sobretot volen que mai no tinguem empatia els uns pels altres perquè sinó qui hi acabaria perdent serien ells.
La cançó proposa el boicot, transformar tota aquesta energia cap a la idiotització del poble en energia cap a l’alliberació. Hauria de ser fàcil, nosaltres som el 99% com resa l’eslògan d’Anonymous , però cal reconèixer que ho fan molt bé i, a més a més, ells no tenen bàndols o almenys tants bàndols com nosaltres.

- Quin futur espera als qui aspiren a dedicar-se professionalment al món de la música?
La música és un mercat, i com tots els mercats que estan liberalitzats de forma salvatge, hi perdem tots menys uns pocs. Els intermediaris tenen massa força, s’ha de buscar la manera que els artistes arribin al públic directament. Els intermediaris empobreixen el producte, augmenten el cost i formen les seves xarxes mafioses per tal que la competència no accedeixi a la gent, també controlen els mitjans públics, que paguem tots, perquè ens puguin manipular uns pocs. Animo la gent oscarboliana a subscriure’s al meu canal de youtube.com/oscarboles, seguir-me a les xarxes socials i a www.oscarboles.com
Salut oscarbolians!

LES PARAULES SÓN PUNYS

Heidegger: el llenguatge, propi de la humanitat?

Jordi Martí Font

Martin Heidegger (1889-1976), s’afilià al NSDAP, el partit nazi alemany, el 1933. Afirmava que era d’ascendència alemanya i no tenia ni sang jueva ni de color. Com a rector de la Universitat de Friburg va ser un dels organitzadors la celebració de la revolució nacional-socialista que portà per títol «Amb Adolf Hitler per a l’honor, la llibertat i el dret del poble alemany», en què juntament amb centenars de professors universitaris va fer pública la seva adhesió a la figura fürer. Apartat de la Universitat un cop acabada la Segona Guerra Mundial, hi tornà el 1951 tot i que mai no va fer explícit públicament el seu rebuig al propi passat nazi.
Heidegger afirmava, tal com feia Aristòtil a la «Política», que l’ésser humà (que alguns anomenen «home») és bàsicament un animal que parla. I ho explicava dient que «parlar és connatural a l’ésser humà, Parlar no neix d’un acte particular de la voluntat. Es diu que l’home és parlant per naturalesa. L’ensenyament tradicional diu que l’home és, a diferència de la planta i la bèstia, l’ésser viu capaç de parlar. Aquesta afirmació (...) vol dir que és el mateix llenguatge el que fa l’home capaç de ser l’ésser viu que és com a home». Per tant, el llenguatge era símbol d’humanitat, la manera que teníem els humans i de diferenciar-nos dels altres animals, o més clar encara, allò que ens feia humans directament.
La pregunta clara i diàfana que volta pel meu cap és complexa i s’interroga sobre quines són les paraules que serveixen per justificar la supremacia d’uns humans sobre els altres i l’extermini de milions de persones que aquesta porta aparellada... L’interrogant em volta pel cap i poua en la possibilitat d’aparellar la humanitat amb les paraules que construeixen la seva pròpia negació, justificant i fins i tot afirmant el totalitarisme. Aquestes paraules són i podem considerar-les també humanes? O com a mínim, responen a una forma de fer humana les paraules que neguen la humanitat? En la mateixa existència de la humanitat, en el seu punt bàsic diferencial amb els altres animals que és el llenguatge, hi pot viure la llavor de la pròpia destrucció com a espècie?
La gran resposta la trobo en el cap i el cos, en les idees i en els actes, de Heidegger, el més gran interrogant dels segle XX, i el pitjor lector de Hannah Arendt.

